

James F. Cooper

Người Mohican Cuối Cùng

Chào mừng các bạn đón đọc đầu sách từ dự án sách cho thiết bị di động

Nguồn: <http://vnthuquan.net/>

Tạo ebook: Nguyễn Kim Vỹ.

MUC LUC

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

James F. Cooper

Người Mohican Cuối Cùng

Chương 1

Phản bội

Cuộc chiến tranh mà các thuộc địa Bắc Mỹ phải chịu đựng có đầu trường là vùng đất trải rộng giữa các nguồn sông Hudson và các hồ lân cận.

Cũng về mạn này, người Pháp tập trung tiến hành những hoạt động táo bạo của họ. Một dải rừng

rộng lớn, dường như không thể lọt qua, phân cách những khu vực chiếm đóng của người Pháp và người Anh.

Phần lớn các cuộc giao tranh giữa hai dân tộc diễn ra nơi đây, nhằm tranh giành các thuộc địa. Người ta xây dựng các pháo đài để rồi đánh chiếm, giành lại, san bằng, dựng lại tùy theo thắng lợi thuộc về phía bên này hay bên kia.

Năm 1755, một đạo quân Anh tinh nhuệ đã bị một nhóm quân Pháp và thổ dân đánh bại, bắt chấp sự quả cảm và can trường của vị chỉ huy Washington trẻ tuổi.

Tin bay đến pháo đài William-Henry do Munro người Xcôtlen chỉ huy đã khiến cho tất cả rụng rời. Lập tức, người ta phái một người da đỏ mang thư đến cho tướng Webb, ông này nhanh chóng thành lập một đội quân gồm một nghìn năm trăm người. Họ lên đường đi cứu viện ngay. Chẳng mấy chốc, tiếng sáo thổi ngày một nhỏ dần và rừng dường như đã nuốt chửng cả khối người sống động khi họ dần sâu trong rừng.

Một cuộc khởi hành khác cũng được chuẩn bị tiếp sau đoàn quân. Ở bên cổng ngôi nhà gỗ lớn dùng làm bản doanh cho tướng quân, sáu con ngựa đã được tập trung lại, trong đó hai con có vẻ được dành cho phụ nữ. Con thứ ba chở quân trang và vũ khí của một sĩ quan tham mưu.

Những con khác hẳn là để cho những người theo hầu cuồi. Một đám đông những người tò mò tụ tập xung quanh lũ ngựa. Trong số đó, người ta nhận ra một người ăn bận lạ lùng trong bộ đồ xanh da trời và một chiếc quần cộc bằng vải Nam Kinh vàng. Chiếc áo gilê lụa in hình cảnh lá của anh ta có những cái túi rộng được viền bằng một dải bạc. Một ống sáo thò ra từ một trong những túi đó. Ngựa trên tất cả là một chiếc mũ rộng vành mà những người tu hành bảy giờ thường đội.

Người đó nói rất nhiều nhưng không ai trả lời anh tạ. Bên cạnh anh ta là người thổ dân đưa tin ngày hôm trước đã mang tin dữ đến trại.

Người này có một vẻ mặt u tối và dữ tợn.

Cũng như mọi người trong bộ tộc, gã đeo một con dao găm và một chiếc rìu. Mặt gã bị các hình vẽ làm cho biến dạng và chúng khiến cho nét mặt đen đúa của gã càng thêm khó coi. Một người trẻ tuổi trong trang phục sĩ quan đưa hai người phụ nữ đến bên ngựa. Căn cứ vào cách ăn vận của hai người, có thể đoán họ đang chuẩn bị đương đầu với những nhọc nhằn của một chuyến đi xuyên rừng. Cả hai đều rất trẻ. Khi người trẻ hơn hé tấm mạng xanh ra để hít thở thoải mái hơn bầu không khí ban mai, người ta có thể nhận thấy cô có nước da tươi rói, mái tóc vàng hung và đôi mắt xanh. Người kia, mà viên sĩ quan trẻ cũng có phận sự coi sóc, có thể nhiều hơn bốn, năm tuổi.

Đội cho hai tiểu thư lên ngựa xong, viên sĩ quan trẻ cũng nhẹ nhàng nhảy lên ngựa của mình.

Cả ba chào tướng Webb bảy giờ vì phép lịch sự đang đứng trước cổng trại cho đến khi họ lên đường. Họ đi về hướng cổng trại phía bắc, theo sau là những người tùy tùng. Trong suốt chặng đường này, họ luôn giữ im lặng; chỉ khi người da đỏ dẫn đường bất ngờ vượt qua gần sát người phụ nữ trẻ hơn

rồi tiến lên dẫn đầu nhóm người, nàng mới thốt ra một tiếng kêu. Người phụ nữ kia không kêu nhưng có một cử chỉ ngạc nhiên; tấm mạng hé mở để lộ trên mặt nàng lẫn lộn vẻ thương hại, sự kinh ngạc và nỗi sợ hãi, trong lúc đôi mắt đen của nàng dõi theo những động tác đầy vẻ thuần thực của người thổ dân.

- Tiểu thư không có gì phải sợ., - viên sĩ quan tên là Duncan Heyward nói. - Anh ta sẽ dẫn chúng ta đến hồ Georges theo một con đường mòn ít người biết. Người này đã phục vụ chúng ta từ lâu. Chẳng mấy chốc nhóm người đã tiến vào giữa những lùm cây rậm rạp và họ chỉ lo sao mở được một con đường đi qua.

Nhập bọn với họ đầu tiên là một chú ngựa non nhảy tung tung như một con hoẵng, tiếp đến là một con ngựa cái được cưỡi bởi nhân vật lạ lùng mang cây sáo và chiếc mũ rộng vành mà chúng tôi đã nói tới ở trên. Trông điệu bộ người mới tới khôi hài đến nỗi cả Cora, Alice và Duncan đều phá lên cười..- Tôi nghe nói các vị đến pháo đài William-Henry.

Tôi cũng đi tới đó. Tôi nghĩ cùng đi với nhau sẽ thú vị hơn.

Heyward không biết là phải cười hay tức giận nữa.

- Tôi là nhạc công, - người lạ mặt nói, - và tôi sẽ hát ngợi ca Chúa.

- Đừng đuổi anh ta đi, - Alice nói. - Tôi nhận che chở cho anh tạ Chúng ta sẽ cùng hát.

Heyward bỗng dừng lại và liếc nhanh sang một bụi cây bên cạnh, rồi nhìn người dẫn đường da đỏ với vẻ ngờ vực. Anh lại đi tiếp khi nhận thấy người da đỏ vẫn điềm nhiên như không.

Khi đoàn người đã qua hết, các cành của bụi cây bỗng hé ra và một khuôn mặt hiện ra đầy thận trọng, mắt dõi theo các lữ khách đang đi xa dần mà không ngờ có sự xuất hiện đáng sợ này. Người thổ dân đó muốn gì?

Cũng ngày hôm đó, có hai người lững thững đi trên bờ một con sông nhỏ chảy xiết, cách trại của tướng Webb khoảng một giờ đường. Họ có vẻ như đang chờ một ai đó hay tin báo về một sự kiện nào đó. Sự tĩnh lặng mênh mang của khu rừng chỉ thỉnh thoảng bị phá vỡ bởi tiếng chuyện trò rất khẽ của hai người, bởi những tiếng mổ của con chim gõ kiến xanh lên vỏ một thân cây, bởi tiếng kêu lạc điệu của một con chim giẻ có lông cánh rực rỡ hoặc bởi tiếng réo xa xăm của một thác nước.

Nhưng những tiếng động khác nhau ấy đã quá quen thuộc với hai người thường xuyên sống trong rừng nên không hề làm gián đoạn câu chuyện mà xem ra họ đang rất quan tâm. Một trong hai người có nước da màu đồng hun và trang phục kỳ cục của một đứa con của rừng.

Người kia mặc dù ăn vận đơn giản như một người nguyên thủy, mặc dù nước da đã cháy nắng và khô đét từ lâu, nhưng vẫn rõ ra thuộc chủng tộc da trắng. Người da đỏ ngồi cuối một thân cây mọc đầy rêu, trong một tư thế cho phép ông ta dùng các cử chỉ từ tốn và biểu cảm của một thổ dân đang bận tranh luận để tăng thêm ấn tượng cho những lời nói trầm tĩnh và nghiêm túc của mình. Trên tấm thân gàn như để trần của ông có vẽ biểu tượng đáng sợ của cái chết, bằng nét trắng trên nền đen. Đầu ông

ta cạo gần trọc, chỉ để lại một túm tóc ở chòm đầu. Đồ trang sức duy nhất là một chiếc lông đại bàng cắm trên chòm đầu và rủ xuống bên vai trái. Một chiếc riu chiến giắt ở thắt lưng, cùng với con dao lột da đầu do Anh chế tạo. Một khẩu cacbin ngắn vút bừa ngang đầu gối gân guốc của ông, đó là thứ vũ khí mà người da trắng chủ trương trang bị cho những thổ dân là đồng minh của họ. Lông ngực rộng của người chiến binh, thân hình đầy đặn và vẻ mặt trang nghiêm chứng tỏ ông ta đã đạt tới tuổi chín muồi.

Chỉ cần nhìn người da trắng cũng đoán được rằng ngay từ bé con người này đã có một cuộc sống giang hồ đầy thử thách và nhọc nhằn. Ông ta cao và gầy, nhưng có thể thấy rõ là gân cốt cứng như sắt. Mình mặc một chiếc áo đi săn có viền vàng nhạt và một chiếc áo choàng da đã mất hết lông. Một con dao giắt thắt lưng, nhưng không có riu chiến. Đôi giày da mọc của ông ta giống như thứ giày người da đỏ vẫn đi; ông ta mang xà cạp da hoẵng được thắt ở hai bên và buộc bên trên đầu gối bằng gân hoẵng; một chiếc xà cột và một túi thuốc súng hình quả lê hoàn tất bộ trang phục kỳ cục của ông. Khẩu cacbin dài của ông ta, thuộc loại vũ khí nguy hiểm nhất, được dựng vào một thân cây trong tầm với của ông. Mắt người đi săn, hay người trinh sát ấy hẹp nhưng sắc sảo, nhìn thấu suốt và luôn luôn chuyển động. Có thể nghĩ rằng ông ta luôn phải lo rình một con thú săn hay một kẻ thù nào đó sẵn sàng từ một chỗ nấp lao ra. Mặc dù những triệu chứng ấy của một thói quen nghề vực, đây là một chính nhân quân tử.

Người da đỏ tên là Chingachgook, còn người da trắng là Mắt Điều Hâu. Chingachgook là cha của Uncas, và ông đang nói về chàng:

- Con tôi là người Mohican cuối cùng. Bộ tộc của tôi đã bị rệu và chiến tranh xóa sạch.

Sau Uncas chẳng còn một ai nữa.

Một lát sau, một chiến binh trẻ trườn vào giữa hai người và ngồi bên bờ sông. Đó là Uncas.

- Tôi đã lần theo dấu vết của những người da đỏ Maqua, - chàng nói. - Chúng đang trên đường đi cướp bóc và giết chóc.

- Chúng ta sẽ chỉ cho chúng biết là có chúng ta đây, - người cha đáp.

Uncas vừa nói vừa giương cung, và gần như không ngắm, chàng phóng một mũi tên vào bãi cây nhỏ; mọi người nhìn theo và thấy một con hoẵng bị tử thương chồm lên rồi đổ sụp xuống bên chân kẻ thù.

- Hoan hô! - Mắt Điều Hâu reo lên.

- Suyt! - Chingachgook nói. - Không phải chỉ có những con hoẵng trong các bụi cây... Tôi nghe thấy tiếng ngựa... Đó là những người da trắng. Họ sắp tới đây và Mắt Điều Hâu có thể nói chuyện với những người anh em của mình..- Những người da trắng, trong rừng, giữa lúc chiến tranh! - Mắt Điều Hâu nói. - Cầu Chúa bảo vệ họ khỏi bọn Iroquois!

Chẳng mấy chốc các kỵ sĩ được báo trước đã hiện ra. Đó là Heyward và những người cùng đi.

Mọi người chào hỏi nhau một cách nhanh chóng.

- Ai đi kia vậy? - Người đi săn hỏi.
- Những tin đồn Cơ đốc đã thấm mệt, - một người trả lời. - Thêm nữa, họ đã bị lạc đường.
- Các vị đi đâu?
- Tới pháo đài William-Henry.
- Đúng hơn là các vị đang xoay lưng lại với pháo đài.
- Hãy chỉ đường cho chúng tôi, - tiểu đoàn trưởng Heyward nói. - Người da đỏ dẫn đường cho chúng tôi đã nhâm... Còn những người hầu cận của chúng tôi đã nhập vào đội quân cũng đang hướng tới pháo đài.
- Tuy nhiên, hiếm khi một người da đỏ bị lạc trong rừng. Ở vào địa vị các vị, tôi sẽ mở to mắt. Đó là một người Delaware à?

- Không, một người Iroquoiss!
- Tôi chẳng hề tin bộ tộc này chút nào.

Nhưng ngài là ai mà dám mạo hiểm như thế trong vùng này?

- Tôi là tiểu đoàn trưởng Heyward. Tôi chỉ huy quân đồn trú ở pháo đài William-Henry.
- Tôi đã nghe nói về ngài, - Mắt Điều Hâu nói và lịch sự nhắc chiếc mũ lông lên. - Người ta nói rằng ngài rất giàu có và rất dũng cảm...

Nhưng người dẫn đường của các vị đâu rồi?

Người này đang đứng dựa vào một thân cây.

Về mặt gã u tối và dữ tợn. Gã nhìn xung quanh về thân nhiên.

Mắt Điều Hâu quan sát gã một hồi lâu.

- Không nghi ngờ gì nữa, đây là một kẻ phản bội. Hắn biết trong rừng đầy bọn Iroquois nhưng đã không làm gì để tránh bọn chúng, mà ngược lại. Một phát đạn đúng chỗ sẽ ngăn hắn gây hại, - Ông nói tiếp đồng thời lên đạn khẩu cạcbin.

- Tôi cũng có nghi, - tiểu đoàn trưởng nói, - nhưng tôi không muốn sử dụng bạo lực ngay.

Chúng ta cần phải làm chủ tình thế... Hãy dùng mưu.

Nói rồi Duncan lại gần gã da đỏ.

- Anh đã đi lạc đường, - anh bảo gã... - Người đi săn sẽ dẫn chúng ta tới một nơi có thể qua đêm an toàn.

- Cáo Tinh Ranh sẽ không đi.- Cáo Tinh Ranh là ai?

- Đó là tên người ta gọi tôi.

- Và Cáo Tinh Ranh, bất chấp nhiệm vụ đã nhận, sẽ bỏ mặc chúng tôi. Anh ta sẽ bị Ô danh.

Người da đỏ không trả lời. Heyward lại gần gã với ý định bắt gã. Người da đỏ không nhúc nhích, nhưng đúng lúc viên sĩ quan đưa tay ra, gã chồm lên và biến vào các bụi cây, miệng thét lên một tiếng chói tai. Chingachgook và Uncas lập tức lao theo dấu vết hắn và người ta nghe thấy một tiếng

súng nổ. Đó là Mắt Điều Hâu vừa bắn.

- Cần phải bắt hắn, - tiểu đoàn trưởng hộ - Tên vô lại không thể đi xa được.

- Điều đó cũng giống như gió đuổi theo mây vậy, - người đi săn nói dứt khoát.

- Hắn chắc chắn bị thương.

- Vết thương chỉ càng làm hắn chạy nhanh hơn thôi. Tôi đã phạm phải một sai lầm là đã bắn hắn.

Chẳng chóng thì chày, bọn Iroquois sẽ tấn công chúng ta.

- Làm gì bây giờ?

- Hãy giữ im lặng và đi theo tôi, - Mắt Điều Hâu nói. - Có thể chúng ta phải bỏ ngựa lại.

Mặc cho chủ của con ngựa non phản đối, con vật có bước nhảy chơi chơi có thể làm lộ họ liền bị hy sinh và hất xuống nước. Hai người Mohican quay lại và không chậm trễ nắm cương ngựa ép chúng bước xuống lòng sông rồi tất cả lợi quạ Người đi săn lôi từ các bụi cây ra một chiếc xuồng độc mộc và giúp hai người phụ nữ trèo lên.

Mắt Điều Hâu và Heyward không sợ bị ướt, đẩy chiếc xuồng về phía thượng lưu.

Họ tới một nơi mà các bờ cao đổ bóng dày xuống mặt nước.

- Nhìn kia, - người đi săn nói, - những người da đỏ đã giấu ngựa của chúng ta dưới đó. Không ai có thể tìm thấy chúng ở nơi đây. Chúng được buộc vào các lùm cây và sẽ đứng chôn chân trong nước đợi chúng ta.

Tiểu đoàn trưởng và ca sĩ ngồi đằng mũi xuồng. Mắt Điều Hâu đứng ở đầu kia, chống sào vào vách đá và đẩy xuồng ra giữa sông. Sau nhiều lần bị lật xuồng, họ tới được một bãi đá phẳng.

Tại đó họ xuống thuyền, cách không xa một thác nước.

- Mọi người hãy nghỉ lại đây, - Mắt Điều Hâu nói, - tôi đi tìm những người kia và kiếm một con thịt, vì cần phải nghĩ đến mọi chuyện..Mắt Điều Hâu lên thuyền bơi đi, nhưng ông không để mọi người phải đợi lâu và chẳng bao lâu sau mọi người đã tụ tập trong một khe đá.

- Chúng ta đang ở trong một pháo đài thực sự, - Heyward nói, - với một đội quân và lương thực.

Chúng ta có thể thách thức Montcalm và các đồng minh của ông ta.

Đêm đã xuống hẳn và một đống lửa lớn được nhóm lên trong hang.

- ánh lửa có thể dẫn lối cho bọn Iroquois, - người đi săn nói. - Uncas, cậu hãy chằng một cái chắn trước cửa hang, như thế sẽ thận trọng hơn.

- Liệu chúng ta có an toàn không? - Heyward hỏi.

- Hang có hai lối ra, - Chingachgook nói.

- Lũ cáo già như bọn tôi, - người đi săn nói thêm, - không để cho mình bị bắt trong một cái hang chỉ có một lối chui.

Trong lúc nói chuyện, Mắt Điều Hâu không ngại tay lo việc bếp núc. Chẳng bao lâu sau bữa ăn đã chuẩn bị xong và mọi người cùng dùng bữa. Uncas phục vụ các quý cô rất ân cần chu đáo.

Người ca sĩ lúc nào cũng có vẻ buồn và Mắt Điều Hâu đăm thương hại anh tạ Ông lòi từ dưới đồng lá ra một cái can và bảo:

- Hãy uống một ngụm bia đầy, nó sẽ nhấn chìm mọi nỗi ưu phiền của anh và làm anh vui vẻ trở lại!... Nhưng mà anh vẫn chưa cho chúng tôi biết tên anh.

- Tên tôi là David Gam Nhạc, - người ca sĩ trả lời và chuẩn bị làm theo lời khuyên của người đi săn. - Tôi là thầy dạy nhạc và nếu ông muốn, tôi sẽ dạy ông hát.

Sau bữa ăn, anh ta hát một bài thánh ca và lập tức được mọi người hát theo; ai nấy đều rất xúc động. Bỗng nhiên, một tiếng kêu không có gì là giống tiếng người rống lên bên ngoài hang. Sau đó tất cả chìm lắng trong yên lặng.

- Cái gì thế? - Alice thì thào, giọng cuống quýt.

Không ai trả lời. Uncas, như một con rắn, trườn ra theo lối thứ hai.

- Hãy đợi cậu ấy quay trở lại, - Mắt Điều Hâu bình tĩnh nói. - Hai cô hãy đi ngủ đi!

- Duncan, xin anh đừng bỏ chúng tôi! - Alice nói. - Tôi không thể ngủ ở một chỗ như thế này, vì cái tiếng kêu hãi hùng kia luôn vang trong tai tôi.

- Cô đừng sợ gì hết, - người sĩ quan nói, - chỗ này rất an toàn. Nó dễ phòng thủ, vả lại đã có chúng tôi canh, cô cứ việc ngủ yên.

Hai tiểu thư đã định nghe theo thì tiếng kêu đáng sợ lại một lần nữa xé toang màn đêm.

- Hai tiếng kêu như thế là đủ rồi, - Mắt Điều Hâu nói về bận tâm. - Người Mohican và tôi sẽ leo lên vách đá. Nếu tiểu đoàn trưởng muốn đi cùng chúng tôi thì xin mời.

- Vậy là có nguy hiểm sao? - Cora hỏi.

- Tôi không biết, - người đi săn nói, - nhưng tôi tin rằng những tiếng kêu đó có thể lại tốt cho chúng ta Chúa sẽ cho chúng ta hay...

- Tôi sẽ mang súng theo các vị, - Duncan nói. Vừa lúc đó, chàng trai Mohican trườn vào và tiếng kêu lại cất lên lần thứ ba.

- Ai có thể giải thích được chuyện này? - Mắt Điều Hâu nói. - Ai có thể nói được thì xin cứ nói! Về phần mình, tôi cho là tiếng kêu này không thuộc về thế gian.

- Tôi biết rất rõ những âm thanh này, - tiểu đoàn trưởng nói, - và các vị sẽ rất ngạc nhiên khi biết rằng tôi thường nghe thấy chúng trên chiến trường. Đó là tiếng rống của một con ngựa đang bị đau đớn hay sợ hãi.

- Có thể là lũ sói đang rình rập những con ngựa của chúng ta, - Mắt Điều Hâu nói. - Uncas bạn ta, hãy lấy xuống và đi xem chuyện gì đang xảy ra.

Đúng lúc chàng trai vừa định đi, tiếng rống lại cất lên lần thứ tư và mọi người nghe thấy nó xa dần trong rừng rậm.

- Đi cũng vô ích thôi, Uncas, - Mắt Điều Hâu nói, - lũ sói đã bỏ con mồi rồi.

Đêm trôi qua không có chuyện gì xảy ra, nhưng những người đàn ông vẫn phải cảnh giác cho tới tận sáng. Chỉ có David Gam Nhạc chui vào khe đá ngủ và ngáy vang như một người hạnh phúc nhất. Khi mọi người đã dậy và sẵn sàng để lên đường, những tiếng hét đáng sợ lại cất lên khắp nơi, từ trong rừng, bờ sông, vách đá...

- Quỷ thật! - David Gam Nhạc thốt lên và hấp tấp chồm dậy.

Anh chàng không thể nói gì thêm. Những tiếng súng vang lên và con người bất hạnh ngã lăn ra bất tỉnh. Hang bị tấn công và hai người Mohican đã bắt đầu ra sức đánh trả. Một trong những kẻ tấn công bị dính đạn của Mắt Điều Hâu và những tên khác vội vàng biến mất.

David được đưa vào trong hang.

- Anh ta không chết đâu, - Mắt Điều Hâu nói, - nhưng sẽ được một bài học lâu đấy. Bây giờ chúng ta phải tổ chức phòng thủ vì bọn vô lại sẽ trở lại.

Hai người Mohican nấp vào khe đá. Mắt Điều Hâu và tiểu đoàn trưởng phục giữa một bụi thông cần cỗi, dưới chân một khối đá tròn.

- Xem kia, - Mắt Điều Hâu nói, - không ngờ bọn chúng liều lĩnh thế!

Quả thật, năm thổ dân đang theo dòng để cho sóng cuốn đi, hy vọng những con sóng sẽ đưa họ đến gần nơi kẻ thù trú ẩn.

Một người Iroquois bị chệch khỏi luồng, sa vào một vực nước xoáy, liền bị con thác đớp lấy và nhân chìm xuống đáy sâu.

- Bớt được một tên, - Mắt Điều Hâu nói, -những tên khác đang chuẩn bị vào bờ... Hãy bình tĩnh!...

Đợi cho chúng trèo lên vách đá đã!...

Chúng sẽ lọt vào mũi súng của chúng ta.

Mọi người lập tức làm theo. Khẩu cacbin của Mắt Điều Hâu hạ gục một trong những kẻ tấn công.

- Tên thứ hai dành cho cậu đấy, Uncas! -Người đi săn hét. - Hai tên cuối để cho tiểu đoàn trưởng và tôi.

Tiểu đoàn trưởng và Mắt Điều Hâu nổ súng sau khi Uncas bắn trúng một tên. Tiếc thay những phát đạn của họ đều trượt và lập tức họ bị hai người da đỏ tấn công. Họ chỉ còn dao để tự vệ. Mắt Điều Hâu hạ được đôi thủ của mình và hắn ngã lăn dưới đất.

Về phần Heyward, anh lao vào một cuộc tử thí hiểm nghèo hơn. Vũ khí của anh đã bị gãy và anh chỉ còn biết dùng sức của đôi tay. Anh đã hất được vũ khí của tên da đỏ làm cho con dao của hắn rơi xuống vách đá. Hai người hăng máu ghì chặt nhau, ai nấy tìm cách đẩy người kia xuống sông và chắc chắn cả hai đã cùng rơi xuống sông nếu như Uncas không nhào tới đâm tên Iroquois.

- Uncas vừa cứu mạng tôi, - Heyward nói.

- Nấp mau! Nấp mau! - Mắt Điều Hâu giục vội. - Việc còn chưa xong. Chúng ta mới chỉ xong được một nửa. Uncas reo lên đắc thắng và người cha liền đáp lại; trong lúc trận đánh diễn ra, ông luôn

đứng yên ở vị trí mà mọi người đã chỉ định.

Lời khuyên của người đi săn quả là đúng.

Khi những người Iroquois nhận thấy trận đánh đã kết thúc với việc các chiến hữu của họ bị tiêu diệt, họ lại bắt đầu xả súng và những phát đạn của họ cày xới các bụi cây và bắn vào vách đá.

- Cứ để cho bọn chúng bắn phí đạn, - người đi săn nói, - chúng ta sẽ tha hồ thu hoạch chì sau trận đánh!

Quả nhiên, giờ đây đạn rít bên tai những người bị bao vây và xé vụn các mảnh đá xung quanh họ.

- Nó đấy, - Uncas bắt chợt nói và hướng mũi súng lên trời. - Nhìn kia, một tên Iroquois đã leo cao tít trên cái cây sừng sững chìa ra sông kia!

Uncas và người Iroquois cùng bắn một lúc và mọi người nghe rõ tiếng hấn cười thách thức.

Uncas đã bắn trượt và viên đạn thù hắt tung chiếc mũ của Mắt Điều Hâu. Chingachgook tới bên và nhận ra vị trí của tên xạ thủ. Bất chấp mọi nguy hiểm, người Iroquois vẫn tiếp tục bắn.

Hấn nhằm chủ yếu vào Heyward mà bộ quân phục đã bị nhiều phát đạn xuyên qua. Nhưng hấn đã khinh xuất để lộ đôi chân. Một phát súng của những người Mohican trúng vào đùi hấn, đồng thời khẩu cacin tuột khỏi tay hấn. Hấn bị treo lơ lửng giữa bầu trời và mặt nước, hai tay bấu chặt vào một cành cây.

- Kết liễu hấn đi, - Duncan nói.

- Không, - Mắt Điều Hâu nói, - chúng ta cần phải tiết kiệm đạn. Hấn sẽ tự rơi thôi.

Nhưng trông cảnh kẻ bị thương khùng khiếp đến nỗi Mắt Điều Hâu động lòng trắc ẩn. Ông bắn một phát đạn kết liễu cơn hấp hối của hấn.

Người thổ dân buông tay và rơi như một tảng đá, biến mất hút dưới dòng nước ngầu bọt.

- Tôi đã xử sự như một đứa trẻ, - người đi săn nói. - Bây giờ thì tôi chẳng còn thuốc súng lẫn đạn.

Tình thế của chúng ta chẳng có gì là sáng sủa. Tất cả những gì chúng ta còn đều ở trong chiếc sừng lớn. Hãy xuống xuống lấy lên, Uncas!

Uncas đi chưa xa thì mọi người đã nghe tiếng báo hiệu tuyệt vọng của chàng. Chiếc thuyền nhỏ đang trôi trên sông, do một người giấu mình dưới nước kéo về phía thượng nguồn..- Muộn mất rồi, - Mắt Điều Hâu nói. - Nó đã ra giữa dòng, ngay cả nếu như chúng ta có thuốc súng thì nó cũng vẫn thoát.

- Hãy củng cố hàng, - Heyward nói. - Quân cứu viện có thể đến và giải thoát tất cả.

- Liệu ai có thể đi báo cho cha tôi, chỉ huy Munro ở pháo đài William-Henry - Cora nói.

Một ý kiến hay và Chingachgook tự lãnh trách nhiệm.

- Những người da đỏ có thể sẽ bắt chúng tôi làm tù binh, - nàng nói tiếp, - nhưng họ sẽ không giết chúng tôi vì sợ bị trả thù. Chỉ có các vị là bị đe dọa. Hãy trốn đi trong lúc còn kịp, có thể một ngày nào đó, nhờ các vị mà chúng tôi sẽ lại được tự do.

- Hãy nghe tôi đây, - Mắt Điều Hâu trịnh trọng nói, - tôi tin là cô có lý. Nếu bọn chúng giam giữ các

cô, nếu bọn chúng đưa các cô vào rừng, các cô hãy bẻ cây trên đường đi, các cô hãy giẫm mạnh chân xuống đất để lại dấu chân dọc đường... Thế nào chúng tôi cũng tìm lại được các cô.

Ông xiết chặt tay Cora và Alice, rồi lao mình xuống nước theo sau Chingachgook vừa bơi đi chưa xa.

Chẳng mấy chốc họ đã mất hút.

- Giờ thì đến lượt anh, - Cora bảo Uncas.

- Không, tôi ở lại, - chàng trai Mohican thản nhiên nói.

- Anh đi đi, tôi xin anh đấy, hãy nói với cha tôi để ông giao cho anh tiền chuộc hai chị em tôi. Đây là cách mà anh giúp được chúng tôi!

Nếu anh ở lại, anh chỉ càng làm cho tình trạng bị bắt giữ của chúng tôi thêm tồi tệ.

- Thôi được, - Uncas nói và trườn đi không một tiếng động theo vách đá rồi nhảy xuống sông bơi đi.

- Giờ thì đến lượt anh, Duncan. Anh bơi giỏi đấy.

- Cô đòi hỏi tôi nhiều quá, - tiểu đoàn trưởng thốt lên. - Tôi không thể bỏ các cô... Không, tôi cần phải bảo vệ các cô, dù là vô vọng.

Anh quyết định thật dứt khoát và cô gái không nài thêm. Cô cùng em gái lui vào một góc hang sâu nhất...

James F. Cooper

Người Mohican Cuối Cùng

Chương 2

Bắt giữ

Heyward không nề hà leo lên những đỉnh cao nơi họ ẩn náu; thực ra đó là một hòn đảo.

Tất cả xem ra yên bình và anh không thấy bóng những người Iroquois cũng như Mohican nữa.

Chim hót ríu ran, một con chim cắt lượn lờ.

Những dấu hiệu đó đem đến cho Duncan một niềm hy vọng mơ hồ, anh tự hỏi phải chăng bọn Iroquois đã từ bỏ trận đánh và những người Mohican đã thoát được.

David Gam Nhạc đã dần dần hồi lại và hiển nhiên là không nhận thức được tình cảnh nghiêm trọng của họ. Anh chàng để cho mọi người diu sang ngách hang thứ hai.

- Anh lại đây, - Heyward nói, - tôi nghĩ là, anh sẽ có thể hát lại những bài hát yêu thích của mình.

David nở một nụ cười khi thấy Heyward nhắc đến môn nghệ thuật của anh ta.

- Tôi đã thấy yên tâm hơn, - Alice nói. - Tôi có cảm tưởng chúng ta được an toàn ở nơi ẩn náu này, và

chúng ta có thể trông chờ vào những con người dũng cảm đang đi tìm cứu viện kia. Chẳng bao lâu nữa họ sẽ trở lại.

- Tốt lắm, - Heyward nói, - cô thật xứng đáng là con gái của Munro Ai mà không lấy lại được dũng khí khi nghe cô nói? Nếu bọn Iro-quois lại mò đến, bọn chúng sẽ không làm chủ được vị trí này dễ như chúng tưởng đâu.

Dứt lời, anh nắm chặt lấy khẩu súng còn lại, và đôi lông mày nhíu lại cho thấy sự quả quyết u buồn và cương nghị.

Anh ngồi ngả đầu vào vách đá, chờ đợi những gì phải đến với vẻ nhẫn nại; song không ngừng nhìn chăm chú về phía cửa hang.

Một sự yên lặng bao trùm chốn ẩn náu của họ trong chốc lát, xen lẫn với những tiếng thở đều. Không khí trong lành buổi sớm mai lọt vào trong hang khiến mọi người cảm thấy dễ chịu.

Hy vọng dần dần nhen nhóm trong lòng họ. Duy chỉ có David là xa lạ với những cảm xúc chung đó. Một tia nắng chiếu sáng bộ mặt nhợt nhạt của anh và hắt xuống những trang giấy của một cuốn sách nhỏ mà ông thầy dạy nhạc đang tìm kiếm một bài hát phù hợp với khung cảnh. Sự kiên nhẫn của anh cuối cùng đã được đền đáp.

Anh đưa ống sáo dọc lên thổi và tiếng sáo cất lên êm dịu và du dương. Anh bắt đầu hát bài thánh ca vừa chọn.

- Thế này liệu có khinh suất không? - Cora hỏi.

- Không, - Duncan nói, - tiếng sáo của anh chàng khốn khổ đáng thương quá yếu ớt, không lọt ra xa đâu. Chúng ta có thể để cho anh ấy đắm mình với nghệ thuật của mình mà không lo nguy hiểm.

Alice chăm chú ngắm nhìn nét mặt xanh xao của David Gam Nhạc với một sự thích thú không che giấu. Cora mỉm cười tán thưởng những nỗ lực của người nhạc sĩ, và Heyward thôi không quan sát cửa hang nữa để ngắm nghía gương mặt của David với một vẻ bốt căng thẳng hơn.

Chàng ca sĩ đã lấy lại được sức lực và hát văng lên, thì chợt ở ngoài hang vang lên một tiếng rú đáng sợ.

- Chúng ta nguy rồi! - Alice thốt lên và lao vào vòng tay Cora.

- Không đâu! Không đâu! - Duncan nói. -Bọn chúng rú lên vì phát hiện thấy những tên bị chúng ta bắn chết đấy thôi. Có thể bọn chúng nghĩ chúng ta đã đi rồi. Trong mọi trường hợp, chúng ta còn chưa bị phát hiện.

Điều duy nhất có thể làm là kiên nhẫn và chịu đựng.

Một tiếng rú gần hơn tiếp theo tiếng rú thứ nhất, rồi đến những tiếng hét thất thanh lẫn lộn mà người ta chỉ thét lên trong cơn man dại.

Bỗng nhiên, có tiếng của những người thổ dân ở ngay lối vào hang. Duncan nằm dãn mình xuống đất. Nhưng anh lấy lại được ít nhiều hy vọng khi đoán rằng bọn Iroquois đã tìm thấy khẩu cacbin mà

Mắt Diều Hâu đã bỏ lại. Bọn chúng không ngừng lặp đi lặp lại các từ "Cacbin Dài! Cacbin Dài!" và nhờ đó Duncan hiểu ra rằng Mắt Diều Hâu cũng chính là "Cacbin Dài", một người đi săn nổi tiếng, một trinh sát viên của quân Anh mà tất cả mọi người, bạn cũng như thù, đều coi là anh hùng.

Những người da đỏ mừng rỡ tìm được khẩu súng của người đi săn da trắng nổi tiếng, và chắc chắn họ hy vọng sẽ phát hiện ra thi thể của ông ở một khe đá nào đó..- Đây là giây phút quyết định, - Duncan nói với hai chị em đang run lẩy bẩy. - Nếu bọn chúng không tìm ra chỗ ẩn náu của chúng ta, chúng ta sẽ thoát! Nghe chúng nói chuyện với nhau, tôi thấy toát ra một điều là những người bạn của chúng ta đã đi xạ Chậm nhất là hai tiếng nữa, họ sẽ phái người đến cứu chúng ta.

Tuy nhiên, cuộc truy lùng của những người thổ dân diễn ra rất có phương pháp. Mọi người nghe thấy, dưới chân chúng, tiếng lá khô loạt xoạt và tiếng cành cây gãy rãng rạc.

Cuối cùng, đám bụi cây oặt oẹo bít lối vào hang bị gạt ra và những người da đỏ dấn vào trong hang. Ba người da trắng lù vào cuối hang trốn sau một đám cành cây. Một người có thân hình to lớn chỉ huy những người da đỏ và ra lệnh cho họ với đầy vẻ quyền uy.

Nhận ra những giọt máu mà David để lại trên lá, bọn họ kêu rú lên và ra sức rà soát đám cành lá, tưởng chừng sẽ tìm thấy người mà lâu nay họ vẫn khiếp sợ. Một người trong họ tiến lại gần viên thủ lĩnh với một ôm lá, chỉ cho ông ta với vẻ đắc thắng những chiếc lá nhuộm đỏ.

Hắn trút đồng lá xuống đám cành mà trước đó Duncan đã đem chôn trước lối vào hang thứ hai và lúc này cả mấy người đang nấp đằng sau.

Những tên khác đều bắt chước theo, bọn chúng tha các cành lá đến chôn thành đồng mà không biết rằng, bằng cách đó đã giúp cho những người đang bị chúng tìm kiếm càng thêm an toàn. Thế rồi những người da đỏ ra khỏi hang, trèo lên núi đá và những tiếng than khóc của họ lọt đến tai tiểu đoàn trưởng khi họ lại xúm quanh thi thể các chiến hữu. Heyward nhìn hai bạn đồng hành.

- Cora, Alice! - Anh thì thâm. - Bọn chúng đã bỏ đi và chúng ta thoát rồi!

- »n Chúa! - Alice thốt lên và quỳ xuống.

Nhưng nàng đã mừng vui quá sớm. Đứng lúc ấy, lời nói ngưng lại trên môi nàng; sắc mặt đang tươi tắn chuyển sang tái nhợt như mặt người chết; đôi mắt dịu hiền ướt át trở nên nhón nhác. Duncan liếc nhìn theo hướng chỉ của cô gái khốn khổ, và bên trên các tảng đá tạo thành ngưỡng cửa hang, anh nhận ra nét mặt độc ác của Cáo Tinh Ranh.

Heyward vẫn bình tĩnh như thường. Nhìn thoáng qua vẻ mặt gã da đỏ, anh cho rằng hắn vẫn chưa nhận thấy gì trong hang tối lờ mờ. Anh định ẩn vào một góc hang khá sâu để giấu mình như hai bạn đồng hành, nhưng đã quá muộn!. Một niềm vui độc ác vừa lóe lên trên khuôn mặt góm ghiếc của tên thổ dân, và ánh mắt của hắn phát ra khi nhìn thấy các nạn nhân có một vẻ gì đó khó chịu đến nỗi Duncan không kìm mình được nữa; anh chĩa súng và bóp cò. Phát súng làm cả hang rung chuyển như một trận núi lửa; khi khói súng tan đi, tên dẫn đường hiểm độc không còn ở đấy nữa; Heyward

xông ra ngoài và thấy hấn rẽ ngoặt sau một tảng đá và biến mất.

Những người thổ dân nín lặng trong giây lát, sững sờ vì tiếng nổ nghe như phát ra từ lòng đất.

Nhưng Cáo Tinh Ranh đã hét lên một tiếng reo hoan hỉ và cả bọn tức thì hét theo. Tiểu đoàn trưởng chưa kịp lui vào thì cái hang đã bị chúng xông vào chiếm. Anh và hai bạn đồng hành bị giải ra ngoài và đám da đỏ đắc thắng vây lấy họ.

Duncan, tuy bị bắt giữ, nhưng vẫn để ý thái độ và cách đối xử của những người da đỏ. Trái với thói quen của họ, cho tới lúc đó những người da đỏ vẫn tỏ ra tôn trọng không chỉ hai chị em, mà cả David Gam Nhạc và thậm chí ngay cả anh nữa. Bọn họ không có vẻ gì muốn kết liễu đời họ.

Tuy nhiên, những chiến binh già dặn của bộ tộc đã tiến hành tìm kiếm với một cách thức chứng tỏ họ không hề thỏa mãn với các kết quả đạt được. Rất nhiều lần họ nhắc đến "Cacbin Dài".

Cho tới lúc đó, Cáo Tinh Ranh vẫn bình thản đứng im cách những người bị bắt giữ đôi chút. Có thể đọc thấy trên mặt hấn vẻ thỏa mãn mà rốt cục sự phản trắc của hấn đã đem lại.

- Những người da đỏ muốn gì? - Duncan hỏi hấn.

- Họ muốn "Cacbin Dài", - hấn trả lời, - rồi lại trở về ngôi dựa vào tảng đá mà hấn vừa rời khỏi trong chốc lát.

- "Cacbin Dài" đi xa rồi, - Duncan nói.

- Không thể như thế được; hấn ta chết rồi, và các người đã chôn xác hấn.

- Không, - người đi săn đã bơi đi rồi.

- Thế còn Chingachgook "Rắn Lớn"?

- Bơi đi rồi.

- Còn Uncas "Hươu Mau Lẹ"?

- Bơi đi rồi.

Cáo Tinh Ranh có vẻ tin theo, không gắng hỏi thêm bất cứ điều gì. Những người da đỏ đợi cho hai người nói xong, đòi hấn giải thích. Gã phiên dịch của họ chỉ xuống sông và nói cho họ hiểu những gì hấn vừa được biết.

Khi đã hiểu ra, đám thổ dân cất lên một tiếng rú thể hiện tất cả nỗi thất vọng vô bờ của họ. Một số người đổ xô ra bờ sông làm các động tác uốn éo cuồng nhiệt nhất; một số khác khạc nhổ xuống sông, như thể để trừng phạt con sông về sự phản bội mà nó bị coi là thủ phạm khi xúc phạm đến các quyền chính đáng của những người chiến thắng.

Một số người hầu như không kiềm chế được, ném những cái nhìn đáng sợ về phía những kẻ bị bắt đang ở trong tay họ. Ba hoặc bốn người thậm chí còn tiến về phía hai chị em, về dọa nạt; một người trong số họ quán quán những lọn tóc gọn sóng phủ xuống vai Alice, đồng thời hươu hươu con dao lột da đầu quanh đầu cô gái.

Người sĩ quan định xắn lại gấn cô, nhưng hai tay anh bị trói chặt và anh cảm thấy, trên vai anh, bàn

tay của viên thủ lĩnh da đỏ. Một lát sau, nhờ chiếc xuồng, đám thổ dân đưa tất cả mọi người sang bên kia sông, rồi họ đi tìm những con ngựa mà nỗi sợ hãi điên dại của chúng đêm qua đã giúp họ lần được theo dấu vết của các lữ khách. Viên thủ lĩnh nhảy lên con tuấn mã của Duncan và biến vào rừng cùng với phần lớn những tên trong bọn. Họ để lại sáu thổ dân canh giữ các tù nhân, dưới sự chỉ huy của Cáo Tinh Ranh.

Duncan muốn biết vì sao họ Ở lại, quyết định lại gần nói chuyện với gã, và thử dùng đến quyền lực của vàng.

- Tôi muốn nói chuyện với Cáo Tinh Ranh, - anh nói.

- Thủ lĩnh da trắng nói đi.

- Những người Iroquois đã ra đi, phó mặc các tù nhân cho Cáo Tinh Ranh canh giữ; có sao người này không đem các con gái yêu của Munro đến cho vị thủ lĩnh già? Vị chỉ huy pháo đài William-Henry sẽ trao cho Cáo Tinh Ranh thứ mà một thủ lĩnh vĩ đại cần được hưởng do những sự phục vụ như vậy. Tấm huy chương mà thủ lĩnh sẽ đeo trên cổ không phải bằng thiếc như thường lệ, mà là bằng vàng dát, và chiếc sừng của người sẽ được nhồi đầy thuốc súng; các đồng đô la trong túi người cũng sẽ nhiều như những viên sỏi trên bờ hồ; những con hoẵng sẽ đến liếm tay người, vì chúng biết rõ rằng sẽ chỉ là vô ích nếu định tìm cách thoát khỏi mũi súng của người..Duncan nhận thấy gã da đỏ tỏ ra lưỡng lự.

Để kết thúc thắng lợi, anh lại bắt đầu viện tới các phần thưởng, nhưng Cáo Tinh Ranh đã khoát tay nói:

- Đủ rồi! Cáo Tinh Ranh là một thủ lĩnh vĩ đại, và các người sẽ được thấy điều ta sẽ làm. Đi thôi và câm miệng lại! Khi nào ta nói, các người sẽ có đủ thời gian để trả lời.

Vừa nói, gã vừa nhìn những người tuy tòng những mong họ khỏi ngờ vực.

Rồi gã ra hiệu cho Heyward giúp hai chị em lên ngựa. Đoàn người lặng lẽ lên đường, dưới sự chỉ huy của Cáo Tinh Ranh. Theo sau là David Gam Nhạc và tiếp đến là hai chị em với Heyward đi kèm bên, cuối cùng là những người da đỏ đi đoạn hậu.

Họ đi về phía nam, theo hướng ngược với đường đến pháo đài William-Henry.

Điều đó không làm Duncan ngạc nhiên cho lắm, vì anh không thể tin rằng lời đề nghị của mình lại vô tác dụng.

Giờ lại giờ nối tiếp nhau trong rừng mà không có gì báo hiệu chuyển đi khủng khiếp sẽ kết thúc.

Vậy thì bao giờ những người da đỏ sẽ quyết định đi về hướng pháo đài William-Henry?

Cora nhớ tới lời dặn của Mắt Điều Hâu và mỗi khi có dịp, nàng lại bẻ các bụi cây, bắt chập sự phát giác của những người da đỏ khiến cho biện pháp báo hiệu này trở nên khó khăn và nguy hiểm.

Chẳng mấy chốc nàng đã phải ngừng lại vì một trong những tên lính canh đã nắm lấy rìu, mắt nhìn chòng chọc cho thấy hẳn có thể làm gì.

Đến tối, nhóm người dừng lại.

Gã da đỏ chọn điểm dừng chân tại một trong những quả đồi dốc đứng hình tháp, có vẻ như do con người tạo ra mà người ta vẫn thường gặp trong các thung lũng nước Mỹ. Quả đồi này cao, đỉnh bằng phẳng và hình thế thì dễ phòng thủ, hầu như không thể bị tấn công bất ngờ. Những người da đỏ thả cho ngựa gặm lá cây và các bụi cây con mọc tản mát xung quanh, và trải các đồ ăn còn lại dưới bóng một cây sồi rừng.

Duncan vẫn không mất hy vọng thuyết phục Cáo Tinh Ranh, anh lại gần bảo gã.

- Cáo Tinh Ranh định làm gì? Sao thủ lĩnh lại dẫn những người phụ nữ da trắng đi xa nhà?

Trong lúc này, người cha già đang thương khóc các con mình..- Hãy đi tìm cô gái mắt đen, bởi vì ta muốn nói chuyện với cô ta, - gã da đỏ nói với một ánh mắt hiểm độc.

Duncan nghĩ rằng Cáo Tinh Ranh muốn có được những sự đảm bảo mới về món đồ chuộc mà anh đã khiến cho gã hy vọng. Vì vậy anh đi tìm Cora, báo cho nàng biết ý muốn của gã da đỏ, và dặn dò nàng.

- Cô biết sở thích của những người thổ dân rồi đấy, - anh nói, - hãy đề nghị thật hậu hĩnh các khoản thuốc súng và chần. Mặt khác, rượu mạnh vẫn là thứ làm bùi tai chúng nhất. Cô cũng chớ quên hứa hẹn thêm vài món quà do chính tay cô làm.

Nhưng câu chuyện giữa Cáo Tinh Ranh và Cora đã không diễn ra như Duncan mong đợi.

- Cáo Tinh Ranh muốn nói gì với con gái của Munrô - Nàng hỏi.

- Cô nghe đây, - gã da đỏ nói. - Magua ta sinh ra đã là một thủ lĩnh và một chiến binh của những người da đỏ Huron ở vùng hồ. Cho đến năm hai mươi tuổi, ta vẫn chưa từng thấy một tên Mặt Trắng nào và sống rất vui vẻ. Thế rồi những người cha của ta từ Canada - người Pháp - đã tới khu rừng và dạy ta uống nước lửa, và ta trở nên khốn khổ. Những người Huron đã xua đuổi ta xa rời mồ mả ông cha Ta đã trốn đi dọc các hồ, sống bằng săn bắn và đánh cá. Người ta lại tiếp tục ép buộc ta phải trốn vào rừng và sà vào vòng tay những kẻ thù của mình. Chính vì thế mà Magua, Cáo Tinh Ranh, một thủ lĩnh của người Huron, đã trở thành một chiến binh của người Mohawk!

- Tôi cũng đã được nghe một chuyện tương tự, - cô gái nói.

- Cáo Tinh Ranh có lỗi không nếu không cứng đầu được như một tảng đá? Ai là người đã cho ta uống nước lửa? Đó là lũ Mặt Trắng, những kẻ cùng màu da với cô.

- Tôi có lỗi không, - Cora bình tĩnh trả lời, - nếu như Cáo Tinh Ranh sống với những người phóng túng và tùy tiện thuộc chủng tộc tôi? Vậy thì tôi phải chịu trách nhiệm gì về những nỗi bất hạnh hay nói đúng hơn là những lỗi lầm của anh?

- Cô nghe đây, - gã da đỏ lại tiếp. - Khi những người Anh và người Pháp cha của chúng, Cáo Tinh Ranh đã đến vỡ cây cột chiến của người Mohawk và đi chống lại chính bộ tộc mình. Lũ người Mặt Trắng đã cướp đất săn của những người da đỏ, và giờ đây, khi họ ra trận thì một thủ lĩnh da trắng lại

chỉ huy họ. Vị thủ lĩnh già, cha cô, đã từng là một đại úy vĩ đại bên phía chúng tôi. Ông ta bảo người Mohawk: hãy làm cái này, hãy làm cái kia, và mọi người đều nghe ông ta. Ông ra một điều luật: nếu một người da đỏ uống nước lửa và đến một trong những lều trại của ông ta, thì người đó sẽ phải nhớ đời. Magua đã đại dột mở miệng uống nước lửa, và nước lửa đã dẫn Magua đến trước lều của Munro. Vị thủ lĩnh già đã làm gì?

Con gái ông ta hãy nói đi.

- Ông đã không quên lời cảnh báo, ông đã thực hiện công lý, - con gái của Munro dừng cảm trả lời, - Ông đã trừng phạt anh.

- Công lý! - Gã da đỏ nhắc lại và nhìn cô gái với vẻ ghê tởm đầy giận dữ. - Có phải công lý là làm nảy sinh cái xấu rồi sau đó lại trừng phạt nó? Khi ấy Magua không còn là mình nữa; không còn là anh ta đang hành động và đang nói nữa, mà là nước lửa. Munro đã không chịu tin.

Thế là thủ lĩnh của người Huron bị trói lại bằng thùng và trước tất cả lũ người Mặt Trắng, anh ta bị quất roi như một con chó.

Cora im lặng.

- Cô xem đây! - Gã da đỏ nói tiếp và xé toạc tấm vải trúc bâu che ngực. - Đây là những vết sẹo do đạn và dao; chúng là những gì mà một người chiến binh có thể lấy làm kiêu hãnh trước bộ tộc mình. Nhưng Munro đã để lại trên lưng thủ lĩnh da đỏ những dấu hiệu đáng xấu hổ mà ta phải giấu đi.

- Nếu như cha tôi đã bắt công, - Cora nói, - anh hãy chứng tỏ rằng một người da đỏ có thể tha thứ.

- Đúng, - gã nói, - ta sẽ tha thứ nếu như cô gái da trắng chịu nghe ta.

- Hãy cho biết những đòi hỏi của anh! Anh muốn làm gì tôi thì làm. Hãy bằng lòng với một nạn nhân duy nhất, và tha cho em Alice.

- Được, - gã da đỏ nói, - người phụ nữ mắt xanh có thể một mình về với cha, nếu như chị cô ta thuận theo ý muốn của ta.

- ý muốn gì vậy?

- Ta sẽ trở về làng... Lều của ta trống trải, ta chỉ có một mình... Con gái của thủ lĩnh người Anh hãy theo về làm vợ ta.

- Anh nên nhận số vàng mà người ta đã hứa thì hơn.

- Không, ta thích trả thù hơn... Con gái của Munro sẽ cày xới cánh đồng của ta, đi lấy nước cho ta, nấu nướng những con vật ta săn được.

- Đồ khốn! Anh thật đáng bị gọi là kẻ phản bội! - Cora phẫn nộ hét lên. - Chỉ có quỷ mới nghĩ ra một cách trả thù như thế! Nhưng anh không có quyền để thực hiện điều đó!

Gã da đỏ đáp lại sự thách thức táo tợn đó bằng một điệu cười ghê tởm, và ra hiệu cho Cora quay trở lại. Cô lấy làm hối về quyết định vội vã của mình.

Heyward chạy tới hỏi cô kết quả cuộc thương thuyết mà anh đã theo dõi từ xa với một mối quan tâm

ráo riết. Để Alice khỏi thêm lo sợ, cô tránh không trả lời thẳng; nhưng mọi người có thể đọc thấy trên nét mặt cô sự thất vọng hoàn toàn. Trước những câu hỏi dồn dập của em gái, cô ghi chặt em vào lòng, và chỉ vào đám thổ dân với một vẻ hốt hoảng mà cô không làm chủ được:

- Nhìn kia! - Cô thốt lên. - Hãy xem số phận của chúng ta trên nét mặt bọn họ!...

Cô nói đúng. Cáo Tinh Ranh đã nói gì đó với người của mình và những người này xem ra đang thèm khát được trả thù. Họ sẽ nói gì với cha mẹ những đồng đội bị giết của họ? Vậy mà họ thậm chí còn chưa có lấy một miếng da đầu để khoe với mọi người! Máu cần phải chảy...

Cả đám da đỏ gào thét dữ dội và xông vào những người bị bắt, tay giơ dao, tay lăm lăm rìu chiến. Heyward đứng vào giữa hai chị em và tên đầu tiên xông đến, anh đánh bật hắn với sức mạnh của sự thất vọng. Nhưng hai chiến binh khác đã lao vào người sĩ quan trong khi một tên khác lo giải quyết ông thầy dạy nhạc. Những người bị bắt giữ chỉ chịu thua sau một cuộc ẩu đả quyết liệt, trong đó bản thân David cũng vật ngã được kẻ tấn công mình.

Chúng trói cả bốn người vào các cây con. Ở bên phải Heyward là Cora mặt tái nhợt và vẻ bối rối, còn bên trái anh là Alice run rẩy và suy sụp.

Cô đứng được chỉ là nhờ các vòng dây trói. Bọn da đỏ sẽ nghĩ ra những trò gì đây? Một số người đi tìm những gốc cây già để dựng một dàn thiêu, số khác thu nhặt những mảnh lãnh sam để xâu thịt những kẻ bị bắt, một số nữa níu ngọn của hai cây nhỡ xuống đất để buộc tay Heyward treo lên. Cáo Tinh Ranh lại gần Cora.

- Con gái của Munro đã nghĩ lại chưa?... - gã hỏi. - Cô có chịu theo ta về nhào bánh và đi lấy nước cho ta, để ta thả cô gái tóc vàng về với cha mình?

Cora không dám trả lời và gã da đỏ lại tiếp tục:

- Cô sẽ phải chịu trách nhiệm về cái chết của em mình. Hãy xem cô ta mới sợ chưa kia. Hãy trả cô ta lại cho cha mình. Cô ta mà chết, thì cũng là do cô giết đấy.

Alice khóc nức lên.

- Bọn họ muốn gì? Cora, chị nói đi! Đừng giấu em điều gì! - Cô thốt lên.

- Thủ lĩnh da đỏ nói họ sẽ tha mạng sống cho em và cả Duncan nữa, nhưng chị phải...

- Chị phải làm gì?

- Chị phải chịu làm nô lệ cho hắn ta... Chị sẵn sàng làm mọi thứ để cứu hai người, hai người hãy quyết định hộ.

- Không đời nào, - Duncan thốt lên. - Thà chịu chết nghìn lần còn hơn sự nhục nhã này.

- Không, không, chúng ta thà cùng chết còn hơn. - Alice thều thào nói không còn chút hơi sức.

- Thế thì hãy chết đi, - Cáo Tinh Ranh hét lên, tay vung rìu ném phập vào thân cây ngay trên đầu Alice.

Quá phần nộ, người sĩ quan gồng người mạnh đến nỗi đứt cả dây trói và xông vào một trong những

tên thổ dân đang chuẩn bị bỏ rìu xuống cô gái. Cả hai lẫn lộn trên đất. Chắc hẳn Duncan đã thua cuộc nếu như không có một phát súng nổ. Gã da đỏ vừa định đâm anh thì ngã vật ra chết bên anh...

James F. Cooper

Người Mohican Cuối Cùng

Chương 3

Giải thoát

Ban đầu những người Huron đứng chết lặng. Nhưng khi hiểu ra rằng người xạ thủ vô hình phải khéo léo như thế nào thì mới bắn trúng được kẻ thù mà không làm bị thương đồng đội, họ nhất tề kêu lên: "Cacbin Dài!" và rú lên sợ hãi. Đáp lại tiếng rú này là những tiếng kêu phát ra từ một lùm cây dày, nơi những người da đỏ cất giấu vũ khí một cách thiếu thận trọng.

Không đợi nạp đạn lại cho khẩu cacbin, Mắt Điều Hâu xông vào đám kẻ thù, tay nắm nòng súng vung báng súng quay tít. Uncas lại còn nhanh hơn nữa, anh nhảy vào giữa đám người Huron, một tay vung rìu chiến và tay kia gờ dao găm, rồi chạy tới trước Corạ Gần như cùng lúc đó, Chingachgook cũng xuất hiện bên chàng.

Những người Huron sợ hãi hét lên: "Hươu Mau Lẹ! Rắn Lớn!".

Nhưng Cáo Tinh Ranh không dễ bị nao núng như vậy. Liếc nhìn xung quanh, hẳn hiểu ngay cuộc tấn công có thể diễn ra thế nào; gã hét lên khích lệ đám tùy tùng và để làm gương, gã rút dao xông vào Chingachgook.

Đáp lại tiếng kêu xung trận, Uncas xông vào một trong những người Huron và bỏ võ sợ hãi bằng một nhát rìu. Heyward nhỏ chiếc rìu của Magua vẫn còn găm lại trên thân cây, lao vội đến các đầu thủ. Vì số người hai bên lúc này là bằng nhau, nên mỗi người chọn lấy một đối thủ. Mắt Điều Hâu, vẫn với lối đánh bằng khẩu cacbin đã hết đạn, hạ giục ngay đối phương chỉ bằng một nhát đập.

Heyward trong lúc nóng vội, không đợi đánh giáp lá cà với đối thủ của mình; từ xa anh phóng chiếc rìu trúng vào trán hẳn khiến cho hẳn đứng khựng lại. Phần khởi trước lợi thế dễ dàng đó, người lính trẻ xông vào kẻ bị thương và tấn công hẳn chỉ với tay không. Nhưng anh đã kịp nhận ra sự khinh xuất của mình, vì anh đã phải huy động tất cả sức mạnh và sự khéo léo để tránh lưỡi dao của người Huron. Tuy nhiên cuối cùng anh đã giữ chặt được hai tay hẳn áp sát vào người; nhưng sự nỗ lực quá sức khiến anh khó mà giữ lâu được. Đang lúc khốn đốn, anh nghe thấy một tiếng thét: "Tiêu diệt lũ vô lại!

Bọn Mingo đáng nguyên rủa này không thể tha được!".

Đồng thời, báng khẩu cacbin của người trinh sát bỏ xuống đầu tên Huron, hấn ngã lăn ra chết thẳng cẳng.

Một mũi lao phóng về phía Cora sượt qua ngực nàng và cắt đứt dây trói. Nàng liền chạy đến bên em gái để giải thoát cho em. Suýt nữa thì nàng đã phải trả giá đắt cho sự liều lĩnh của mình. Một người da đỏ đã nắm được tóc nàng.

Cora thoát chết được là nhờ Uncas. Bằng một cú đánh khủng khiếp vào giữa ngực hấn, chàng hạ gục được kẻ tấn công. Rắn Lớn và Cáo Tinh Ranh vẫn tiếp tục quần nhau. Họ đánh nhau dưới đất, quần lầy nhau như hai con rắn, giữa một đám mây bụi và lá khô Uncas và Mất Điều Hâu tìm cách trợ giúp ông nhưng vô ích, họ không biết phải đánh vào đâu. Chingachgook đã đánh bị thương được Cáo Tinh Ranh, hấn nằm bất động và có vẻ như đã chết. Nhưng đấy chỉ là một cách đánh lừa.

- Hura! Thắng lợi thuộc về người Mohican!

- Mất Điều Hâu reo lên.

Vừa lúc đó, mọi người nhìn thấy gã thổ dân quý quýet cuộn tròn người lại, lăn xuống một cái dốc rồi chồm dậy chạy biến vào rừng cây.

- Tôi biết rõ chuyện này lắm, - Mất Điều Hâu nói. - Những người Iroquois và Huron ham sống như mèo núi ấy. Cứ để cho hấn đi! Hấn chỉ có một mình, không nỏ, không súng và còn lâu mới tìm được quân của Montcalm. Bây giờ hãy mở to mắt, những tên vô lại khác có thể đang lảng vảng trong rừng.

- Chúng ta thoát rồi! - Alice thì thào nói trong vòng tay người chị. - Chẳng bao lâu nữa chúng ta sẽ gặp lại chị em ta sẽ chẳng bao giờ quên ơn những người dũng cảm đã cứu sống chúng ta!

David Gam Nhạc là người cuối cùng được Mất Điều Hâu cởi trói. Anh ta đã chịu đựng những vòng dây trói với một sự nhẫn nại phi thường.

- Nếu như anh muốn một lời khuyên, - người đi săn bảo anh ta, - anh hãy đem cây sáo cho bất cứ ai, hoặc bán nó đi nếu có thể, và mua lấy một khẩu súng vì nó sẽ cần cho anh hơn.

- Nhưng cũng cần có các khúc hát để mừng chiến thắng chứ, - David Gam Nhạc nói, sung sướng vì đã được tự do. Những người chiến thắng nhặt nhạnh vũ khí, chia cho nhau một lượng lớn đạn và thuốc súng thu được.

Lệnh khởi hành được ban ra không chậm trễ.

Họ tìm lại được khá nhiều ngựa và đoàn người lên đường do Mất Điều Hâu chỉ huy Tất cả cứ theo hướng bắc mà đi. Dọc đường, Mất Điều Hâu thuật lại những gì họ đã làm kể từ lúc ra đi. Họ không quay về trại của tướng Webb, mà quyết định lần theo dấu chân những người bị bắt.

Họ đã quyết định thật đúng đắn và nhờ đó, mọi chuyện đã kết thúc tốt đẹp.

Con đường mà Mất Điều Hâu chọn đi qua những bình nguyên cát xen lẫn những thung lũng, đồi, gò mà trước đó những người bị bắt giữ đã bị tên Cáo Tinh Ranh phản trắc dẫn qua Đến cuối ngày, họ đã đi được một phần lớn đoạn đường dẫn đến pháo đài William-Henry.

- Tôi biết nơi này, - Mắt Điều Hâu nói, -tôi đã đánh nhau với người Maqua ở đây. Đâu đó gần đây có một cái đồn nhỏ để chúng ta có thể qua đêm an toàn.

Mắt Điều Hâu đã không nhầm. Giữa những bụi cây khó có thể lần ra được có một thứ lô cốt gần như đã tan hoang. Các phần mái đã sệ xuống đất, nhưng những phiến gỗ thông lớn vẫn trụ vững và tạo thành một nơi trú ẩn còn chắc chắn chán.

Hai tiểu thư mừng rỡ xuống ngựa và chuẩn bị tận hưởng một buổi tối sáng khoái. Họ không còn nghĩ đến những nỗi nguy hiểm nữa và theo họ, từ nay trở đi sự an toàn của họ chỉ có thể bị các thú rừng quấy nhiễu mà thôi.

- Không ai biết có cái lô cốt nhỏ này, - Mắt Điều Hâu nói với Duncan khi ấy đang quan sát xung quanh. - Không ai tới viếng thăm nơi đây kể từ khi xảy ra trận đánh mà tôi đã nói với ngài.

Chỉ có những người chết được chôn cất ở ngay đây cạnh gác.

Nghe thấy thế, hai chị em đang ngồi trên cỏ đứng bật dậy, họ không thể kìm được nỗi kinh hoàng.

Mắt Điều Hâu trấn an họ bằng một cái khoát tay và nói với một nụ cười u buồn:

- Họ đã ra đi và không còn có thể làm hại ai nữa. Họ sẽ không hét lên những tiếng thét xung trận và không vung rìu chiến được nữa.

Trong số tất cả những người đã giúp họ nằm lại nơi giờ đây họ đang yên nghỉ, chỉ có Chingach-gook và tôi là còn sống sót. Uncas và Chingach-gook là những người cuối cùng thuộc bộ tộc họ...

Heyward nhận thấy rằng câu chuyện đã xoay sang một hướng không thể làm dịu đi nỗi sợ hãi của hai tiểu thư và anh ngắt lời Mắt Điều Hâu.

- Mọi người đã đi nhiều rồi, - anh nói, - giờ là lúc nghĩ đến chuyện nghỉ ngơi. Chúng tôi đâu có được sức chịu đựng như ông.

- Tôi biết các quý cô đã mệt, - Mắt Điều Hâu nói. - Chúng ta sẽ chuẩn bị cho hai cô một cái giường bằng lá cây và cỏ.

Quyết định nhanh chóng được thực hiện.

Chẳng mấy chốc hai thiếu nữ đã chìm trong giấc ngủ say.

Duncan định thức canh cho hai cô, nhưng người đi sẵn ngăn anh lại.

- Rắn Lớn sẽ canh giới cho chúng ta, - Mắt Điều Hâu nói. - Trong bóng đêm giữa lòng hoang mạc xa lạ này, lòng dũng cảm của ngài không có tác dụng gì. Ngài hãy làm như chúng tôi và ngủ đi.

Nói rồi Mắt Điều Hâu lo sắp sẵn chỗ ngủ.

Chàng trai da đỏ đã nằm ra trên đất và David Gam Nhạc, vẫn còn hơi sốt, lăn ra ngủ cách đó không xa.

Duncan vờ như nghe theo và ngồi dựa vào các tấm vách lô cốt, anh quyết định không nhắm mắt trước khi trao lại cho Munro kho báu của ông. Nhưng chẳng mấy chốc hai mắt anh đã díp lại, những ngôi sao hiện lên như lọt qua một tấm mạng, anh gục đầu xuống ngực, toàn thân trùng xuống và ngủ

thiếp đi.

Anh được Chingachgook đánh thức dậy khi mặt trời còn chưa mọc. Người da đỏ khẽ bảo anh:

- Pháo đài còn cách xa, và kẻ thù của chúng ta chắc chắn còn đang ngủ. Đã đến lúc chúng ta lên đường. Ngựa đã thắng và các tiểu thư đã được nghỉ ngơi đầy sức.

Bỗng nhiên Chingachgook ngừng lại và mặt ông có vẻ căng thẳng. Con trai ông cũng tỏ ra lo lắng.

- Gió đã bốc mùi nguy hiểm, - Mắt Điều Hâu nói, - những người Mohican đã đánh hơi thấy kẻ thù. Người sĩ quan vớ lấy khẩu cạcbin và tiến ra vạt rừng thưa. Anh nghe thấy từ xa những tiếng động còn khá mơ hồ.

- Có lẽ đó là những con thú dữ đi tìm mồi, - anh nói.

- Không, - người đi săn nói, - đó là tiếng người... Tôi nhận thấy rất rõ tiếng bước chân của chúng.

Điều này thì không thể nhầm được. Cáo Tinh Ranh hẳn là đã gặp quân lính của Montcalm và cùng với chúng, hẳn đang đi tìm chúng ta. Sẽ lại có đổ máu ở nơi đây và tôi rất lấy làm tiếc. Uncas và các vị, những người bạn của tôi, hãy vào trong lô cốt và dẫn ngựa theo.

Dù đã bị đổ nát thì nó vẫn còn có ích cho chúng ta. Và lại, nó cũng đã quen với tiếng súng rồi.

Những tiếng chân tiến lại gần và mọi người nghe thấy rõ tiếng người nói.

- Những người da đỏ đấy, - người đi săn nói, - tôi đã nhận ra thổ ngữ của họ. Họ nói to như thể không sợ gì chúng ta. Ai đó có vẻ như thủ lĩnh của họ.

- Nếu họ tới, chúng ta sẽ bắn! - Duncan nói.

- Không, - người đi săn nói, - hãy giữ yên lặng và chờ lệnh của chúng tôi. Chúng tôi quen đánh trong rừng hơn ngoài. Trời vẫn còn tối, và chẳng có gì chứng tỏ chúng ta đã bị phát hiện.

Đột nhiên, một thổ dân tầm vóc khổng lồ tiến vào khoảng rừng trống. Một người khác bám theo. Họ tiến lên vài bước, về từ tón khôn ngoan.

Người đi săn hạ thấp nòng khẩu cạcbin và sẵn sàng nhắm đạn. Heyward cũng chuẩn bị chiến đấu.

Những người da đỏ tỏ ra thận trọng, họ xem xét lô cốt và nói thấp giọng. Chắc hẳn họ đã nhận ra nơi này và biết rằng nhiều người chết được chôn cất nơi đây. Họ lùi lại, dán mắt vào những đồng đồ nát như thể sợ phải nhìn thấy những bóng người bước ra từ những bức vách đượm mùi tang tóc. Rồi họ biến mất.

- Họ tôn trọng người chết, - Mắt Điều Hâu nói, - nhờ đó mà chúng ta thoát chết.

Họ nghe thấy tiếng chân những người da đỏ đi xa dần và mắt hút trong rừng sâu.

- Lên ngựa! - Người đi săn hô.

Và đoàn người lên đường, sung sướng đã thoát khỏi một nỗi nguy hiểm khủng khiếp.

Người đi săn lại tiếp tục đi đầu, nhưng lúc này, vùng đất hoàn toàn xa lạ với ông và điều đó khiến ông nhiều lúc phải lưỡng lự khi chọn đường. Đoàn người cứ phải dừng lại luôn. Toàn vùng như chìm trong một giấc ngủ vĩnh hằng; có thể nói rằng chưa từng có một sinh vật sống nào mạo hiểm tới sa

mạc rộng lớn này.

Họ tới được những bình nguyên cát có cây mọc và Mặt Trời Hâu dường như cảm thấy yên tâm hơn... Có lẽ chúng ta không còn cách xa pháo đài William-Henry, - người sĩ quan nói.

- Chúng ta chưa đến ngay được đâu, - người đi săn nói. - Trước hết là không được để rơi vào các ổ phục kích của quân Pháp bao quanh pháo đài... Nơi chúng ta đang đứng đây là Vũng Máu, vùng đất này tôi vẫn thường hay qua. Chúng ta không còn bị bất cứ nguy hiểm nào như khi chúng ta còn bị lạc ạ hay!... Các vị có thấy một bóng đen đang đi dọc theo đầm lầy không? Nó đang lại gần... Hỡi các bạn, hãy chuẩn bị vũ khí, chúng ta không biết sẽ có việc với ai.

- Ai? - Một giọng bất ngờ và chối tai cất lên bằng tiếng Pháp trong bóng tối, vì lúc này trăng đã lặn.

- Hẳn nói gì vậy? - Người đi săn khẽ hỏi, - không phải tiếng của người da đỏ, cũng không phải tiếng Anh.

- Ai? - Giọng nói lặp lại. Và mọi người nghe thấy tiếng lên đạn lạch cạch.

- Nước Pháp! - Heyward trả lời. Rồi từ trong bóng những thân cây tối đen anh bước về phía người lính canh đang đứng gần bên đầm.

- Anh từ đâu tới? Anh đi đâu mới sớm thế này? - Người lính hỏi.

- Tôi đi trinh sát về và chuẩn bị đi ngủ.

- Ông là sĩ quan hoàng gia?

- Chắc chắn rồi, anh bạn đồng đội. Anh nghĩ ta là một tên lính sao? Ta là đại úy chỉ huy. Ta dẫn theo đây các con gái của viên chỉ huy pháo đài Anh. A! A! Ra là anh đã nghe nói tới họ! Ta đã bắt được họ làm tù binh ở gần bên kia pháo đài và bây giờ dẫn họ tới chỗ tướng quân.

- Trời ạ! Các quý cô, tôi buồn cho ngài đấy, - người lính nói, lịch sự đưa tay lên mũ chào. - Nhưng đây là vận may của chiến tranh! Ngài sẽ thấy tướng quân là một người trung hậu và lịch sự với phụ nữ.

- Đó là tính cách của các quân nhân, - Cora nói với một giọng lạnh lùng đáng phục.

Người lính gác cả tin đã tin vào lời nói dối của viên sĩ quan và để cho toán người đi.

- May mà ngài biết tiếng của họ, - Mặt Trời Hâu nói, - nhưng điều này chứng tỏ chúng ta ở ngay sát các vị trí tiền tiêu của quân địch. Chúng ta sẽ phải đi qua giữa lòng địch.

- Chúng ta không thể để mất thời gian, - Heyward ngược nhìn lên trời nói. - Đến khi trời sáng thì đã quá muộn.

- Chúng ta có thể hành động theo hai cách, - Mặt Trời Hâu nói. - Một là bỏ ngựa lại, phái những người Mohican đi trước để giải trừ các toán lính canh cho chúng ta và tìm cách tiếp cận pháo đài, nếu cần thì đánh nhau.

- Không được! - Heyward thốt lên. - Kế hoạch thì hay đấy nhưng chúng ta còn hộ tống các tiểu thư.

- Vậy thì, - người đi săn nói sau một lát ngẫm nghĩ, - chúng ta sẽ đi về phía tây và lên núi, ở đây tôi

sẽ giấu các vị kín đến nỗi không ai có thể phát hiện ra.

- Chúng ta để ngựa lại đây, - người đi săn nói, - vì chúng ta sẽ không cần đến chúng nữa...

Nhìn kia!

Bình nguyên trải dài trước mắt họ; bên một bờ hồ, họ nhận ra các công trình của pháo đài có các hố sâu bảo vệ. Trông rõ cả những người lính và các toán lính canh.

- Pháo đài William-Henry đấy! - Người đi săn nói với các bạn khi ấy đang sững sờ không tin vào mắt mình. - Đằng kia, ông chỉ tay nói tiếp, phía tây nam, các vị thấy doanh trại có đắp lũy là nơi đóng quân của đội cứu viện được tướng Webb cử đi. Xa nữa là quân Pháp cũng trông thấy rõ... Nghe này!... Tiếng đại bác gầm, cuộc ẩu đả lại bắt đầu một ngày mới!

- Vị trí bị vây hãm khắp nơi, - người sĩ quan nói, - chúng ta sẽ không dễ gì qua được... Nhưng suy cho cùng, thà bị rơi vào tay quân Pháp còn hơn vào tay những tên da đỏ, dù bọn chúng là người Iroquois hay Huron.

- Thế nếu chúng ta tìm gặp tướng Montcalm, - Cora nói, - và yêu cầu ông ta để cho chúng ta vào trại cùng chết với cha, hẳn ông ta sẽ không dám khước từ lời khẩn cầu của một đứa con!

Người trinh sát trả lời dứt khoát: "Trước khi đến được lều trại của Montcalm thì cô đã bị mất da đầu rồi. Giá mà tôi có trong tay chỉ một khẩu đại bác trong số hàng nghìn khẩu để vô tích sự dưới kia, dọc theo bờ hồ, thì chúng ta có thể thử đấy. Thôi được! Màn sương đang buông kia sẽ làm ngưng tiếng súng. Bây giờ, nếu như các vị cảm thấy có đủ sức để theo tôi, tôi sẽ theo đó tiến lên; tôi nóng lòng vào được trong trại, dù chỉ để tống khứ những tên vô lại mà tôi thấy đang mai phục trong bãi trống của khu rừng thông kia.

- Chúng tôi đủ sức để theo ông, - Cora trả lời.

- Chúng tôi sẵn sàng đương đầu với mọi nguy hiểm.

Người trinh sát quay về phía nàng với một nụ cười tán thưởng thân tình và nói:.- Giá mà tôi có được một nghìn chàng trai có đầy đủ khả năng, những người cũng quả quyết và xem thường cái chết như tiểu thư! Tôi sẽ đuổi bọn Pháp này về chuồng và khiến cho chúng phải tru lên như những con chó bị xích hoặc lũ sói đói. Lên đường thôi, - Ông quay sang nói tiếp với những người còn lại, - màn sương kia sẽ buông xuống rất nhanh; chúng ta chỉ có đủ thời gian để đến được bình nguyên trước khi nó lan lên đây và kịp giấu mình trong sương mù mà di chuyển. Nếu tôi gặp phải chuyện không hay, các bạn hãy đi theo hướng sao cho gió thổi vào má trái; hoặc tốt hơn là hãy đi theo những người Mohican, họ cảm nhận được đường, ngày cũng như đêm.

Thế rồi ông bắt đầu leo xuống theo con dốc đứng, bước nhanh thoăn thoắt nhưng chắc chắn.

Heyward thì giúp hai chị em, và chỉ một lúc sau, họ đã xuống dưới chân đồi mà trước đó họ đã phải mất hàng giờ để leo lên.

Họ đã gặp may và bình yên vô sự đến được chỗ mà người đi săn đã chỉ định là chặng đầu tiên. Cần

phải đợi cho hơi sương trùm lên trại quân địch. Nhân đó những người Mohican tranh thủ xem xét xung quanh. Hoàn cảnh của họ không lấy gì là tốt đẹp. Thỏ dân và quân Pháp đóng đầy trong rừng, hơn nữa, những phát đạn đại bác trút xuống ngày một nhiều quanh những người chạy trốn.

- Đạn quân Anh đấy, - Mắt Điều Hầu nói và lấy chân hất hất một viên đạn. - Chúng ta đã đi đúng hướng. Không cần chờ gì nữa, chúng ta cần phải khẩn trương trước khi màn sương làm cho chúng ta kẹt giữa hai chiến tuyến!

Người đi săn đã không quá phóng đại về màn sương dày đặc, vì chỉ mới đi được mấy bước, họ đã khó còn nhận ra nhau qua những đám mây hơi nước.

Bỗng nhiên, phía trước họ, một giọng hét lên:

"Ai đi thế?" - Tiến lên, - người đi săn thì thầm.

Nhiều tiếng đe dọa lặp lại: "Ai đi thế? Ai thế? Ai thế?" - Tôi đây! - Duncan kêu bằng tiếng Pháp.

- Đồ ngu! Tôi là ai?

- Một người bạn Pháp.

- Người có vẻ quân địch thì đúng hơn! Đứng lại! Nếu không ta sẽ cho người về châu Diêm Vương!...

Người không đứng lại hả!... Bắn! Các anh em! Bắn!.Khoảng năm mươi tay súng nhất loạt nhả đạn.

May thay chúng nhắm trượt và đạn bay đi nơi khác. Tuy nhiên, nhiều viên rít ngay bên tai những người bạn chúng ta một cách hết sức nguy hiểm.

- Chúng ta bắn trả thôi! - Mắt Điều Hầu nói. - Bọn chúng sẽ tưởng chúng ta ở trong pháo đài ra và sẽ phải chờ tiếp viện.

Nhưng sự việc lại xảy ra ngược lại. Chẳng mấy chốc, cả bình nguyên bị xáo động và tiếng súng đạn vang lên khắp nơi, ở trong rừng và bên bờ hồ.

- Chúng ta sẽ phải hứng chịu cả một đội quân, - Duncan nói. - Chưa bao giờ mạng sống của chúng ta lại bị đe dọa như thế này. Hãy biến vào pháo đài mau.

- Nói thì dễ, - người đi săn nói tiếp, - nhưng tôi không biết chính xác nó ở chỗ nào. Màn sương đáng nguyên rủa này đã làm cho tôi mù mắt rồi.

Tiếng hét, tiếng rủa, tiếng nổ vang động khắp nơi. Bỗng nhiên, như có phép màu, màn sương tan dần.

- Đi phía này! Phía này! - Mắt Điều Hầu hét bảo. - Hãy bám theo tôi! Pháo đài không còn xa nữa.

Nhưng lại có những tiếng nói đáng ngại khác léo nhéo phía trước họ. Họ bị bao vây rồi sao?

Một tiếng hét chói tai cất lên:

- Cha ơi! Cha ơi! Con nhận ra cha rồi! Con đây! Con gái Alice của cha đây! Cha hãy cứu chúng con! Đừng bắn nữa!

- Dừng tay! - Munro ra lệnh khi nghe thấy giọng nói xiết bao thân thiết ấy. - Các con gái của ta đây!...

Lính đầu, không được gây nguy hiểm cho họ! Hãy bắn đạn giả!

Duncan chợt thấy một hàng dài những người lính mặc áo đỏ xuất hiện. Anh nhận ra tiểu đoàn của mình và chạy lại đầu hàng quân để đẩy lùi quân địch.

Việc anh bỏ đi bất ngờ đã khiến Cora và Alice phát hoảng, nhưng hai cô chưa kịp nói gì thì một sĩ quan vóc người cao lớn, tóc bạc trắng đã nhanh chóng tiến lên đón họ. Ông xiết chặt hai cô vào lòng trong khi những giọt nước mắt chảy dài trên khuôn mặt nhăn nheo của ông.

- Các con tôi đã được về với tôi! - Ông thốt lên. – ơn Chúa!.

James F. Cooper

Người Mohican Cuối Cùng

Chương 4

Đầu hàng

Cuộc vây hãm pháo đài William-Henry tiếp diễn mà không dẫn đến những thay đổi gì lớn.

Đội quân cứu viện do tướng Webb phái đi vẫn cứ án binh bất động mà không rõ lý do. Khắp rừng đầy những thổ dân, tiếng hét của họ vọng đến tận pháo đài và làm nhụt chí những người lính đã phải chịu quá nhiều nguy hiểm.

Tuy nhiên những người bị vây hãm, được những lời động viên và tấm gương của vị chỉ huy khích lệ, vẫn kháng cự một cách anh hùng.

Montcalm do chủ quan đã không chiếm các cao điểm, nhưng ông ta đã bố trí trên bình nguyên những khẩu đội bắn phá các vị trí tiền tiêu của pháo đài và làm cho chúng bị hủy hoại nặng nề.

Buổi chiều ngày thứ năm của cuộc vây hãm, tiểu đoàn trưởng Heyward lợi dụng thời gian của một tối hậu thư đi dạo trên các chiến lũy của một trong những cứ điểm án ngữ hồ.

Anh nghĩ đến Mắt Điều Hâu và hai cha con người Mohican mà anh không có tin tức gì kể từ ngày họ giao trả các thiếu nữ. Họ đã bị giết?

Họ đã bị bắt làm tù binh? Cũng có thể họ vẫn đang được tự do và ẩn trong rừng, nơi họ cảm thấy có ích hơn là đằng sau những bức tường lô cốt ?

Duncan tha thân ở đó được mấy phút thì một tiếng động khiến anh chú ý, tiếng động phát ra từ các mái dốc đối diện với cổng. Anh tiến lại một góc cứ điểm và thấy Mắt Điều Hâu đang bị một sĩ quan Pháp áp tải về phía pháo đài.

Diện mạo của người trinh sát để lộ sự hồ thẹn và chán chường; có thể thấy là ông vô cùng nhục nhã khi để cho kẻ thù bắt được. Bọn chúng đã tước khẩu súng yêu thích của ông, thậm chí tay ông còn bị trói quặt ra sau lưng bằng dây da hoẵng. Thấy bạn mình trong tình cảnh đáng buồn như thế, Duncan

xuống khỏi cứ điem và lui vào trong pháo đài. Bỗng có những giọng nói khác khiến anh chú ý bất chợt giữ chân anh lại; đó là tiếng của hai chị em. Cora và Alice đang đi dạo trên chiến lũy để hít thở đôi chút. Đây là lần đầu tiên anh gặp hai cô kể từ hôm anh vội vàng bỏ họ lại để nắm quyền chỉ huy tiểu đoàn của mình.

- A! - Alice thốt gọi anh, - đây rồi chàng hiệp sĩ đã bỏ rơi các tiểu thư ngay giữa trận đánh!

Chúng tôi chờ anh xin lỗi từ hàng thế kỷ nay.

- Anh biết rõ là Alice muốn nói gì rồi đây, - Cora tiếp lời nàng. - Đã hàng thế kỷ nay chị em tôi muốn được chuyển tới anh lời cảm ơn.

Làm sao chúng ta lại có thể không gặp nhau mới được chứ?

- Nhiệm vụ! - Duncan trả lời. - Quân ta và quân địch giành giết quyết liệt cái ấp nhỏ chỉ lơ thơ mấy túp lều này, hay đúng hơn là cái trại nhỏ được đắp lũy này. Bên nào chiếm được nó sẽ làm chủ được pháo đài: đó là chìa khóa mở vào vị trí chúng ta. Đó cũng là nơi phẫn sự đã giữ tôi lại ngày cũng như đêm kể từ khi các cô trở về.

- Anh còn đáng được tha thứ hơn ấy chứ, - Alice mỉm cười nói.

- Hãy thứ lỗi cho tôi phải chia tay các cô, nhưng đã đến lúc tôi cần phải đến gặp cha các cô.

Khi Duncan vào gặp chỉ huy, Munro đang sải những bước dài đi đi lại lại trong căn lều hẹp của mình và có vẻ bối rối.

- Anh đã đoán được suy nghĩ của ta rồi đây, tiểu đoàn trưởng Heyward, - Ông nói. - Ta đã cho gọi anh.

- Tôi rất lấy làm tiếc, thưa ngài, khi thấy người đưa tin mà tôi đã rất nhiệt tình giới thiệu với ngài lại trở về dưới sự áp tải của quân Pháp.

Tôi hy vọng rằng không có lý do gì để nghi ngờ sự trung thành của anh ta?

- Sự trung thành của Cacbin Dài, - Munro nói, - ta biết lắm, điều đó thì không có gì phải nghi ngại; chỉ có điều lần này, dường như ông ta đã không có được sự may mắn mà ông ấy vẫn thường có.

Montcalm đã bắt được ông làm tù binh và với sự lịch thiệp đáng ghét của dân tộc mình, ông ta đã phái Cacbin Dài đến chỗ ta, và nói rằng ông ta biết ta quý trọng con người này như thế nào và không có ý tước mất của ta điều đó. Đó là một cách để làm cho ta cảm nhận được vận rủi của ta hoặc là để nhạo báng ta. Nhưng Montcalm đã thu được lá thư của tướng Webb và chúng ta không biết được quân tiếp viện có tới hay không.

Duncan chăm chú lắng nghe vị chỉ huy già nói, ông tiếp tục:

- Chúng ta sẽ phải đi đến một quyết định, vì ta không thể giấu anh, và lại tự anh cũng nhận thấy rồi đây, đồn lũy của chúng ta sẽ không thể trụ được lâu. Hầu hết các khẩu pháo đã không còn dùng được nữa.

- Lương thực cũng bắt đầu thiếu, - Heyward nói thêm, - và mọi người tỏ ra lo lắng và bất bình.

- Đây là những sự thực đáng buồn, - Munro nói - tuy nhiên, bất chấp những nguy khốn đó, chúng ta vẫn phải làm những gì mà danh dự đòi hỏi. Chỉ cần có hy vọng về một sự trợ giúp, pháo đài sẽ được bảo vệ.

- Tôi có thể làm được gì cho ngài?

- Rất nhiều, ta cho là thế. Anh nghe đây! Hầu tước de Montcalm lại còn lịch sự đến mức mời ta hội kiến riêng. Ta cho là ông ta sẽ đưa ra lời đề nghị chúng ta đầu hàng. Ta hy vọng là với sự ủy quyền của ta anh sẽ thay ta đi gặp ông ấy.

- Tôi chấp nhận, - người sĩ quan nói và nhận các chỉ thị mật từ vị chỉ huy của mình.

Duncan giương một lá cờ trắng nhỏ, rồi ra khỏi pháo đài và tiến về phía quân địch.

Anh được một sĩ quan Pháp đón và đưa ngay đến chỗ hầu tước de Montcalm. Viên tướng Pháp tiếp anh giữa những sĩ quan thân cận của mình và các thủ lĩnh da đỏ của các bộ lạc tham chiến cùng ông tạ Heyward khẽ thốt lên một tiếng kinh ngạc khi nhận ra bộ mặt hung dữ của Cáo Tinh Ranh trong số họ.

Hầu tước de Montcalm đang ở tuổi tráng niên và vô cùng thành đạt. Tuy nhiên ông ta luôn tỏ ra nhã nhặn và nổi bật không chỉ ở cung cách ứng xử phong nhã mà còn bởi tính cách dũng cảm kiêu hiệp sĩ. Duncan thích thú ngắm nhìn diện mạo tươi cười mang dáng vẻ quân nhân của viên tướng Pháp.

- Thưa ngài, - Montcalm nói, - tôi rất vui mừng được... hừ! Phiên dịch đâu rồi?

- Tôi thiết nghĩ, thưa ngài, không cần đến anh ta, - Heyward khiêm tốn đáp. - Tôi nói được đôi chút tiếng Pháp.

- A! Thế thì hay quá, - Montcalm nói, thân mật nắm tay người sĩ quan trẻ tuổi và dẫn anh đến cuối lều, cách xa những cái tai thóc mách. - Thế này, thưa ngài, hẳn là tôi sẽ rất lấy làm hạnh phúc được đón tiếp chỉ huy của ngài, nhưng tôi mừng rằng ông ta đã để một sĩ quan ưu tú và đáng mến như ngài thay mặt ông ta.

Duncan đáp lại lời khen đó bằng cách cúi thấp người xuống chào khiến cho Montcalm rất hài lòng.

Ông ta im lặng một lát, như để sắp đặt ý nghĩ và nói tiếp:

- Chúng ta cần phải tính đến một sự đầu hàng, - Ông ta nói. - Với một sự nhìn xa trông rộng, nếu như tôi không nhầm thì các bức tường thành của các ngài đã bị hư hại nặng nề và chúng sẽ không chịu đựng được lâu nữa... Sự kháng cự sẽ đẩy khoảng hai nghìn ba trăm những người lính dũng cảm của các ngài tới một cuộc tàn sát vô ích và tôi thì không thể ngăn cản được, vì những người da đỏ đang rất nôn nóng và nổi tức giận của họ đang ngày một tăng. Ngài biết họ có thể làm những gì rồi.

Duncan không trả lời, nhưng anh biết rằng Montcalm nói có lý.

- Hơn nữa, - viên tướng tiếp, - tôi biết rằng hai cô con gái của Munro đã vào được pháo đài...

Họ, đương độ trẻ trung như thế, có đáng phải hy sinh không?

- Đúng thế, - Duncan nói, - nhưng họ dũng cảm đến mức không hề làm nhục chí chúng tôi mà ngược

lại, còn tiếp thêm sức mạnh cho chúng tôi... Cô chị có đủ khả năng một thân một mình bảo vệ pháo đài.

- Tôi hoàn toàn tin ngài, - Montcalm nói, -nhưng sự việc rất là khủng khiếp. Hãy chuyển lời của tôi tới chỉ huy của ngài nếu như tự ngài không thể bàn thảo với tôi về một khả năng đầu hàng. Hãy nói với ông ta rằng tôi sẽ rất vui được gặp ông.

Và Montcalm tiễn Duncan ra tận cửa lều.

Trở về pháo đài William-Henry, Duncan tới đại bản doanh và gặp vị chỉ huy đang ở bên hai con gái. Anh không báo trước và sự xuất hiện của anh đã gây ít nhiều ngạc nhiên.

Alice mỉm cười đi ra, theo sau là chị nàng.

- Đó là những cô gái tuyệt vời, Heyward, -vị sĩ quan kỳ cựu nói với một giọng hiền từ trìu mến, - và người cha có quyền tự hào về chúng.

- Ngài đã không muốn biết ý kiến của tôi về các tiểu thư, thưa đại tá.

- Đúng thế, chàng trai ạ, đúng thế. Anh thậm chí đã định nói với ta có phần kỹ hơn về chủ đề này, hôm anh tới đây. Nhưng ta thì cho rằng đương lúc giặc già mà nói chuyện cưới xin thì thật không thích hợp chút nào với một người lính già. Thôi được! Duncan, chàng trai của ta, hôm đó ta đã sai. Nhưng hôm nay ta sẵn sàng nghe xem anh có thể nói gì với ta.

- Mặc dù có sự đảm bảo này khiến tôi rất lấy làm sung sướng, nhưng thưa ngài, tôi đang mang theo đây một thông điệp của Montcalm...

- Hãy để cho cái gã người Pháp ấy xéo đi cùng với lũ quân của hắn, thưa ngài! - Người cựu binh đột ngột hét lên.- Hắn còn chưa phải là chủ của pháo đài William-Henry và sẽ không bao giờ làm chủ được nó, nếu như Webb gửi quân tiếp viện đến cho chúng ta Không, thưa ngài, chúng ta chưa phải đã bị vây chặt đến nỗi người ta có thể nói rằng Munro không có lấy một phút để lo chuyện gia đình. Heyward hiểu rằng thượng cấp đang muốn tỏ ra khinh thường thông điệp của viên tướng Pháp, anh liền chớp lấy thời cơ khó có thể kéo dài này và nói:

- Sự thỉnh cầu của tôi, như ngài đã biết, thưa ngài, là vinh dự được trở thành con ngài.

- Thế đấy, chàng trai của ta, đây là điều có thể hiểu được ngay và nếu như Cora...

- Cora?

- Phải, Cora, thưa ngài, chẳng phải chúng ta đang nói về việc ngài xin được cầu hôn tiểu thư Munro sao?

- Tôi... tôi... không nghĩ là đã nói ra tên tiểu thư, - Heyward lắp bắp đáp.

- Vậy thì ngài muốn lấy ai, tiểu đoàn trưởng Heyward, mà lại đề nghị ta ưng thuận?

- Nhưng mà, ngài còn một cô con gái nữa.

- Alice! - Người cha quá đỗi ngạc nhiên thốt lên. - Thế mà đến giờ ta cứ tưởng ngài thích Cora hơn. Munro đứng dậy, đi đi lại lại hai ba vòng trong phòng, rồi lại gần người đối thoại với vẻ nghiêm nghị

hoàn toàn mang cung cách quân nhân, ông hỏi:

- Có phải ngài, tiểu đoàn trưởng Heyward, muốn truyền đạt với ta điều gì đó từ hầu tước de Montcalm?

Duncan rung mình và lập tức lúng túng báo cáo về nhiệm vụ được giao mà anh gần như đã quên hẳn. Nhưng dần dần anh lấy lại được bình tĩnh.

- Hầu tước muốn được gặp đích thân ngài.

- Tại sao ông ta không nói với người mà ta đã phái đến những gì muốn nói với tá Cái Bọn người Pháp này thật khó hiểu. Anh là người thay mặt ta Anh được ta tin cậy hoàn toàn, thế mà viên tướng ấy lại chuyển tới ta một lời mời nữa.

- Ông ta nắm rõ tình trạng của chúng ta.

Ông ta sợ rằng những người da đỏ dưới quyền mình sẽ không tuân lệnh ông ta và sẽ tàn sát chúng ta Ông ta cũng biết rằng hai con gái ngài đang ở đây.

- Hừ! Vì ông ta muốn gặp ông già Munro, ta cũng rất muốn chấp nhận lời mời của ông ta, dù chỉ để chỉ cho ông ta thấy rằng chúng ta chẳng quan tâm gì đến những lời đề nghị ấy... Lần này ta sẽ mời ông ta cứ việc tấn công chúng ta; khi đó ông ta sẽ có thể nhận thấy tình trạng các công sự của chúng ta và tinh thần chiến đấu của quân ta Được, ta sẽ đi, nhưng ta cần có một đội hộ tống đi cùng, vì tuy điều này ít có khả năng xảy ra, nhưng chúng ta cũng phải đề phòng trường hợp cuộc thương lượng này che giấu điều gì ám muội.

Duncan vội đi lo chuẩn bị những gì cần thiết.

Lá cờ trắng lại một lần nữa giương lên, và toán người do tiểu đoàn trưởng chỉ huy tiến về phía trận tuyến quân Pháp.

Munro, khi thấy mình đã lọt vào tầm nhìn của quân địch, liền bước thẳng người oai vệ.

Montcalm tiến đến đón khách.

Ông ta tới trước người cựu binh và cúi chào thấp đến nỗi chùm lông mũ màu trắng quét sát đất. Cả hai người đứng lặng một lát nhìn nhau, vẻ chăm chú và tò mò. Montcalm nói trước, bày tỏ niềm vui được gặp lại tiểu đoàn trưởng Heyward, người sẽ dịch cho họ, rồi ra lệnh cho đội hộ tống lui về.

Trước khi chứng tỏ một sự tin cậy tương tự, tiểu đoàn trưởng liếc nhìn xung quanh và lo ngại nhận thấy có rất nhiều nhóm thổ dân nấp ở bìa rừng chứng kiến cuộc gặp gỡ.

- Ngài đừng ngại gì hết, - Montcalm nói, ông ta đã nhận thấy vẻ bối rối của người sĩ quan, - tôi xin lấy lời hứa danh dự của một quý tộc Pháp bảo đảm với ngài.

Bây giờ Duncan mới ra lệnh cho quân lính lui lại, và cuộc trao đổi bắt đầu.

- Các ngài chiến đấu, - Montcalm nói, - với một sự dũng cảm đáng phục và tôi xin được có lời ngợi khen, nhưng từ trên các cao điểm của mình, tôi có thể quan sát dễ dàng thành lũy của ngài và tôi biết cũng rõ như ngài tình trạng hư hại của chúng ta. - Tướng quân không biết rằng, - Munro nói, - tướng

Webb ở cách đây không xa và chúng tôi trông chờ vào ông ta!

- Đây là một bức thư mà tôi đã thu được, -Montcalm tiếp, - nó được gửi tới ngài... Ngài đọc đi!

Ông già Munro tiếp lấy lá thư mà người ta đưa ra cho ông. Nét mặt ông thay đổi dần trong lúc đọc.

Vẻ sắt đá nhường chỗ cho nỗi buồn. Lá thư tuột khỏi tay và ông cúi gập đầu như một người bị vùi dập. Tướng Webb đã nói gì? Thay vì động viên ông kháng cự, ông ta khuyên ông đầu hàng ngay lập tức. Quân Pháp quá đông và không có lực lượng tiếp viện nào đủ sức đánh lại họ. Tấn công họ sẽ là tín hiệu của một cuộc chém giết tệ hại.

- Chúng tôi là chủ của pháo đài, - Duncan nói. - Chúng tôi sẽ trả giá đắt cho mạng sống của mình!

- Đúng thế, con trai ạ, - Munro thốt lên, - chúng ta sẽ quay lại dinh lũy và chôn vùi mình dưới đồng cỏ nát của chúng.

- Hãy nghe theo lẽ phải, - Montcalm nói. - Trong mọi trường hợp, các ngài sẽ không giữ được pháo đài. Nó nhất thiết phải bị phá hủy vì lợi ích của nước Pháp. Còn về phần ngài và những người lính dũng cảm của ngài, các ngài sẽ được quyền rút lui trong danh dự.

- Những lá cờ của chúng tôi? - Duncan hỏi.

- Các ngài sẽ mang theo.

- Vũ khí của chúng tôi?

- Các ngài sẽ giữ lấy... Tất cả sẽ được thực hiện một cách danh dự nhất với các ngài.

Munro rất cảm kích trước bấy nhiêu hào hiệp và đành chấp thuận.

- Nào! - Ông bảo Duncan, - hãy vào trong lều hậu tước de Montcalm và dàn xếp việc này.

Ngài hậu tước là một người tử tế, hơn nữa máu cũng đã chảy quá nhiều rồi!

Một lát sau, người ta chính thức thông báo ở cả hai phía rằng sự thù địch đã chấm dứt.

Vị trí sẽ phải giao nộp vào ngày hôm sau, nhưng đội quân đồn trú vẫn được giữ nguyên cờ, vũ khí, quân trang và khi ra đi họ sẽ được bồng súng chào.

Đêm mùng 9 tháng tám năm 1757, trước khi mặt trời mọc chúng kiến sự đầu hàng của pháo đài, tám vải dùng để che cửa một trong những lều trại quân Pháp hé mở, và một người khoác áo choàng bước ra. Người lính gác cửa lều tướng Montcalm để cho người lạ mặt đi qua và thậm chí còn bồng súng chào. Người mặc áo choàng tiến về phía pháo đài William-Henry. Khi gặp một toán lính canh, người đó chỉ nói một tiếng và toán lính canh để cho ông ta đi qua.

Cứ thế ông ta đến được vị trí tiền tiêu. "Ai?" - Người lính canh thét hỏi.

- Nước Pháp!

- Khẩu lệnh?

- Chiến thắng, - người lạ mặt thấp giọng nói trong lúc tiến lại gần người lính canh.

- Mời ngài, - người lính canh nói và khoác lại súng lên vai. - Ngài đi dạo sớm thế, thưa ngài.

Viên sĩ quan tiếp tục đi, không để ý đến phản ứng của người lính canh và chỉ dừng chân khi đến sát

khu vực nghỉ ngơi của một trong các vị trí phòng thủ. ánh trăng nhợt nhạt trong lúc lặn chỉ vừa đủ để nhận ra hình dạng lờ mờ của mọi vật. Viên sĩ quan cẩn thận nấp vào sau một thân cây, ông ta đứng im ngắm các đường nét tối sẫm của pháo đài câm lặng. ánh mắt ông ta không đơn thuần là của một người tò mò, mà của một người am tường đang muốn tìm hiểu.

ánh mắt đó thoát đầu có vẻ coi thường nhưng nó biến mất ngay khi viên sĩ quan xem xét các vị trí phòng thủ một cách tổng thể và trong từng chi tiết một. Hải lòng với sự kiểm tra của mình, ông ta vừa định quay lui thì một tiếng động nhỏ từ góc pháo đài gần nhất giữ ông đứng lại.

Một bóng người tiến lại gần cái ụ và đứng lặng ngắm các lều trại quân Pháp. Thế rồi bóng người đó chống tay ngoài người ra như thể hướng cặp mắt buồn rầu nhìn sâu xuống đáy hồ, được muôn ngàn ánh sao nhạt nhòa phản chiếu. Bóng người đó là đại tá Munro.

Viên sĩ quan tế nhị vừa định lui đi thì một tiếng động khác lọt đến tai ông. Đó là tiếng quấy nước rất khẽ, tiếp đó là tiếng sỏi giã lẫn lộn.

Một bóng người tối sẫm hiện lên, có thể nói, từ giữa lòng hồ và tiến thẳng về chỗ viên sĩ quan đang đứng. Nòng một khẩu cacbin từ từ đưa lên giữa cặp mắt của viên sĩ quan và mặt hồ; nhưng trước khi khẩu súng nhắm đạn, bàn tay của viên sĩ quan đã đặt lên khẩu súng.

- Hu! - Gã thổ dân thốt lên bất ngờ và bối rối.

Không nói một lời viên sĩ quan dẫn người da đỏ lánh ra một chỗ an toàn hơn. Bấy giờ, Montcalm mới cởi áo choàng để chỉ cho gã thấy bộ quân phục của mình và tám huân chương Saint-Louis. Ông nghiêm khắc hỏi gã: - Thế là thế nào? Cáo Tinh Ranh không biết rằng riu chiến đã được chôn giữa người Anh và người cha Canada của mình?

- Những người da đỏ sẽ nói sao khi trở về làng mà không có lấy một miếng da đầu nào để khoe?

- Riu chiến đã được chôn rồi.

- Với người da trắng thì có thể. Người da đỏ chỉ chôn nó khi đã đổ máu.

Magua đặt ngón tay trở của Montcalm lên một vết sẹo sâu hoắm trên ngực mình rồi gã hỏi với vẻ đắc thắng:

- Cha ta có biết cái gì đây không?

- Người chiến binh nào lại không biết nó?

Đó là vết thương do một viên đạn.

- Thế còn cái này? - Gã da đỏ tiếp tục hỏi khi đã xoay lưng lại người đối thoại.

- Cái này ấy à? Con ta đã bị hành hạ dã man.

Ai đã gây ra nó?

- Magua đang ngủ say trong lều quân Anh thì bọn chúng đánh, và các vết roi đã hằn lại, -gã da đỏ trả lời với một tiếng cười ác độc. Rồi bình tĩnh lại, gã nói tiếp với một vẻ tự nhiên trang trọng: - Được, ngài cứ việc nói hòa bình với người của mình. Về phần mình, Cáo Tinh Ranh sẽ biết cách làm cho

các chiến binh Huron hiểu.

Không nói thêm một lời và không đợi trả lời, Magua đi về phía khu rừng nơi bộ lạc của gã đóng quân.

Còn lại một mình, Montcalm nghĩ mãi về tính khí khó chơi của những người đồng minh da đỏ và về những hậu quả khủng khiếp có thể xảy ra. Trong một hoàn cảnh tương tự, ông ta đã từng bị mất thanh danh người lính sau khi để xảy ra một màn kịch kinh hoàng mà ở đó những người da đỏ đã khinh khi quyền lực của ông. Khi đó ông đã hiểu ra rằng người ta sẽ phải chịu trách nhiệm khủng khiếp như thế nào khi nhắm mắt làm ngơ trước việc dùng bất cứ biện pháp nào để cốt đạt mục đích, cũng như khi phát động một cỗ máy mà không biết chắc có thể dừng nó lại khi cần. Nhưng ông ta nhanh chóng xua những ý nghĩ ấy đi, trở về lều và ra lệnh báo thức...

James F. Cooper

Người Mohican Cuối Cùng

Chương 5

Cuộc thám sát

Ngày đã rạng và những tia mặt trời chiếu sáng loáng ánh thép của súng ống. Đội kiêu binh có nhiệm vụ chiếm lĩnh công pháo đài diễu qua trước mặt tướng Montcalm. Bên phía quân Anh, sự thể diễn ra khác hẳn. Những người lính buồn bã đứng vào hàng. Trông họ toát ra vẻ si nhục.

Xung quanh nháo nhác phụ nữ và trẻ con mang theo những hành lý tồi tàn. Munro đứng giữa những toán quân câm lặng. Hai tiểu thư đã ra đến bên công, sẵn sàng để lên đường. Cora, mặt tái nhợt, vẫn giữ nguyên vẻ quả quyết. Có thể thấy, qua hai mí mắt đỏ mọng của Alice, rằng nàng đã khóc quá nhiều.

Duncan nhận ra họ và tiến lại gần.

- Tôi sẽ không để các cô một mình, - anh nói. - Danh dự đòi hỏi chúng tôi, cha các cô và tôi, phải đi trước các trung đoàn một lúc. Khi nào có thể, tôi sẽ lại ở bên các cô.

Rồi anh tiến đến bên David Gam Nhạc khi ấy vừa hát xong một bài thánh ca, nói với anh ta bằng một giọng dứt khoát:

- Anh sẽ trông nom hai tiểu thư cho đến khi tôi quay lại. Anh sẽ thực hiện nhiệm vụ này trong vai người đầy tớ của họ. Nếu có ai đe dọa, anh hãy nhắc để họ nhớ các điều khoản đầu hàng.

Montcalm đã thề sẽ nghiêm trị những kẻ cướp phá và nhiễu sự... Sẽ không có bất cứ sự nguy hiểm thật sự nào. Nhưng cần phải thận trọng, tôi sẽ quay lại sau khi quân ta đã đi được vài dặm.

Nói rồi anh ra đi.

Hiệu lệnh xuất phát vừa phát ra và hàng đầu quân Anh đã bắt đầu chuyển động.

Alice bám chặt lấy tay chị và hai chị em rời khỏi pháo đài, cùng với đám người nhón nháo.

Các sĩ quan Pháp khi thấy họ đều kính cẩn chào.

Các cỗ xe chở những người lính ốm yếu và bị thương, nhưng do thiếu phương tiện vận chuyển, vẫn còn rất nhiều người lính bị Ốm hoặc bị thương buộc phải lê bước theo sau đoàn người.

Những người khỏe mạnh bước đi rầu rĩ và lặng thinh, nhưng trong mắt phụ nữ và trẻ con người ta có thể đọc thấy những dấu hiệu của một nỗi kinh hoàng khủng khiếp.

Toàn bộ quân Anh đã điểu qua các toán lính Pháp đứng bồng súng chào, như người ta đã thỏa thuận với nhau.

Ngoài bia rừng, những người thổ dân rình rập, như những con kền kền đi kiếm mồi. Tiền quân do Heyward chỉ huy đã ra đến hẻm vực, nơi họ sẽ phải dẫn vào, thì Cora chợt thấy những tên cướp da đỏ tiến lại gần các cỗ xe. Chẳng mấy chốc bọn chúng đã lên tới hàng trăm. Cáo Tinh Ranh đi giữa và nói liên hồi với bọn chúng.

Sự việc trở nên nghiêm trọng khi những tên Huron cướp đi một đứa trẻ sau khi đã đánh chết người mẹ.

Đúng lúc đó, Cáo Tinh Ranh hét lên một tiếng thét xung trận làm rung động tất cả các toán thổ dân đóng rải rác trên bình nguyên và trong rừng.

Theo hiệu lệnh, những người da đỏ tập hợp lại và tiếng hét của họ vang động cả rừng. Họ có ít nhất hai nghìn người. Khi ấy bắt đầu một cuộc tàn sát ghê rợn. Hai chị em, sững sờ vì kinh ngạc, đứng chôn chân giữa đám người vây quanh họ, trông chờ vào người bảo vệ. Khắp xung quanh họ cất lên những âm thanh văng óc của tiếng hét, tiếng rên, tiếng hùa reo và tiếng chửi rủa. Đúng lúc đó, Alice nhận thấy đằng xa vóc dáng lực sĩ của cha mình; đại tá Munro đang vội vàng tiến về phía quân Pháp; quả nhiên ông đã gặp được Montcalm bất chấp mọi nguy hiểm để yêu cầu về đội hộ tống mà họ đã thỏa thuận và đang mong chờ. Khoảng năm chục tên da đỏ cùng hươu riu đe dọa ông; nhưng ông chẳng buồn nhìn chúng. Thế là bọn da đỏ đành lùi lại, và mặc dù tức tối cũng phải tỏ ra tôn trọng đẳng cấp và sự quả cảm của ông. May mắn cho hai chị em, gã Magua thù hận cứ một mực tìm kiếm nạn nhân của mình trong toán người mà đại tá vừa rời khỏi.

- Cha ơi, cha, chúng con ở đây! - Alice hét với theo khi cha cô đi gần ngay tầm gọi. - Tới đây cha ơi, chúng con chết mất!

Munro xem ra không nghe thấy tiếng con gái. Nhưng Alice lại gọi tiếp và lần này thì ông quay đầu lại; song Alice đã bị ngất và ngã lăn ra đất. Cora vội quỳ xuống lấy thân mình bảo vệ em. Munro lắc đầu như một người thất vọng và chạy về phía mà nghĩa vụ đang gọi ông.

David luôn ở bên hai thiếu nữ, nhưng anh ta chẳng làm được gì cho họ... - Đi đi, - Cora nói với anh,

mắt vẫn không rời Alice, - đi đi và tự cứu lấy mình. Anh không giúp được gì cho chúng tôi nữa đâu.

- Không, - David Gam Nhạc nói, - nghĩa vụ của tôi là ở bên các tiểu thư bất luận chuyện gì xảy ra.

Thế rồi cất cao giọng, anh ta hát lên khá to khiến cho mọi người có thể nghe được, ngay giữa đám đông hoảng loạn. Nhiều tên thổ dân đang xông tới phía họ, định cướp đoạt hai tiểu thư và lột da đầu họ. Nhưng khi nhìn thấy cái hình hài lạ lùng đó đứng bất động tại vị trí của mình, chúng dừng lại nghe anh hát. Từ ngạc nhiên chúng chuyển sang ngưỡng phục, kính trọng sự quả quyết mà người chiến binh da trắng đã thể hiện khi hát bài ca tuần nạn, và bỏ đi tìm những nạn nhân khác không can đảm bằng. Được khích lệ bởi thắng lợi này, lại thêm ảo tưởng về nguyên nhân dẫn đến thắng lợi, David hát hăng hái gấp bội hòng khuếch trương tác động lạ kỳ đó lan rộng ra hơn nữa. Những âm thanh khác lạ này từ xa đã lọt đến tai gã thổ dân đang điên cuồng chạy hết đám người này đến đám người khác, dường như không định tấn công vu vơ mà tìm kiếm một nạn nhân xứng với danh tiếng của mình. Gã thổ dân đó là Magua Gã thốt lên mừng rỡ khi tìm lại được những tù nhân cũ của mình.

- Đi nào, - gã nói, hai tay đầm máu nắm lấy áo sồng của Cora - Lều của người Huron vẫn đang rộng mở. Ở đây có phải tốt hơn ở đây không?

- Lùi lại! - Cora hét lên và lấy tay bưng mặt.

Gã da đỏ cất lên một tiếng cười nhục mạ.

Đưa bàn tay đầm máu lên, gã nói:

- Nó được nhuộm đỏ máu người da trắng.

- Đồ quỷ! Tâm hồn mi vậy máu, cả một bề máu. Chính đầu óc mi đã gây nên cảnh này.

- Magua là một thủ lĩnh vĩ đại, - gã thổ dân cất giọng đắc thắng nói. - Tóc đen có chịu theo về bộ lạc của ta không?

- Không đời nào! Hãy đánh đi nếu mi muốn và kết thúc việc trả thù của mi đi.

Gã lưỡng lự một lát, rồi nắm lấy Alice đang ngất đi, xô nàng lên tay đi băng qua bình nguyên về phía rừng.

- Dừng lại! - Cora hét lên và lao theo gã vẻ hốt hoảng. - Hãy để em ta lại, đồ khốn! Mi định làm gì?

Nhưng Magua không nghe nàng nói, hay đúng hơn, chắc mẫm vào sức mạnh của mình, gã quyết định làm tới..- Hãy dừng lại! Tiểu thư, hãy dừng lại! David hét bảo Cora.

Nhưng khi thấy Cora không chịu nghe theo, anh ta bắt đầu chạy theo nàng, trong khi vẫn tiếp tục hát và đánh nhịp hăng hơn bao giờ hết. Cứ thế họ băng qua bình nguyên, giữa đám những người chạy trốn, kẻ bị thương và người chết.

Mình gã Huron hung bạo cũng đủ sức để bảo vệ cho gã và gánh nặng gã mang trên tay một cách nhẹ nhàng. Còn về Cora, biết bao lần nàng đã suýt bị giết, nhưng những người thổ dân đều dừng tay, ngạc nhiên khi thấy cái sinh vật lạ lùng bám theo sát nàng và dường như đang lên cơn điên; mà, theo tín ngưỡng của họ, đó là một điều thiêng liêng cần được bảo vệ.

Magua theo một cái khe đi sâu vào rừng và tìm được những con ngựa dành cho phụ nữ mà gã đã giao cho một tên Huron coi giữ, tên này trông cũng dữ dằn và đáng sợ như gã. Đặt Alice lên một trong những con ngựa, gã ra hiệu cho Cora trèo lên một con khác.

Bất chấp nỗi ghê sợ mà Cáo Tinh Ranh gây ra cho nàng, Cora không khỏi thốt ra một tiếng thở dài nhẹ nhõm khi nhớ lại những cảnh tượng kinh hoàng mà nàng vừa thoát khỏi. Nàng leo lên yên và giang hai tay chỉ về phía Alice với một tình cảm âu yếm cảm động đến nỗi ngay cả gã Huron cũng không thể vô tình. Thế là gã đặt Alice lên ngựa cùng với Cora, nắm lấy dây cương và phi nhanh vào rừng. David trở lại một mình, cũng nhảy lên một con ngựa khác và phi theo Magua.

Chẳng mấy chốc, họ bắt đầu lên cao. Nhưng Cora, do quá lo lắng đến tình trạng của em mình và vẫn còn bị những tiếng la hét khủng khiếp từ dưới cánh đồng giết chóc bám theo, không có lúc nào nghĩ đến việc nhớ xem gã Magua đi theo hướng nào. Chỉ khi họ đã lên đến cao nguyên trên núi, nàng mới nhận ra nơi mà Mắt Điều Hâu đã chỉ cho nàng thấy pháo đài, cái hồ và trại quân Pháp. Bây giờ Alice đã tỉnh lại. Magua cho phép hai chị em xuống ngựa. Mặc dù rất lo sợ cho tình cảnh của mình, Alice và Cora không thể cầm lòng ngắm nhìn với nỗi kinh hoàng những gì diễn ra trên cánh đồng phía dưới chân họ.

Thảm kịch đẫm máu mà chúng tôi vừa thuật lại cho bạn đọc, được biết đến trong lịch sử với cái tên cuộc thảm sát William-Henry.

Ba ngày đã trôi qua kể từ hôm pháo đài đầu hàng. Một sự im lặng chết chóc ngự trị trên vùng đất thê thảm này. Người thua và kẻ thắng đã đì xà; chỉ những xác chết là còn lại; pháo đài không còn gì khác ngoài những đồng cỏ nát. Trong sương mù, xuất hiện những con quạ háu đói bay lượn.

Lần đầu tiên kể từ sau cuộc chém giết, có người mạo hiểm đến gần khu vực pháo đài. Họ thận trọng rời khỏi bờ hồ. Một người da đỏ đi trước một nhóm nhỏ gồm có ba người da trắng, một người thổ dân khác đi dọc theo bờ rừng và xem xét từng bụi cây một.

Có thể bạn đọc đã nhận ra họ? Đó là Uncas và Chingachgook cha mình cùng đi với Heyward, Mắt Điều Hâu và ông già Munro Họ đang tìm kiếm Cora và Alice May sao họ không tìm thấy hai chị em trong số các xác chết và điều đó khiến cho họ lạc quan. Vị thủ lĩnh Mohican không thôi ngoáy sâu con dao trong vỏ. Ông có vẻ khao khát trả thù.

- Đợi đấy những tên đao phủ mà ta sẽ bắt gặp trên đường!

Về phần mình, Mắt Điều Hâu cũng không giấu được nỗi tức giận.

- A! Montcalm! Montcalm! Làm sao mi có thể để xảy ra chuyện này cơ chứ? Ai biết được đích xác chuyện gì đã xảy ra Lại đây Uncas, cứ mặc cho lũ chim rĩa xác bọn Iroquois.

Chàng trai Mohican đứng dậy và nhìn chăm chú phía trước mình.

- Hu! - Chàng hét.

- Gì thế, chàng trai của ta - Mắt Điều Hâu hỏi. - Phải chăng là một tên cướp chậm chân?...

Liệu hồn!... Hắn sẽ được làm quen với khẩu cạcbin của ta!

Chàng trai da đỏ không trả lời, xông vào một bụi rậm và mừng rỡ lôi ra một mẩu khăn choàng mặt của Cora.

- Con ơi! - Munro thốt lên. - Hãy trả lại con cho ta!

- Tôi sẽ cố, - Uncas nói đơn giản.

- Vật tìm được này rất có giá trị, - đến lượt Mắt Điều Hâu nói. - Hắn là cô gái tóc đen đã để mẩu khăn này lại trong lúc chạy, hy vọng chúng ta sẽ tìm ra. Hãy tìm xem liệu còn có những chỉ dẫn nào khác không !

Chàng trai Mohican vẫn tiếp tục tìm kiếm, bỗng chàng thốt lên một tiếng kêu đặc thảng và cả mấy người xô lại bên chàng.

- Nhìn này! - chàng nói, - một mẩu khăn khác treo ở cành dưới cây sồi này.

- Cora, Alice! Các con ở đâu? - Munro xúc động thốt lên..- Đó là điều chúng ta cần tìm ra, - Mắt Điều Hâu nói. - Nếu các cô đi một mình, có thể họ Ở đâu đó cách đây khoảng chục dặm theo đường chim bay Nếu họ bị bọn Huron hoặc Iroquois bắt đi, thì có thể đã tới biên giới Canada... Nhưng không sao, - Mắt Điều Hâu nói thêm khi nhận thấy vẻ lo lắng và thất vọng của những người đang nghe ông, - một khi những người Mohican và tôi ở đầu một con đường mòn, các vị hãy tin chắc rằng chúng tôi sẽ đến được đầu kia, dù là cách xa trăm dặm.

- Hu! - Chingachgook bỗng kêu lên và chỉ vào một vết chân đàn ông.

- Họ bị bắt giữ! - Heyward nói.

- Như thế có khi còn tốt hơn, - người đi săn nói. - Họ sẽ không bị chết đói và chúng ta cũng dễ lần theo họ hơn vì sẽ có thêm nhiều dấu vết.

Chàng trai da đỏ vẫn đang cúi xuống xem xét mặt đất một cách chăm chú nhất.

- Tôi có thể khẳng định, - chàng nói, - Cáo Tinh Ranh đã đi qua đây.

Chingachgook lại gàn dấu vết.

- Uncas nói đúng đấy, - Ông nói, - cô gái tóc đen đã ở đây, và Cáo Tinh Ranh đi kèm cô.

- Thế còn Alicè - Heyward hỏi.

- Lúc này thì chúng ta vẫn chưa có dấu vết gì của cô, - người đi săn nói, hết nhìn các bụi cây lại nhìn xuống đất, - nhưng mọi cái đều khiến cho tôi tin rằng hai chị em đang ở cùng nhau...

Nhưng, cái gì thế kia... Uncas, hãy mang lại cho ta cái vật treo ở cành đào gai kia!

Chàng da đỏ đã lấy được cái vật mà người đi săn vừa chỉ cho các bạn đồng hành.

- Cây sáo của chàng nhạc công! - Ông cười nói.

- Giờ thì chúng ta đã có đầy đủ chứng cứ, Duncan nói. - Chúng ta có thể lên đường. Các cô gái bị bắt giữ hẳn phải cảm thấy thời gian dài đằng đẳng.

- Hãy nói cô gái bị bắt giữ, - Mắt Điều Hâu nói thêm, - vì chúng ta vẫn không có tin gì về cô gái tóc

vàng. Cô đang ở bên chị mình? Hay có thể cô đã chạy thoát một mình?

Lời nhận xét này có hơi giảm bớt sự hăng hái của Duncan. Uncas và người cha vẫn tiếp tục tìm kiếm và thu được nhiều kết quả. Chẳng mấy chốc, họ đã có được sự hình dung chắc chắn rằng những kẻ chạy trốn đã đi ngựa, và Alice đi cùng với chúng, bởi vì nàng đã đánh rơi chiếc huy hiệu nàng vẫn đeo ở cổ. Uncas tìm thấy nó trong đám cỏ và đưa cho Duncan, anh ta giữ nó như một báu vật.

- Tôi biết một người, - Mắt Điều Hâu nói, - rất lấy làm sung sướng nếu được trao lại nó cho nữ chủ nhân, nhưng bây giờ thì chưa phải lúc, vì nàng còn đang ở xa nơi đây, có thể là ở bên kia sông Saint-Laurent, mà cũng có thể còn xa hơn các hồ lớn!

- Thêm một lý do để chúng ta đừng chậm trễ lên đường, - Heyward nói. - Hãy tiến lên không chờ đợi gì nữa!

- Ngài có thừa nhiệt huyết của tuổi trẻ, - Mắt Điều Hâu nói, - nhưng chúng ta đâu có đi săn hoẵng và nhím... Chúng ta sắp tiến vào một sa mạc mà không hề hay biết gì về nó. Một người da đỏ không bao giờ bắt đầu một chuyến đi quan trọng mà không ngồi hút thuốc, xung quanh đống lửa hội đồng. Mặc dù tôi là người da trắng, tôi chấp nhận thói quen này và thấy nó chí lý. Chúng ta hãy quay trở lại và nhóm lên, đêm nay, một đống lửa bên pháo đài đồ nát. Ngày mai, chúng ta sẽ cảm thấy sáng khoái và lại người.

Heyward thừa nhận rằng người đi săn có lý.

Munro thì chỉ lặng thinh không nói. Nỗi bất hạnh dường như đã đánh quy Ông và tiểu đoàn trưởng buộc phải diu ông về nơi đã từng là pháo đài của ông.

Bóng đêm buông xuống càng làm tăng vẻ u ám của các đống đồ nát. Nhóm người tiến vào.

Mấy phiến gỗ dựa vào một bức tường và được các bụi cây phủ lên tạo thành một cái lều tạm; mọi người đưa Munro vào và để ông ở lại một mình trong đó với nỗi buồn đau của mình.

Trong lúc Mắt Điều Hâu và hai cha con người da đỏ nhóm lửa và chia nhau thịt gấu sấy khô, tiểu đoàn trưởng đi dọc theo pháo đài tới tận bờ hồ và quan sát một lát cảnh vật tối đen.

Anh tưởng như nghe thấy những tiếng động giống với tiếng chân bước vội.

Không giữ được mối lo ngại, Duncan hạ thấp giọng gọi người đi săn và mời ông trèo lên lũy.

Mắt Điều Hâu đến ngay, khẩu cạcbin trong tay, nhưng không hề tỏ ra ngạc nhiên chút nào.

- Ông nghe đi, - Duncan nói, - có những tiếng động trên bình nguyên làm cho tôi nghĩ rằng Montcalm vẫn chưa từ bỏ hoàn toàn chiến quả của mình.

- Không, Montcalm đi xa rồi. Có thể chúng ta gặp phải chó sói chăng? Cần phải gọi Uncas, cậu ta có các giác quan của một người da đỏ và có thể nghe được cái mà chúng ta không nhận ra. Ông bắt chước hai lần tiếng cú kêu. Chàng trai Mohican đang nói chuyện với cha bỗng rùng mình khi nghe tiếng gọi. Chàng chồm dậy và thận trọng trườn dọc theo lũy đất. Mắt Điều Hâu giải thích cho chàng chuyện gì đã xảy ra. Chàng liền nằm dãn bụng xuống đất, bò đi và biến mất hút về phía bình nguyên.

Người đi săn huýt lên một tiếng. Chingach-gook đang ngủ mê man, đầu gối lên tay, nhưng khi nghe thấy tín hiệu liền vùng dậy và đưa mắt nhìn nhanh xung quanh. Thật lạ lùng, ông không với lấy khẩu cạcbin để bên mình mà lại nhặt chiếc riều chiến lên, nó vừa rơi khỏi thắt lưng ông xuống đất.

Bỗng nhiên một tiếng súng vang lên và những tia sáng lóe lên trong không khí như thể viên đạn đã trúng vào các khúc củi phát sáng.

Chingachgook đã biến đi một cách bí hiểm.

Người đi săn và Duncan vẫn án binh bất động. Họ nghe thấy tiếng những bụi cây xào xạc như có ai đó đang tẩu thoát, rồi tiếng sói chạy, chắc hẳn chúng đã bị đe dọa và cuống cuống tháo lui... Sau đó, một vật nặng rơi xuống hồ và một tiếng nổ xé toang màn đêm. Điều đó có nghĩa là gì vậy?

- Uncas đấy, - Mắt Điều Hâu nói. - Tôi đã nhận ra tiếng súng của cậu ta.

Hai người rất đỗi ngạc nhiên khi thấy Chin-gachgook đã lại trở về ngồi bên đống lửa, như không có chuyện gì xảy ra cả.

- Chỉ có một tên rình chúng ta, - Ông nói.

- Hắn đã nháy xuống hồ trước khi Uncas bắn, mà chắc là bắn trượt.

Bấy giờ, chàng trai Mohican đã trở lại chỗ của mình bên đống lửa. Chàng không nói một lời, mà chỉ cho mọi người thấy thắt lưng có treo một mớ tóc vừa lột.

- Nó là của một tên da đỏ Oneida, - Chin-gachgook nói.

Núp trong một góc pháo đài, Duncan có thể quan sát màn kịch diễn ra xung quanh đống lửa mà vẫn để mắt được tới những nguy hiểm bên ngoài.

Ngồi nghỉ một lát, Chingachgook châm tẩu thuốc; nỏ tẩu được làm từ một cục đá mềm địa phương còn dọc tẩu bằng gỗ. Sau khi đã hít vài hơi, ông đưa ống điếu cho người đi săn, người này lại chuyển tiếp cho Uncas. Khi chiếc tẩu đã quay vòng ba lần xung quanh nhóm người ngồi giữa đêm khuya tĩnh lặng, Chingachgook, với tặc cách là người già nhất và có phẩm tước cao nhất, bằng vài lời trầm tĩnh và giản dị nêu lên mục tiêu của sự giải thoát. Người đi săn trả lời ông, Chingachgook nhắc lại và người kia đưa ra những lời phản bác. Chàng Uncas trẻ tuổi kính cẩn lắng nghe không nói một lời, cho đến khi Mắt Điều Hâu muốn hỏi ý chàng. Xét theo cử chỉ của những người bàn thảo, Heyward có thể hiểu được rằng hai cha con có cùng ý kiến và người đi săn thì có ý kiến ngược lại. Dần dần, cuộc bàn luận trở nên sôi nổi và có thể thấy rõ rằng, cả tình cảm chứ không phải chỉ riêng lý trí đã tham gia vào.

Ngôn ngữ của những người Mohican được kèm theo những cử chỉ đơn giản và tự nhiên đến mức Heyward có thể dễ dàng theo dõi các lý lẽ của họ. Trái lại, về phần mình, người đi săn trở nên khó hiểu, bởi vì, do tính kiêu ngạo về chủng tộc và màu da, ông ta thích những cung cách lạnh lùng và hời hợt vốn đặc trưng cho dân Anh - Mỹ thuộc mọi lớp người, một khi họ chưa bị xúc động. Những người Mohican lúc lúc lại bắt chước lối đi trong rừng, rõ ràng là họ cho rằng cần phải đi đường bộ.

Còn Mắt Điều Hâu thường xuyên vươn tay về phía Horican, đó là ông muốn đuổi theo Magua bằng đường sông.

Những người Mohican nghe với vẻ trang trọng và nét mặt của họ phản ánh những tình cảm của nhà thuyết khách. Dần dần, niềm tin được hình thành trong họ, và khi người đi săn đã đi đến hồi kết, mỗi lời nói của ông được đệm theo bằng những tiếng tán thưởng thường thấy.

Tóm lại, Uncas và người cha đã hoàn toàn thuận theo ý kiến của ông và từ bỏ ý kiến của mình một cách thực lòng.

Một khi quyết định được đưa ra, mọi người đều quên hết mọi chuyện ngoại trừ bản thân quyết định đó. Mắt Điều Hâu lắng lặng nằm dài bên đống lửa và ngủ thiếp đi; có thể thấy thắng lợi vừa rồi không hề làm ông rối trí.

Uncas và cha còn trò chuyện một hồi lâu; cuối cùng Chingachgook lấy chân trùm đầu và nằm ngay ra trên đất; Uncas sau khi đã vun than lại để sưởi ấm chân cha, đi nằm giữa đống đồ nát.

Hoàn toàn yên tâm vì sự bình thản của những con người dày dặn kinh nghiệm ấy, Heyward đến lượt mình cũng ngủ một giấc say như chết...

James F. Cooper

Người Mohican Cuối Cùng

Chương 6

Truy tìm

Khi trời vẫn còn đầy sao thì Mắt Điều Hâu đánh thức các bạn dậy. Ông dặn Munro và Heyward phải tuyệt đối giữ yên lặng.

Mọi người đều nghe theo. Họ tìm được con hào đã bị những đống đồ nát lấp đến lưng chừng ở gần đó. Cố gắng và thận trọng, họ đã theo kịp người đi săn và cứ thế đến được bờ hồ Horican.

Mắt Điều Hâu nhìn lại sau mình về thỏa mãn và nói:

- Tha hồ cho ai muốn lần theo dấu vết chúng ta; đá và gỗ không lưu lại dấu giày như cỏ. Các vị đã thấy tôi có lý khi yêu cầu các vị đổi giày; nếu các vị đi ủng thì có thể đã để lại ít nhiều dấu vết, thậm chí ngay cả trên đá. Hãy mang chiếc xuồng lại gần bờ hơn, Uncas, những chiếc giày da mộc của chúng ta sẽ in dấu trên thứ cát này như trên cỏ. Từ từ thôi chàng trai của ta, từ từ thôi; chớ để xuồng chạm bờ, nếu không bọn vô lại kia sẽ biết chúng ta rời đi theo đường nào.

Uncas làm theo lời chỉ bảo của ông. Người đi săn đặt một tấm ván giữa đống gạch đổ và chiếc xuồng, ra hiệu cho các sĩ quan trèo lên. Khi ấy, với tất cả sự cẩn thận có thể, Mắt Điều Hâu nhảy lên

con thuyền nhỏ làm bằng vỏ cây bulô mà không để lại bất cứ dấu vết nào.

- Sao lại phải đi vội thế? - Heyward hỏi khi mọi người đã ra xa bờ.

- Một tên da đỏ đã bị giết. Bạn bè của hắn sẽ sớm nhận ra là thiếu hắn. Để cho chắc chắn, - người đi săn nói, - thì ta nên giữ một khoảng cách kha khá giữa chúng ta và bọn họ. Lát nữa, cả cái hồ rộng này sẽ ngăn cách chúng ta với kẻ thù, và như thế sẽ tốt hơn. Chắc chắn trên đường đi, chúng ta sẽ còn chạm trán và đụng độ với kẻ thù, nhưng chúng ta không thiếu những chỗ rút lui an toàn và đạn dược.

Suốt nhiều dặm, chiếc xuồng lặng lẽ bơi đi, Hurot Mau Lẹ và người đi săn giữ mái chèo, Chingachgook giữ lái bằng một cái giảm, đồng thời đảm đương luôn việc quan sát.

Bỗng ông ra hiệu khiến cho con thuyền dừng lại; vỗ nhẹ lên lưng con trai, ông chỉ cho chàng một hòn đảo nhỏ có cây cối..- Có chuyện gì thế? - Mắt Điều Hâu hỏi. -Tôi chỉ thấy mỗi một con vịt đang giỡn nước thôi.

Người Mohican vẫn đưa tay chỉ vào hòn đảo nhỏ.

- Ông ấy có lý, - Mắt Điều Hâu nói. - Giờ thì tôi nhận ra một cột khói bốc lên từ một đám lửa gần tắt.

- Cập bờ thôi, - Heyward nói, lúc nào cũng nôn nóng, - không thể có nhiều người trên hòn đảo nhỏ này.

Người Mohican khoát tay Ông ngồi lại vào vị trí lái và các mái chèo lại đẩy chiếc xuồng trôi trên mặt nước lặng lẽ.

Chẳng bao lâu sau, họ đến một chỗ từ đó có thể nhìn thấy các dãy bờ của hòn đảo cho tới lúc ấy vẫn bị che khuất.

- Chúng ở đây, - người đi săn thì thầm. -Tôi thấy hai chiếc xuồng và một đám khói.

Chúng vẫn còn ngủ, không thì chúng ta đã nghe thấy những tiếng hét khiêu chiến của chúng. Gắng thêm chút nữa, các bạn, và chúng ta sẽ thoát ra ngoài tầm súng của chúng.

Nhưng người đi săn đã mừng quá sớm. Một tiếng súng vang lên và một viên đạn nảy thia lia trên mặt nước.

- Bọn chúng đã nhìn thấy chúng ta! - Ông thốt kêu. - Chúng đang hạ thủy xuồng và leo lên.

Nào, các bạn, hăng hái lên! Chúng sẽ không đuổi kịp chúng ta!

Vừa chèo, Mắt Điều Hâu vừa quan sát địch thủ.

- Hãy cho chúng ném đạn, Chingachgook, - Ông nói. - Không một khẩu súng nào của chúng bắn được tới đây, còn súng của chúng ta có tầm bắn xa hơn hẳn. Điều đó sẽ làm chậm bước tiến của chúng.

- Hu! - Uncas hét trước khi mọi người kịp bắn. - Nhìn kia!... Một chiếc xuồng đang rời bờ để đánh thọc sườn chúng ta Chúng là bọn Huron!

Họ thực sự bị nguy hiểm và đã nghe thấy tiếng la ó của dân da đỏ, bọn chúng có vẻ tin chắc vào

chiến thắng.

- Hãy cạy bờ! - Munro nói, - và chúng ta sẽ đánh nhau trên bộ.

Chẳng bao lâu sau, hai chiếc xuồng đã chạy song song, chỉ cách nhau một chút.

- Chú ý! - Mắt Điều Hâu hét, - một tên vô lại sắp sửa bắn. Hãy tìm cách lái sao cho hòn.đảo dài và thấp này ở vào giữa chúng ta và bọn chúng.

Và họ càn ra sức chèo nhanh gấp bội. Nhờ đó đã vượt được lên trước một chút.

- Hoan hô! - Người đi săn nói. - Chèo đi!

Chèo đi! Mái chèo còn được việc cho chúng ta hơn súng, ít nhất là trong lúc này.

- Chúng chuẩn bị bắn đấy, - Heyward nói.

- Hãy nằm xuống đáy xuồng! - Mắt Điều Hâu nói.

- Như thế không xứng với một sĩ quan, -Heyward nói, vẫn không nhúc nhích.

Một tiếng súng nổ vang lên, và những viên đạn chiu chiu quanh xuồng nhưng may sao không trúng ai. Một phát đạn trúng vào chiếc giầm của Chingachgook làm nó bắn văng khỏi tay ông.

Được dịp, bọn da đỏ hét lên những tiếng thét xung trận khủng khiếp. Nhưng điều đó không mấy tác động đến người Mohican, ông đáp lại chúng bằng một tiếng thét xung trận của bộ lạc mình.

- Rắn lớn! Cacbin Dài! Hươu Mau Lẹ! -Những người Huron hét lên khi nhận ra họ.

Và chúng lại vãi đạn nhiều gấp bội. Vô xuồng đã bị thủng lỗ chỗ, nhưng không gây nguy hiểm cho tính mạng của năm người.

- Cứ mặc cho chúng bắn, - Mắt Điều Hâu nói. - Chúng chỉ phí đạn thôi, còn chúng ta, các vị thấy đấy, chúng ta sẽ có được lợi thế! Chỉ lát nữa thôi, chúng ta sẽ ra ngoài tầm bắn... Giờ thì đến lượt ta.

Ông gác giầm, nhắc khẩu cacbin lên, kiểm tra kỹ mỗi thuốc rồi ngắm bắn. Tên Huron đứng đằng mũi chiếc xuồng thứ nhất ngã lộn lại, hẳn bị trúng thương nặng. Các chiến hữu xúm lại quanh hắn.

Những chiếc thuyền khác tụ lại, và tất cả đều dừng lại.

Những người chạy trốn đã thoát nạn. Bây giờ họ mới nhận thấy Chingachgook đã bị thương.

- Chỉ là một vết xước thôi, - người Mohican nói, ông không muốn làm các bạn lo lắng trong lúc đang đánh nhau. - Dấp một chút nước hồ lên vết thương cho tôi, và chúng ta sẽ không nói về nó nữa...

Họ tiến vào một cái vũng nhỏ, kéo xuồng lên bờ, và tất cả đi lên. Mắt Điều Hâu trèo lên một ngọn núi và xem xét vùng đất.

- Một chiếc xuồng đậu trên hồ, phía trước chúng ta, - Ông nói. - Nó thuộc về bọn Mingo.

Từ giờ đến tối, chúng ta sẽ phải theo dõi chúng.

Tôi còn thấy có khói ở bên phải và bên trái. Tất cả những thứ đó không nói lên điều gì tốt đẹp cả...

Chúng ta đã bị kẻ thù bao vây. Cần phải mở mắt.

Vác xuồng lên vai, họ tiến vào rừng, cố tình để lại những vết chân dễ thấy. Chẳng mấy chốc họ đến một dòng suối, sau khi vượt qua họ tiếp tục đi cho đến khi gặp một núi trọc lớn. Tối đó, nơi mà bọn

rượt đuổi đùng hòng mong tìm lại được thêm dấu vết của họ, họ thận trọng đi giật lùi về lại con suối. Từ đó họ theo lòng suối quay trở lại hồ, và hạ thuyền xuống nước. Một mũi đất thấp che giấu họ khỏi mọi cặp mắt. Suốt một quãng, bờ hồ mọc đầy những bụi cây rậm rạp, cành lá vươn dài tới mặt nước. Được một thiên nhiên như thế bảo vệ, họ bơi thuyền men theo bờ đi được khá xa, cho tới khi Mắt Điều Hâu tuyên bố là họ đã có thể lên bờ an toàn.

Họ nghỉ ngơi, đợi cho đến khi bóng đêm buông xuống xóa mờ mọi vật. Thế rồi họ lên đường, ra sức chèo trong im lặng theo hướng bờ tây. Những đường nét nhấp nhô của dãy núi mà họ đang hướng tới không giúp cho Duncan nhận thấy bất cứ dấu hiệu đặc biệt nào, vậy mà người Mohican vẫn đưa xuống vào được một bến nhỏ, cái bến mà ông đã lựa chọn với độ tin cậy và sự thận trọng của một hoa tiêu dày dạn kinh nghiệm.

Một lần nữa họ lại khiêng xuống vào rừng.

ở đó họ giấu nó dưới một đồng bụi rậm. Khi họ lấy vũ khí và các túi đồ, Mắt Điều Hâu nói với Munro và Heyward rằng những người Mo-hican và ông đã sẵn sàng bắt đầu cuộc truy tìm.

Đây là một vùng núi hiu quạnh. Nó nằm giữa nhiều con sông, những sông này hoặc đổ vào hồ Champlain, hoặc vào vịnh Hudson, sông Mohawk hoặc Saint-Laurent.

Mắt Điều Hâu và hai cha con người Mohican vẫn thường qua lại những ngọn núi và thung lũng trong vùng lãnh thổ rộng lớn này, vì thế họ không ngần ngại tiến sâu vào. Hôm đầu, họ đi nhiều giờ liền trước khi nghỉ lại. Chỉ có mặt trời và hướng các dòng chảy giúp họ định hướng.

Đêm yên tĩnh và tất cả mọi người đều yên tâm ngủ. Họ ngủ say đến nỗi khi thức dậy thì mặt trời đã mọc, một điều rất ít khi xảy ra với họ.

Họ lại tiếp tục cuộc hành trình. Mắt Điều Hâu đi đầu và ông càng chăm chú cảnh giác. Họ dừng lại luôn để xem xét các thân cây, mỏm đá và thậm chí cả nước suối. Người đi săn thường xuyên hỏi ý kiến Chingachgook..- Có điều gì đó khiến tôi khó nghĩ, - Ông bảo Duncan. - Con đường mòn mà chúng ta đang theo là con đường duy nhất có thể dẫn bọn cướp người đến Canada, vậy mà tôi không tìm thấy một dấu vết nhỏ nào của chúng. Chẳng lẽ chúng ta nhầm sao? Tôi không dám quyết...

- Nếu chúng ta nhầm đường, - người sĩ quan nói, - chúng ta sẽ mất nhiều thời gian và có nguy cơ không bao giờ đuổi kịp những người mà chúng ta tìm kiếm. Thế Uncas nghĩ gì? Cho tới giờ cậu ta vẫn chẳng nói gì cả.

Uncas mỉm cười, mừng là mọi người đã hỏi ý kiến chàng; chàng đứng tách ra một chút, gọi các bạn đồng hành đến bên và chỉ cho họ vệt đất mà những bước chân ngựa giẫm lên vẫn còn mới.

- Chúng ta đúng rồi! - Mắt Điều Hâu reo lên. - Chàng trai Mohican nhìn và nghĩ sắc bén hơn chúng ta!

- Những người bị bắt đang đi về núi tuyết, - Uncas nói thêm.

- Không một con chó nào lẩn theo dấu vết giỏi như thế, - Mắt Điều Hâu nói tiếp, nét mặt đã hết căng

thằng. - Chúng ta được Trời giúp!...

Tên Cáo Tinh Ranh này không ngờ rằng sau lưng hắn là cặp mắt tinh nhất đất Mỹ!

Tâm trạng vui vẻ của người đi săn, thành công bất ngờ của cuộc tìm kiếm đã đem lại hy vọng cho tất cả mọi người. Họ dần bước và vững tin như đi trên đường lớn. Họ chưa hề bị chệch đường, tuy nhiên, họ nhận thấy rằng đã bao lần Cáo Tinh Ranh tìm cách làm nhiều dấu vết bằng cách chuyên hướng đi đột ngột hoặc đi trên lòng suối. Nhưng những người Mohican đã không để hắn đánh lừa. Buổi trưa, họ đi qua một vạt rừng thưa, nơi mà nhóm của Cáo Tinh Ranh đã nghỉ lại. Những mẩu củi cháy bị dập, những miếng xương hoẵng, những đám lá bị răng ngựa gặm nham nhở cho thấy rõ điều đó.

Heyward xúc động nhận ra một thảm cỏ xanh mà anh những muốn tin là nơi Cora và Alice đã ngồi nghỉ. Khắp nơi đất bị vết chân người và ngựa cày xới. Ở một chỗ xa hơn, có vẻ như người ta đã thả ngựa ra và dấu chân của chúng còn đây, cả bên phải và bên trái, như thể chúng đã nhón nhờ đi lại và không có việc gì khác hơn là lo tìm cỏ gặm.

Uncas và cha lần vào giữa các lùm cây và vài phút sau dắt ra, trước sự ngạc nhiên của đồng đội, hai con ngựa mà yên đã bị vỡ và khăn choàng mình chúng thì ướt đẫm..- Những cái này mách bảo chúng ta điều gì?

- Tiểu đoàn trưởng hỏi, mặt tái đi. - Không phải chúng ta sẽ gặp một thảm kịch mới hoặc một điều bí ẩn mới chứ?

- Hoàn toàn ngược lại, - Mắt Điều Hâu nói.

- Chúng ta đang ở trên đất của kẻ thù, tất nhiên rồi, nhưng hành trình của chúng ta đã chạm đích.

Những con ngựa kiệt sức bị bỏ lại, các tiểu thư của ngài không ở xa đâu. Cáo Tinh Ranh hẳn đã gặp được bọn Huron, bọn chúng vẫn thường hay đi săn trên đất này, và nghĩ rằng đã được an toàn. Lát nữa thôi chúng ta sẽ cho gã thấy là gã đã nhầm. Nhưng trước hết, cần phải tìm ra cái trại nơi hắn trốn đã.

Mắt Điều Hâu và những người Mohican nhanh chóng bắt tay vào việc. Họ vạch một vòng tròn chu vi trăm bước và mỗi người lo xem xét một phần cung tròn. Thao tác đầu tiên này không giúp phát hiện được gì. Các dấu chân có rất nhiều, nhưng những người đã để lại chúng có vẻ như chỉ đi quanh đó, mà không hề có ý định đi xa. Sau đó người trinh sát và những người Mo-hican lại đi vòng xung quanh khu trại, chậm rãi và theo hàng một. Rồi họ tập hợp lại ở giữa vòng tròn bàn bạc.

- Ở đây có gì đó thật quý quái! - Mắt Điều Hâu thốt lên. - Chúng ta phải đi sâu vào chuyện này thôi, Chingachgook; chúng ta sẽ đi từ nguồn nước và xem xét mặt đất từng li từng tí.

Tự mình làm gương, người đi săn lại bắt đầu tìm kiếm với tất cả nhiệt tình. Ông không bỏ qua một chiếc lá nào mà không lật. Ông tẽ các cành nhỏ ra, nhặt các hòn đá lên; bởi vì những người da đỏ thường giấu, với một sự khéo léo tuyệt vời, những dấu chân của họ bằng cách phủ các cành nhỏ hoặc

đá lên. Nhưng cuộc tìm kiếm lần này cũng không có kết quả. Uncas, trẻ hơn và cũng tháo vát hơn, kết thúc nhiệm vụ của mình trước hai người kia. Chàng tận dụng thời gian còn lại đào một cái rãnh nhỏ, khơi cho một dòng nước nguồn chảy ra. Kịp cho đến khi cái rãnh đào theo kiểu cổ truyền khô đi, chàng dán mình xuống quan sát hết sức cẩn thận. Đột nhiên chàng reo lên một tiếng vui sướng. Mọi người xúm lại quanh chàng và chàng chỉ cho họ vết một chiếc giày da mọc in trong bùn.

- Nhìn này! - Chàng nói sau giây lát.

- Cái này, - Mắt Điều Hâu nói, - là dấu chân của David Gam Nhạc. Tôi nhận ra nó theo kích cỡ. Anh ta đã bị buộc phải đi trước và những người Iroquois đặt chân lên dấu chân anh tạ.- Thế còn các tiểu tử - Heyward hỏi.

- Gã quỷ quyết hẳn là đã tìm được cách khiêng họ đi. Đừng lo, chúng ta sẽ tìm ra những dấu chân xinh xắn của họ thôi.

Họ đến chân một ngọn núi sau khi đi theo lòng một con suối, con suối này ngay sau đấy lại hướng theo dòng chảy thiên nhiên. Ở đó, Uncas nhận ra một đám rêu mà một người da đỏ đã sơ ý giẫm lên. Dấu vết còn mới và trông rất rõ.

- Nhìn này! - Duncan nói, tay chỉ vào một cái cẳng làm tạm bợ bằng cành cây và bị vứt sau một thân cây như một thứ đồ đã trở nên vô dụng.

- Tất cả đã rõ, - Mắt Điều Hâu nói. - Người da đỏ không có thói quen đối xử ác với phụ nữ.

Những người mà chúng ta tìm kiếm vẫn hoàn toàn khỏe mạnh, tôi khẳng định với ngài. Ngài thấy không, đây là những dấu vết mới... Ở đây cô gái tóc đen đã nhảy từ rễ cây này sang rễ cây khác, một cách nhẹ nhàng; gót chân chỉ hơi chạm đất thôi. Hãy tin vào sự hiểu biết của tôi, không ai trong các tiểu tử bị Óm đau... Nhưng tôi lại không thể nói như thế về người ca sĩ có bàn chân tạ Ở đây, anh ta đã bị trượt ngã, ở đây, anh ta đi loạng choạng... Anh ta đã bắt đầu bị ngã hơi nhiều... Tội nghiệp David Gam Nhạc! Chúng ta sẽ gặp lại anh trong tình trạng nào đây?

Sau một lát nghỉ ngơi và ăn uống qua loa, các lữ khách lại lên đường. Ngược mắt nhìn mặt trời đang lặn, Mắt Điều Hâu bắt đầu sai những bước dài mà Duncan và đại tá Munro phải vất vả lắm mới theo kịp. Vì những người Huron không còn lo che giấu bước chân, nên họ cũng không còn phải lưỡng lự hoặc bàn thảo. Sau một tiếng đồng hồ, Mắt Điều Hâu đi chậm lại và bắt đầu nhìn xung quanh về nghi ngại, như thể ông lường thấy có mối nguy hiểm đang lại gần. Cuối cùng, ông dừng lại nghỉ đợi mấy người kia.

- Tôi nghĩ thấy bọn Huron, - Ông nói với những người Mohican. - Đằng kia, ta thấy mặt trời bên trên các ngọn cây và chúng ta ở cách nơi đóng trại của chúng một cự ly nguy hiểm.

Chingachgook, hãy tiến theo bên phải, phía quả đồi; Uncas thì đi theo dòng suối bên trái, còn tôi, tôi sẽ ở lại trên đường mòn. Nếu có chuyện gì xảy ra, tín hiệu sẽ là tiếng quạ lộp đi lộp lại ba lần. Tôi đã thấy đích xác một con quạ bay chậm rãi bên trên ngọn cây sồi chết kia. Đó là dấu hiệu cho thấy

chúng ta cách không xa nơi đóng trại.

Những người da đỏ lảng lạng tiếp cận vị trí tương ứng, trong khi người trinh sát tiếp tục tiến lên cùng với hai sĩ quan. Heyward lại gần người dẫn đường, nôn nóng phát hiện ra càng sớm càng tốt kẻ địch mà anh đã theo đuổi với bấy nhiêu nỗ lực nhàn và lo lắng. Mắt Điều Hâu bảo anh trườn đến vạt rừng thưa được một lùm cây bao che và đợi ông ta ở đấy, vì ông còn muốn xem xét một số dấu vết mà ông thấy khả nghi, hơi cách con đường một chút. Khi Duncan đến được vạt rừng đó, anh được chứng kiến một cảnh tượng mới lạ với anh bao nhiêu thì cũng thuộc loại khác thường bấy nhiêu.

- Ngài có thấy những cái lều nhỏ kia không?

- Người đi săn hỏi. - Chúng ta đã khám phá ra một làng của những con hải li Nhưng đây đâu phải cái mà chúng ta tìm kiếm.

Tiểu đoàn trưởng vừa định bắt chước tiếng quạ kêu "qua qua" để báo cho hai cha con người Mohican thì một tiếng lá xào xạc khiến anh chú ý. Anh rùng mình khi nhận ra một người da đỏ bên bờ một cái hồ nhỏ. Thay vì phát tín hiệu báo động, anh đứng ngậy ra và chú ý quan sát động tĩnh của kẻ lạ mặt. Người thổ dân đó cũng như anh, tỏ ra quá chăm chú quan sát những cái lều và các động tác khác thường của lũ hải li Không thể đoán được nét mặt của người đó dưới những hình vẽ che kín mặt. Tuy nhiên, Heyward hình dung ra mặt anh ta có vẻ u buồn hơn là đáng sợ. Đầu anh ta cạo trọc như thường lệ, chỉ chừa lại một chòm tóc; ba hoặc bốn sợi lông cánh khô quắt của một con chim cắt được gài vào chòm tóc đó và để mặc cho rủ xuống. Nửa mình trên anh ta khoác một tấm áo choàng may bằng vải chóc bâu đã rách nát và phần dưới bộ cánh của anh ta là một chiếc áo sơ mi cà tàng mà ống tay áo được dùng làm quần. Hai ống chân trần của anh ta bị gai cào rách thảm thương. Còn về đôi bàn chân, chúng được bảo vệ bằng một đôi giày da mộc khâu bằng da hoẵng. Toàn bộ hình hài anh ta trông thật khốn khổ, thậm chí thảm hại.

Duncan còn đang quan sát nhân vật lạ lùng này thì người đi săn trườn đến bên anh. Động tác đầu tiên của Mắt Điều Hâu là giương khẩu cạcbin lên, nhưng ông liền thay đổi ý định và, cả ông nữa, cũng chăm chú nhìn người lạ.

- Đó không phải là một tên Huron, - lát sau ông thì thầm, - tôi thật sự không biết hắn thuộc bộ tộc nào. Tuy nhiên, ngài hãy xem áo sớng của hắn thì thấy ngay là một người da trắng.

Montcalm đã rước theo tất cả những tên du thủ du thực mà ông ta gặp... Nhưng tên này có thể giấu cung tên hoặc súng ở đâu được đây? - Hắn không có vẻ nguy hiểm gì cho lắm! - Heyward nói. -

Chúng ta không việc gì phải sợ, trừ phi hắn báo cho đồng bọn.

- Dẫn sao, - Mắt Điều Hâu nói, - hắn cũng có cẳng dài và chúng ta không nên khinh suất!

Ngài hãy ngắm bắn sẵn, trong khi tôi trườn ra sau lưng hắn để bắt sống. Nhưng chớ có phát hỏa đấy.

- Trừ khi tôi thấy ông bị nguy hiểm.

- Đương nhiên rồi! Khi đó thì cứ việc bắn!

Tức thì ông biến mất sau đám lá. Duncan sốt ruột đợi mấy phút mới lại nhìn thấy người trinh sát. Ông ta mau chóng hiện ra, bò phía sau tên thổ dân mà ông định bắt làm tù binh. Khi đến sát bên hắn, ông từ từ đứng dậy, lặng thinh.

Đúng lúc ấy vang lên mấy phát súng dữ dội trên mặt nước và khoảng một trăm bóng đen cùng nhau nhao xuống cái hồ nhỏ, ngay dưới mắt Dun-can.

Xiết chặt khẩu cạcbin, anh quay sang nhìn tên thổ dân. Thay vì cất tiếng báo động, hắn ta vuron cổ ra nhìn những gì diễn ra trên hồ với một vẻ tò mò khờ khạo. Lúc đó Mắt Điều Hâu đã đưa tay lên bên trên đầu hắn. Nhưng không rõ vì lý do gì, bàn tay đó lại hạ xuống và người đi săn lại một lần nữa phải cố kìm những tiếng cười thảm ngạt nghèo. Khi ông đã dứt cơn cười, thay vì túm lấy cổ họng nạn nhân, ông khẽ vỗ nhẹ lên vai hắn và cất to giọng nói:

- %o! Anh bạn, anh có định dạy hải li hát không đây?

- Tại sao không? - Người kia trả lời, không tỏ ra quá xúc động. - Biết đâu chúng sẽ là những học trò xuất sắc... Tại sao chúng lại không có quyền, những sinh vật ấy, hát ngợi ca Đấng Sáng Thế?

Gã thổ dân mà Duncan nghi ngại ấy không phải ai khác mà chính là anh bạn của chúng ta, David Gam Nhạc!.

James F. Cooper

Người Mohican Cuối Cùng

Chương 7

Trong trại thù

Bạn đọc có thể hình dung nổi kinh ngạc của Duncan khi gã thổ dân mà anh cảm thấy thật đáng sợ ấy lại biến thành người bạn trung thành của anh, David Gam Nhạc.

Sự hiện diện của anh ta đã đem lại những hy vọng tràn trề về số phận của hai chị em, và Mắt Điều Hâu chuẩn bị hỏi chuyện anh. Nhưng trước hết phải để cho anh ta cười nói thỏa thuê mà không để gì người được.

David được mọi người xoay như chong chóng và bắt anh ta lấy danh dự thề rằng, những người Huron rất đàng hoàng tử tế.

- Hẳn bọn họ rất lấy làm khoái chá, - Mắt Điều Hâu nói, - khi biến anh thành một thứ như thế này.

Rồi ông xiết chặt tay anh với tất cả lòng chân thành khiến cho nước mắt dâng lên trong mắt người ca sĩ hiền hậu.

Anh ta đã định cất lên một trong những bản thánh ca ưa thích để tạ Ôn Đấng Tối cao đã cho anh ta

gặp lại bạn bè, thì trong thình không bỗng có tiếng quạ kêu vẳng lên ba lần. Munro, Uncas và người cha nhanh chóng tập hợp, cùng với Heyward và người đi săn, xung quanh anh chàng David trung hậu.

- Các tiểu thư sao rồi? - Mắt Điều Hâu hỏi.

- Họ đang ở trong tay bọn tà giáo, - David trả lời. - Họ rất buồn, nhưng hoàn toàn khỏe mạnh.

- Cả hai chứ? - Heyward hỏi.

- Vâng, cuộc hành trình rất vất vả và chúng tôi bị thiếu ăn. Tuy nhiên, chúng tôi không có gì phải phàn nàn cho lắm. Chúng tôi không hề bị hành hạ. Tôi đã thử làm mềm lòng Cáo Tinh Ranh, nhưng các bài hát của tôi chẳng có tác dụng gì với gã cả.

- Gã đâu? - Mắt Điều Hâu hỏi.

- Hôm nay, gã đi săn nai sừng tấm cùng với các chiến binh trẻ. Ngày mai, họ sẽ vào sâu trong rừng Canada. - Thế những người bị bắt giữ?

- Cô chị được giao cho một bộ lạc lân cận coi giữ, mà những căn nhà gỗ của họ nằm sau các ngọn núi thẳm đen kia. Cô em ở với người Huron, họ đóng trại trên cao nguyên, cách nơi đây hai dặm.

- Alice, Alice yêu quý của ta! - Duncan thảm thì. - Nàng thậm chí cũng không có được niềm an ủi có chị bên mình.

Rồi anh quay hỏi David:

- Thế sao họ lại cho phép anh tùy ý đi lại.

- Người da đỏ, - Mắt Điều Hâu nói, - không bao giờ làm điều ác với những người đầu óc ít nhiều có vấn đề. Cách cư xử của anh bạn chúng ta khiến họ nghĩ rằng anh ta điên, phải không David?

- Chắc chắn rồi, tôi cũng nghĩ thế! - Người ca sĩ nói.

- Nhưng khi được tự do, sao anh không theo dấu chân mình quay về, để mang tin đến pháo đài Edouard chẳng hạn.

- Tôi muốn được ở bên các tiểu thư hơn, David nói đơn giản, - như mọi người đã yêu cầu tôi. Tôi không thể bỏ mặc các cô trong cảnh giam cầm và đau khổ.

- Hoan hô! - Munro nói. - Anh thật là người có trái tim vàng.

- Và để thưởng công anh, tôi tặng anh cái này, - Mắt Điều Hâu nói và chia ra cho anh ta cây sáo. - Anh đã đánh rơi nó dọc đường.

David Gam Nhạc nhận lại cây sáo, mặt mày hớn hờ, và anh ta đã định cất lên những âm điệu du dương, nhưng Heyward đã ngăn lại. Anh còn nhiều câu hỏi khác nữa đặt ra cho anh ta về tình cảnh trước kia và hiện nay của hai người phụ nữ bị bắt giữ.

Những người Mohican chăm chú lắng nghe David thuật lại, dù lời lẽ của anh ta không đâu vào với đâu. Anh cố hết sức kể về những tên canh giữ Cora, mà theo lời anh ta, mang những hình vẽ quái đản trên ngực.

- Hãy tả lại chúng, - Mắt Điều Hâu yêu cầu.

- Tôi nhớ nhất là hình một con rùa.

- Chúng ta vừa phát hiện ra một sự việc có thể là rất quan trọng, - người đi săn vừa nói vừa nhìn Chingachgook, và người này phanh ngực ra.

- Các vị thấy đấy! Cha của Uncas cũng mang trên ngực hình sấm một con rùa.

- Phải, - Chingachgook nói, - bộ tộc lớn của tôi đã gặp chuyện bất hạnh và tách ra thành nhiều nhóm. Có thể chúng ta đang có chuyện với một trong số đó. Trong trường hợp này, tôi có thể, ấy là tôi mới nghĩ thế, nói chuyện với các chiến binh đó...

Duncan liền đề ra các kế hoạch khác nhau để cứu hai tiểu thư, nhưng Mắt Điều Hâu đã phải làm cho anh bớt nôn nóng.

- Chúng ta chớ nên hấp tấp, kéo lại xôi hỏng bỏng không, - Ông nói.

- Vì người da đỏ tôn trọng người điên, Duncan vẫn nói, - tôi sẵn sàng giả điên để tới được chỗ Cora và Alice. Tôi nhất quyết làm mọi cách. Hãy giúp tôi! Các bạn có cách thay hình đổi dạng, hãy làm đi! Hãy vẽ lên người tôi, nếu các bạn muốn, hãy làm cho tôi có vẻ một kẻ điên. Tôi sẽ thành công, rồi các bạn xem!... Nhờ David, chúng ta biết là cô chị đang ở với bộ tộc có xăm hình con rùa. Với những người này, người Mohican có thể sẽ thương thuyết được. Alice ở trong tay người Huron, những kẻ thù nguy hiểm hơn. Tôi sẽ cố gắng giải thoát nàng. Trong khi các bạn bàn việc chuộc người này, tôi sẽ giải thoát cho người kia, hoặc sẽ chết.

Sự nôn nóng ánh lên trong mắt người sĩ quan trẻ tuổi, và mọi người thấy rõ là không gì có thể làm anh thay đổi quyết định.

- Được rồi! - Mắt Điều Hâu nói sau một lát nghĩ ngợi. - Nếu ngài muốn thế, chúng tôi sẽ giúp ngài. Ngài hãy ngồi lên thân cây này và Chingachgook sẽ lập tức làm cho ngài có bộ dạng một người điên. Người Mohican chuẩn bị thuốc màu bằng đất sét và nhựa một số loại cây, rồi bắt đầu vào việc. Chẳng mấy chốc Duncan đã giống một anh hề mà ta vẫn thấy trong rạp xiếc.

- Chắc chắn, - Mắt Điều Hâu nói, - ngài sẽ được thu nhận. Tôi chưa từng thấy một sự hóa trang nào tương tự. Bọn họ sẽ cho ngài là một trong những người Pháp làm trò ảo thuật rong, những người này vẫn thường đến diễn cho các bộ tộc liên minh với Montcalm.

Khi mọi người thấy việc hóa trang cho Hey-ward đã đầu vào đấy, người đi săn còn căn dặn anh vài điều, thống nhất với anh về các tín hiệu và xác định nơi họ sẽ gặp lại nhau khi công việc đã kết thúc thắng lợi. Cuộc chia tay giữa Munro và người sĩ quan thuộc hạ mới buồn làm sao.

- Có lẽ, - Mắt Điều Hâu nói với Duncan, -tôi sẽ để Munro lại một nơi an toàn nào đó.

Như thế ông sẽ không cản trở bước tiến của chúng ta trong lúc chúng ta tiếp tục cuộc tìm kiếm. Bây giờ thì vĩnh biệt. Chúc ngài may mắn.

Để thắng được mưu mẹo của người da đỏ, ngài sẽ phải mất rất nhiều công sức và sự khéo léo.

Cầu Chúa che chở cho ngài! Nếu ngài bị cắt món tóc hay bỏ mạng trong cuộc phiêu lưu này, tôi thề là sẽ trả thù cho ngài. Bọn da đỏ sẽ phải trả giá đắt cho tội ác của chúng.

Duncan thân ái siết tay các bạn đồng hành và ra hiệu cho David Gam Nhạc lên đường. Mắt Điều Hâu khâm phục nhìn theo người thanh niên dũng cảm, rồi lắc đầu về hoài nghi, ông đưa toán người vào sâu trong rừng.

Khi chỉ còn lại tiểu đoàn trưởng với David, người mà anh không thể trông chờ vào bất cứ sự trợ giúp nào trong những hoàn cảnh khó khăn, anh bắt đầu nghĩ nghiêm túc đến những khó khăn trong nhiệm vụ mà anh thực hiện. Anh lo lắng tự nhủ rằng anh đang tiến hành một cuộc chiến không cân sức, nhưng đã quá muộn để có thể lùi bước.

Anh đi khá lâu và tới được lối vào một khu rừng thưa, ở đầu rừng kia là làng của người Huron. Trước khi ra khỏi rừng, tiểu đoàn trưởng dừng lại thở. Anh tận dụng quãng nghỉ này để chăm chú quan sát khu trại của kẻ thù, nó gồm khoảng sáu mươi cái lều khá to, bên trong các toán trẻ con đang chơi đùa âm ỉ.

- Tiến lên, - Duncan nói to - Chúng ta đã bị muộn quá rồi.

Người da đỏ ít khi cắt đặt người gác xung quanh trại. Và lại, những người Huron biết rằng đồng minh của họ, Montcalm, đã toàn thắng, và họ không có điều gì phải sợ.

Thế là, chẳng hề thông báo, Duncan và David tới giữa đám trẻ con da đỏ đang nô đùa âm ỉ.

Chợt nhận thấy họ, bọn nhỏ cất tiếng hô hoán và biến mất như có phép lạ.

Tất cả những cái đó không lấy gì làm phấn khởi cho lắm, hơn nữa, tiếng hô của bọn nhỏ đã kéo khoảng một chục chiến binh tới, họ vẫn giữ nguyên vẻ bình thản nhìn hai người lạ tiến vào.

David đã biết rõ nơi đây, anh chàng đi thẳng về phía chiếc lều lớn nhất và bước vào, theo sau là Duncan đang cố giữ vẻ điềm nhiên khi đi qua trước mặt những người da đỏ. Anh cũng theo vào lều, được dùng cho các cuộc họp hội đồng bộ tộc và hội họp toàn thể.

Một số người ngồi như Duncan, những người khác dựa vào các thân cột đỡ căn lều mỏng mảnh.

Một ngọn đuốc thấp sáng bên trong lều. Duncan thử đoán đọc các nét mặt, nhưng tất cả đều có vẻ lạnh lùng và thản nhiên. Anh cảm thấy mình bị nhìn trộm và không có gì ở anh thoát khỏi mắt những người da đỏ, nhưng anh không hề tỏ ra bối rối.

Cuối cùng, một vị trưởng lão tiến đến bên Duncan và hỏi anh bằng tiếng Huron. Duncan không hiểu gì nhưng qua cử chỉ của người da đỏ anh thấy rõ là ông ta bình tĩnh và nhã nhặn.

- Không ai trong các người anh em của ta nói được tiếng Anh hoặc tiếng Pháp sao? - Người sĩ quan hỏi.

Vị trưởng lão trả lời bằng một thổ ngữ Ca-nađa mà người sĩ quan đã có dịp học, và cuộc nói chuyện đã có thể bắt đầu được chẳng hay chớ.

Duncan hiểu rằng những người da đỏ không hài lòng về Montcalm. Ông ta đã ra lệnh chấm dứt chiến

tranh và người Huron thì không có được những miếng da đầu mà ông ta đã hứa với họ. Hơn nữa, Montcalm lại chữa chạy cho những kẻ thù bị thương, điều mà người da đỏ không thể nào chấp nhận. Ông ta lại còn cho chôn cất tất cả những người chết... Không, người Huron không thể nào chịu được.

- Tuy nhiên, - Duncan nói, một ý nghĩ vừa chợt đến với anh, - Montcalm rất quý các vị.

Đây, ngài đã phái ta, một quan đốc, đến chữa cho những người bị Óm và bị thương của các vị, nếu như có người bị.

Lời tuyên bố của anh được tiếp nhận bởi sự im lặng. Tất cả các con mắt nhìn xoáy vào Duncan khiến anh rùng mình.

- Không đời nào, - anh nghĩ, - họ tin vào điều mình vừa nói.

- Tại sao các thầy thuốc của Montcalm lại vẽ mặt? - Một thủ lĩnh hỏi. - Đây có phải là tập quán của họ đâu.

- Ta muốn làm vui lòng những người Huron, - Duncan điềm tĩnh nói.

Những tiếng tán đồng xì xào trong căn lều.

- Được rồi, - vị thủ lĩnh nói.

Duncan bắt đầu thở thoải mái và đã định nói tiếp thì có những tiếng động lẫn lộn vang khắp khu rừng, trong khi một tiếng sói tru lên.

Tất cả các chiến binh vọt ra khỏi lều và tụ tập trong khu rừng trống, cùng với vợ con. Đàn ông cất tiếng reo hò và vung tay cuồng nhiệt. Tất cả đều thể hiện một nỗi vui sướng man dại mà một sự kiện bất ngờ mang đến cho họ.

Duncan đang tự hỏi điều gì đã xảy ra thì chợt thấy từ trong rừng hiện ra một toán chiến binh, trong đó người thủ lĩnh giương cao một cái sào có mắc nhiều miếng da đầu. Một trong những người da đỏ lên tiếng chỉ vào hai người bị giữ riêng ra và có vẻ là tù binh. Lập tức, bộ tộc trở nên náo loạn. Đàn ông vớ lấy dao găm và đứng thành hai hàng mà các nạn nhân sẽ phải đi qua. Đàn bà cầm chùy và hái; trẻ con cũng vớ lấy những chiếc rìu chiến đeo ở thắt lưng cha và đứng chen vào hàng người lớn. Một bà già châm lửa đốt những bụi cây xung quanh khu đất trống và ánh lửa càng làm cho việc chuẩn bị cuộc hành quyết thêm lâm li.

Một trong hai người bị bắt cúi gằm đầu như thể bị nỗi xấu hổ hoặc sợ hãi đánh quỵ. Người kia, trái lại, đứng thẳng người vẻ thản nhiên. Khi người ta ra hiệu cho anh đi vào giữa hai hàng người, anh chồm dậy, quay ngoắt người nhảy qua đầu lũ trẻ và bỏ chạy trước khi người ta kịp ra dù chỉ một đòn. Những người da đỏ bị bất ngờ, chạy bắn theo mọi phía. Bãi đất trống, được những ngọn lửa đỏ chiếu sáng, trông như nơi gặp mặt của một bày ma quỷ.

Người đang chạy bị một toán chiến binh chặn đầu, anh buộc phải quay ngược lại và lao vào một đám đông hỗn độn, nhưng chính sự lộn xộn của họ đã may mắn cứu anh. Vũ khí - những quả chùy quái đản, những lưỡi dao sáng loáng hung hãn vung lên, nhưng anh ta chạy thoát được tất cả những kẻ

đuổi bắt nhờ những cú nhảy phi thường, gần như của một siêu nhân vậy.

Bị bủa vây tứ phía, trong cơn tuyệt vọng anh cố tìm cách lọt được vào rừng, và chắc hẳn đoán ra tiểu đoàn trưởng là người không có gì đáng sợ, anh chạy về phía anh ta. Một tên Huron đã sắp tóm được nạn nhân, nhưng Duncan đã nhanh trí đưa chân ra. Tên Huron vấp phải và ngã lăn ra.

Nhờ đó người tù binh đã kịp thời chạy đến một chiếc cột lớn được sơn vẽ và diêm nhiên đứng dựa vào.

Theo tập quán của người da đỏ, bất cứ người bị bắt nào đứng dưới sự bảo hộ của totem, thì sẽ được an toàn cho đến khi hội đồng bộ tộc quyết định số phận anh ta.

Heyward đứng lẫn vào đám đông đang tỏ ra bất bình vì cuộc hành quyết thế là sẽ bị chậm lại, và tìm cách đến gần người lạ đang ráng sức quàng tay xung quanh chiếc cột bảo vệ.

Những người phụ nữ nhạo báng anh, nhưng không động đến người anh. Người đàn ông đứng bất động như thể không nghe thấy những tiếng rủa. Một bà già da đỏ quá khích động hét lên như điên rằng bộ tộc của người tù binh chỉ rất một lũ hoẵng lúc nào cũng chực chạy và anh ta không đáng là một chiến binh nữa. Người ta nên may váy cho anh ta mặc!

Người lạ mặt không động đậy như thể không có người đàn bà nanh nọc nọ, nhưng đôi mắt sáng rực của anh ta tìm gặp mắt các chiến binh và nhìn họ thách thức.

Một thiếu niên da đỏ mới lớn hoa chiếc rìu trên đầu người tù binh nhưng anh ta vẫn không hề lay chuyển.

Duncan mới sững sờ làm sao khi nhận ra người bạn Uncas của mình! Không nghi ngờ gì nữa, đúng là cậu ta! Heyward lùi lại, chỉ sợ để lộ nỗi xúc động có thể làm cho số phận người tù binh càng chóng kết liễu.

Làm sao mà chàng trai Mohican, vốn khôn ngoan là thế, lại chịu để bị bắt? Một người Huron hách dịch ra hiệu cho đám phụ nữ và trẻ con tránh ra, nắm lấy tay Uncas và dẫn chàng vào lều hội đồng, ở đó các thủ lĩnh và những chiến binh sáng giá nhất đã tề tựu đông đủ.

Duncan cũng trà trộn được vào giữa bọn họ mà không bị để ý. Uncas vẫn giữ được vẻ đường hoàng kiêu hãnh, và thái độ của chàng đã gây được ấn tượng mạnh đối với những kẻ chiến thắng.

Một tù binh khác, chắc có lẽ là một người bị tụt lại trong đội quân của Munro, sợ hãi thu mình trong một góc lều. Heyward không nhận ra anh ta, và những người Huron nhìn với vẻ coi thường.

Một thủ lĩnh lại gần Uncas.

- Chúng ta khinh bỉ bộ tộc mì Tuy nhiên, mì đã tỏ ra dũng cảm. Ta những muốn đem cho mì thịt, nhưng ai cùng ăn với một người Huron sẽ trở thành bạn của anh ta... Vậy nên mì sẽ không được ăn gì cho đến khi mặt trời mọc sáng mai, khi đó mì sẽ biết mì bị xử như thế nào.

- Ta không cần ăn, - Uncas nói, - chúng ta không nghĩ tới chuyện ăn uống khi đang trên đường đánh nhau.

- Hai trong số những chiến binh của chúng ta đang truy đuổi đồng bọn của mi, - vị thủ lĩnh Huron nói tiếp. - Khi nào họ trở về, mi sẽ biết mình được sống hay phải chết.

- Hai chiến binh của các người sẽ không trở về, - Uncas nói. - Các người không nghe thấy sao hai tiếng súng phát ra từ một khẩu cacbin mà các người hẳn đã quá quen. Không, không!. Các người sẽ không gặp lại những người trai trẻ ấy nữa.

Một sự im lặng nặng nề tiếp theo những lời khẳng định táo gan ấy.

Người ta gác việc Uncas lại. Người tù binh kia bị dẫn ra giữa vòng người và án quyết nhanh chóng được tuyên. Kẻ bất hạnh bị hành hình ngay lập tức.

Các khán giả lập cập ra khỏi lều như những bóng ma Duncan đi theo họ, nhưng Uncas đã nhận ra anh và kịp thì thâm vào tai anh:

- Chingachgook và Munro vẫn được an toàn.

Còn về Mắt Điều Hâu, khẩu cacbin của ông không hề ngủ. Ngài đi đi, không được để cho bọn chúng biết là tôi đã nói với ngài!

Duncan bước ra và hòa vào đám đông. Trong lúc nhốn nháo vì những sự kiện vừa rồi, anh có thể dễ dàng chạy trốn, nhưng anh thậm chí không nghĩ đến chuyện đó. Anh muốn biết Alice ở đâu và đi hết căn lều này đến căn lều khác tìm nàng.

Nhưng mọi cố gắng của anh đều vô ích. Alice vẫn không thấy tăm hơi đâu. Có thể Duncan sẽ biết được đôi điều từ David Gam Nhạc, nhưng anh ta đã biến đi đâu mất. Biết làm gì bây giờ?

Anh lại vào lều hội đồng và nhận thấy người tù binh đang bị hai người Huron canh giữ, còn mấy thủ lĩnh đang vừa hút thuốc vừa nói chuyện. Mọi người hầu như không để ý đến anh; anh ngồi trịnh trọng theo cách ngồi của người da đỏ và thận trọng giữ im lặng. Anh vừa được chứng kiến một kiểu trừng phạt chóng vánh, nó thật là khủng khiếp nên anh không thể phó mình cho một sự liều lĩnh vô ích; anh cảm thấy rằng một khi con người thật của anh bị phát hiện thì sẽ khó tránh khỏi một kết cục tai hại.

Bỗng nhiên, một lão chiến binh nói được tiếng Pháp bảo anh:

- Như vậy là Montcalm đã không quên những đứa con của mình, ta cảm ơn ông tạ Quan đốc có vui lòng đến khám cho vợ một trong những người của ta, cô ta bị một chứng bệnh mà chúng ta không thể nào chữa được.

- Ta sẽ đi, - Duncan nói, cố không để lộ vẻ mừng rỡ.

Khó mà có được lời đề nghị nào hay hơn thế, và anh hy vọng sẽ lợi dụng dịp may này để thực hiện được ý đồ của mình.

Người Huron hài lòng, lại tiếp tục rít tẩu và đợi lúc thích hợp để ra khỏi lều đi đến chỗ người ốm.

Nhiều phút trôi qua Chúng dường như dài hàng tiếng với người thầy thuốc dững cảm..Chợt một chiến binh bước vào và ngồi xuống không xa Duncan. Đó là Cáo Tinh Ranh! Gã trở về bất chợt

khuyến cho người Huron già chưa đi ngay được. Họ lại châm tẩu và Cáo Tinh Ranh, sau khi đã tháo vũ khí ra, bắt đầu hít làn khói thơm phức mà không nói một lời. Cuối cùng một thủ lĩnh hỏi gã:

- Chúc mừng người bạn của chúng ta đã về!

Bạn có sẵn lòng được những con hươu sừng tám không?

- Nhiều đến nỗi không mang về hết được, -Cáo Tinh Ranh hãnh diện trả lời.

- Trong lúc bạn vắng mặt, kẻ thù đã tới rình mò quanh trại.

- Các vị đã lột da đầu chúng chứ?

- Không, - thủ lĩnh đáp. - Chúng tôi bắt được một tên làm tù binh. Hắn có cặp chân tốt, nhưng tay hắn không đáng để cầm rìu. Hắn kia kia!

Và ông ta chỉ về phía Uncas. Cáo Tinh Ranh không hề tỏ ra ngạc nhiên, cũng không có vẻ tò mò. Gã tiếp tục hút thuốc như không có chuyện gì, nhưng mắt gã đã bắt gặp mắt người Mohican.

Vẻ căm thù hiện lên trên mặt Uncas, trong khi trên mặt Cáo Tinh Ranh để lộ một nỗi mừng ác độc.

Hắn reo lên:

- Hươu Mau Lẹ! Chúng ta đã bắt được Hươu Mau Lẹ!

Lập tức những người Huron đứng dậy. Cái tên mà họ căm ghét nhưng cũng lại kính trọng ấy được lặp lại vang ra ngoài phạm vi căn lều.

Khi các chiến binh ngồi lại về chỗ của mình, Uncas mỉm cười. Cáo Tinh Ranh tức điên người.

Mắt gã lóe lên và chân tay run rẩy.

- Tên Mohican phải chết! - Gã thét.

- Có thể, - Uncas nói, - nhưng cái chết của ta sẽ không làm sống lại những tên Huron đã bị chúng ta hạ thủ mà xương còn phơi trắng trên cánh đồng và trong rừng. Bọn Huron hèn nhát như một lũ đàn bà, và bọn đàn bà thì không bằng những con cú. Các người sẽ thấy một người Mohican biết chết như thế nào!

Những người Huron rùng mình khi nghe những tiếng rủa của chàng trai Mohican.

Cáo Tinh Ranh nhận thấy đây là lúc thích hợp để lên tiếng. Gã nhắc đến những trận đánh trong rừng, cuộc tấn công pháo đài, tên những người Huron đã ngã xuống dưới những phát đạn của Uncas và đồng đội của anh ta. Không có gì phải lưỡng lự, người Mohican trăm lần đáng chết.. Những lời nói mạnh mẽ và thuyết phục đó đã tác động đến người nghe. Một tên trong bọn do quá khích động, hét lên một tiếng và chồm dậy vung rìu lên. Đúng lúc anh ta phóng vũ khí về phía Uncas, Cáo Tinh Ranh chạm vào tay anh ta và chiếc rìu xuyên thủng vách lều mỏng mảnh.

Uncas vẫn không hề động đậy; chàng đứng trơ ra và lạnh lùng như một khối đá cẩm thạch, môi nở nụ cười khinh bỉ.

- Không được giết hắn bây giờ, - Cáo Tinh Ranh nói. - Cả bộ tộc cần được xem hắn run rẩy dưới những ngọn đèn của chúng ta, giữa thanh thiên bạch nhật. Nào, hãy giam hắn vào một chỗ riêng biệt

và để cho hắn ngủ, nếu hắn có thể ngủ được!

Uncas bị trói tay và dẫn ra ngoài. Chàng còn ngoảnh lại nhìn kẻ thù đầy thách thức, điều này khiến cho Duncan nghĩ rằng chàng trai Mohican đã không đánh mất hy vọng được cứu thoát.

James F. Cooper

Người Mohican Cuối Cùng

Chương 8

Gấu

Cáo Tinh Ranh ra khỏi lều làm Duncan cảm thấy nhẹ người; thật không dễ chịu gì khi phải ở bên một địch thủ nguy hiểm như thế.

Sự náo động do những lời lẽ của Cáo Tinh Ranh gây nên đã lắng dần. Các chiến binh ngồi lại vào vị trí và lại bắt đầu lặng lẽ hút thuốc.

Bấy giờ vị thổ dân đã nhờ Duncan giúp ra hiệu cho anh đi theo ông. Họ nhanh chóng ra khỏi lều, và Duncan lấy làm sung sướng được hít thở bầu không khí trong lành của rừng đêm.

Họ đi về phía dãy núi lân cận trông xuống làng, và theo một con đường nhỏ chạy ngoằn ngoèo giữa các bãi cây nhỏ. Bỗng nhiên, họ thấy xuất hiện phía trước mặt một khối đen to cao, tròn tròn, nó từ từ thay đổi vị trí. Đó là một con gấu đang lúc lắc đầu và bắt đầu gầm lên.

Chúng ta có thể hình dung ra nỗi bất ngờ và lo sợ của Duncan. Người Huron, tin chắc con vật không có gì dữ tợn, cứ bình tĩnh bước tiếp.

Hai người đi qua con vật, nó không hề tỏ ra thù địch và Duncan nhớ lại rằng, đôi khi người da đỏ nuôi những con gấu đã thuần dưỡng.

Tuy nhiên anh vẫn quay lại nhiều lần để giữ thế thủ. Chẳng bao lâu sau họ bình yên vô sự đến một cái hang có cửa bằng vỏ cây khép bên ngoài, và đi vào trong hang.

Con gấu cũng theo vào. Nó len lỏi đằng sau họ, trong một ngách hẹp mà họ không thể đánh bài chuồn mà không chạm trán nó...

Heyward cố đi càng sát càng tốt người dẫn đường, nhưng con gấu luôn kèm đằng sau họ và gầm gừ. Nhiều lần nó còn đặt bàn chân to tướng lên lưng người sĩ quan như để ngăn không cho anh đi xa hơn. Họ đến cuối hang, ở đó có những buồng nhỏ được khoét trong đá. Những cái lỗ trở trên trần để cho ánh sáng ban ngày lọt vào. Đó là nơi người ta đã chuyển người bệnh đến, nơi mà những người da đỏ nghĩ rằng chị ta sẽ chịu đựng đau đớn tốt hơn.

Duncan thấy chị ta được đặt nằm, xung quanh có nhiều phụ nữ và trong số đó, anh thật ngạc nhiên

nhận ra người bạn David Gam Nhạc.

Người thầy thuốc mạo nhận thoát nhìn đã biết người bệnh được chữa chạy rất sơ sài. Chị ta đang hấp hối và chẳng điều gì có thể cứu giúp được. Khi ấy, David Gam Nhạc bắt đầu thổi sáo.

Hắn là anh ta tin rằng âm nhạc của mình có thể tạo ra một điều thần diệu! Những người da đỏ để cho anh thổi sáo và Duncan không định ngăn anh ta lại.

Khi David đã kết thúc bản thánh ca, Duncan nhận thấy con gấu lắc lư và gầm gừ như thể nó muốn dục phân vào màn trình diễn ma thuật.

Vừa chợt hiểu điều gì đã xảy ra, và khi biết mình đang có chuyện với một người đồng hành lạ lùng như thế nào, anh ta ngạc nhiên đến tái mặt. Nhưng khi đi qua sát Duncan, anh ta cũng kịp nói thầm vào tai anh:

- Cô ấy đang đợi ngài! Cô ấy ở gần đây!

Có một sự pha trộn khác thường giữa cái hài hước và cái trang nghiêm trong cảnh huống này.

Con gấu vẫn tiếp tục lắc lư, nhưng nó chững lại khi David thôi không tham gia vào đấy nữa. Duncan còn đang bàng hoàng xúc động trước điều David nói, thì vị thủ lĩnh mời anh lại gần người bệnh, sau khi ra hiệu cho tất cả những người đàn bà ra ngoài..Heyward hiểu rằng không còn đường lùi nữa.

Anh nhớ lại những điệu bộ cau mày và những câu thần chú mà nhờ đó các thầy phù thủy ấn Độ che giấu được sự ngu dốt của họ, và cố bắt chước theo.

Ngay từ đầu, anh đã bị những tiếng gầm gừ của con gấu chặn lại. Ba lần liên con vật thể hiện sự chống đối bằng những tiếng gầm gừ mỗi lúc một thêm đe dọa.

- Ta đi đây, - người Huron nói, ông ta cảm thấy thật khó chịu. - Người anh em hãy làm những gì có thể cho người đàn bà này, chị ta là vợ một trong những chiến binh dũng cảm nhất của chúng ta.

Rồi quay sang con gấu đang tức giận:

- Yên nào! - Ông ta nói, - yên nào! Ta đi đây!

Và ông ta để Duncan lại một mình ở nơi tai ác ấy, với một người đang hấp hối và một con thú dữ.

Con vật có vẻ như lắng nghe tiếng chân đi xa dần, rồi bắt đầu nhồm dậy trước mặt Duncan đang chuẩn bị tự vệ. Nó dường như thay đổi thái độ, không gầm gừ nữa và thân hình khoác bộ lông mượt rung lên không rõ vì sao. Bỗng nhiên đôi bàn tay nặng nề của nó đưa sát lên mõm, đầu nó ngật sang một bên và thay vào đó, khuôn mặt tử tế và tươi cười của Mắt Điều Hâu hiện ra!

- Xuyt! - Người đi săn thì thầm. - Tôi sẽ giải thích với ngài sau chuyện hóa trang này nghĩa là gì...

Munro và Chingachgook đang ẩn trong một cái lều của hải lị Họ vẫn an toàn... Tôi không biết Uncas đâu. Tôi đã mất dấu vết cậu ấy trong một trận đánh mà sự hăng máu của cậu ấy đã dẫn đến khinh xuất.

- Cậu ấy ở đây, - Duncan nói rất khẽ. - Cậu ấy sẽ phải chết khi mặt trời mọc.

- Tôi đã nghe có chuyện này, - Mắt Điều Hâu nói, - chính vì thế mà tôi đã lọt vào làng. Chúng ta

không thể bỏ mặc một người như thế cho bọn Huron. Tôi đã kiếm được một bộ da gấu và dây, như ngài đã thấy. Không dễ gì bắt chước dáng đi của loài vật này... Nhưng ngài vẫn chưa cho tôi biết cô gái ở đâu.

- Tôi không biết. Tôi đã đi xem tất cả các lều trong làng nhưng vô ích.

- Thế thì tôi lại biết!... Cô ấy đợi ngài cách đây hai bước. Ngài chỉ việc vào cái cửa kia...

Nhưng cô ấy sẽ nghĩ gì khi thấy bộ mặt nhem nhuốc và quần áo lố lằng của ngài? Tôi nghĩ ngài nên đi rửa mặt trước thì hơn. Có một mạch nước trong góc hang. Khi nào ngài quay lại, tôi sẽ làm cho ngài một bộ cánh màu mè mới.

Duncan rửa ráy trong làn nước trong vắt, rồi biến mất sau lối đi mà Mắt Điều Hâu đã chỉ cho anh. Lát sau anh đã thấy Alice, mặt tái nhợt và lo lắng, nhưng có vẻ tự tin vì đã được David Gam Nhạc báo cho biết Montcalm sắp đến gặp nàng.

- Tôi biết là anh sẽ không bỏ mặc tôi, - nàng nói. - Cảm ơn! Cảm ơn! - Và nàng lau nước mắt.

- Chúng ta sẽ trốn, - Duncan nói, - nhưng cô phải hết sức can đảm.

- Tôi sẽ hết sức can đảm. - Cô gái nói. - ý nghĩ được gặp lại cha và chị sẽ nâng đỡ tôi.

Đúng lúc ấy, Duncan cảm thấy một bàn tay vỗ nhẹ lên lưng mình. Anh quay lại và nhận ra Cáo Tinh Ranh. Tiếng cười sâu trong họng hắn như tiếng thách thức phát ra từ một con quỷ.

Duncan không có vũ khí, nên tìm cách đánh nhau là vô ích. Hơn nữa gã da đỏ đã lùi lại và chặn lối ra khỏi căn phòng.

- Ông khôn lắm, - gã Huron nói, - nhưng người da đỏ còn khôn hơn ông!

- Ta khinh bỉ anh, - Duncan nói.

- Tốt hơn ông hãy nói điều ấy khi bị trói vào cột tra tấn, - Cáo Tinh Ranh nói thêm khi định bước ra để thông báo cho các chiến binh.

Con gấu vẫn đứng đấy, gần bên lối cửa dẫn vào hang. Nó ngồi xồm trên hai chân sau và vừa lác lư vừa gặm gù. Bỗng nhiên nó chồm dậy, và trước khi gã da đỏ có thể làm gì, nó tóm lấy gã giữa hai chân trước và xiết bằng một sức mạnh không gì cưỡng được.

Heyward đã nhìn thấy tất cả. Anh lấy một đoạn dây da hoẵng và xông vào trợ giúp Mắt Điều Hâu. Chẳng mấy chốc Cáo Tinh Ranh đã bị trói gô và quần kín lại như một xác ướp. Họ để gã nằm ngửa trong một xó.

Gã chống cự như điên, điều này thì không có gì phải nghi ngờ, nhưng không hề thốt ra một tiếng kêu.

Tuy nhiên, để cho chắc chắn, Mắt Điều Hâu vẫn cẩn thận bịt miệng gã lại.

Bây giờ là lúc ra khỏi hang. Alice gần như đã ngất đi và làm cho tình thế thêm phức tạp.

- Ngài hãy choàng cho cô ấy những trang phục này của người da đỏ, - người đi săn nói, - và ôm cô ấy trên tay; bọn họ sẽ tưởng là ngài mang người ốm đi.

Duncan cứ thế nghe theo. Anh bỗng Alice bất tỉnh bước theo người bạn đồng hành hướng về phía lối ra vào chính của hang. lát sau họ đã ra đến bên ngoài, ở đó mấy người phụ nữ và trẻ con, cả vị thủ lĩnh nữa, đang đợi họ...

- Thầy thuốc da trắng mang gì thế? - Ông ta hỏi.

- Người ốm, - Duncan trả lời. - Bà ta cần được chữa trong rừng.

- Người anh em đi đi! Chúng ta sẽ đợi người anh em!

Duncan không đợi mời lần thứ hai. Anh vội vàng đi dọc theo làng mà về yên tĩnh đêm hôm đang tiếp phòng sự náo động của một ngày đầy những sự kiện.

Bầu không khí thoáng đãng đã làm cho Alice hồi lại, nàng hiểu ngay điều gì đã xảy ra.

- Hãy để tôi đi, - nàng nói, - bây giờ tôi khỏe rồi.

- Con đường mòn này, - Mắt Điều Hâu nói, - sẽ dẫn các bạn đến một con suối mà các bạn sẽ đi theo cho tới một thác nước. Cách đây không xa là trại của người Delaware. Hãy xin họ cho ở nhờ. Các bạn sẽ được an toàn, ít nhất cũng là tạm thời.

- Thế còn ông? - Duncan hỏi.

- Tôi sẽ tìm cách cứu Uncas. Tôi coi cậu ấy cũng gần như con trai mình. Nếu bọn Huron dám xử tệ với người Mohican cuối cùng thì chúng sẽ biết tay tôi!

Nói rồi Mắt Điều Hâu đi về phía các dãy lều, trong khi Alice và Heyward nhanh chóng rời xa theo hướng mà ông ta đã chỉ cho họ.

Mắt Điều Hâu, vẫn trong bộ da gấu, dừng lại trước một chiếc lều vẫn còn chưa dựng xong.

Tuy nhiên nó cũng có người ở; nhìn qua các khe hở, người đi săn nhận ra David Gam Nhạc.

Anh ta có vẻ rất bận rộn và đang tiếp củi cho bếp lửa như một cái máy. Sau khi đã đi một vòng quanh lều để tin chắc không có ai rình mò, Mắt Điều Hâu bất ngờ bước vào và đứng đối mặt với người ca sĩ, anh ta bị bất ngờ vớ lấy cây sáo định thổi, như thể những âm thanh của nó có thể dụ được vị khách lạ lùng.

- Đồ quý bí hiểm, - anh ta run rẩy nói, - mà y muốn gì ở tao không biết nữa!

- Để sáo xuống đi, - con gấu nói..- Mà y là ai? - David sững sờ hỏi.

- Anh không thấy là ta cũng là một người như anh sao?

- Mắt Điều Hâu! - Chàng ca sĩ thốt lên. - Là m sao lại có thể như thế được? ôi sung sướng quá!... Thế còn ngài sĩ quan và cô gái đâu?

- Họ đang được an toàn, chắc chắn là trong lúc này. Nhưng chúng ta còn phải lo cho chàng trai Mohican... Anh có thể đưa tôi đến chỗ cậu ta được không?

- Đương nhiên rồi, - David nói.

- Vậy thì ta đi thôi, đừng để chậm trễ một phút nào, - người đi săn vừa nói vừa chỉnh lại cái đầu gấu cho ngay ngắn.

Căn nhà mà người ta giam giữ Uncas ở ngay giữa làng. Phụ nữ và trẻ em đã đi ngủ cả. Chỉ có bốn, năm chiến binh đứng bên cửa nhà giam.

Họ tránh ra cho David đi qua, vì họ luôn cho anh là một người điên và chính vì thế mà họ đâm ra tôn trọng. Cả con vật bốn chân đi theo anh cũng được họ cho quạ David bước vào lều.

Con gấu đứng lại bên ngoài gầm gừ, khiến cho những người Huron phải lùi lại mấy bước, rồi nó cũng lần qua cửa vào.

Uncas chân tay bị trói chặt, nằm trong một góc. Chàng nhìn chăm chú con vật và nhận ra ở nó có điều gì bất thường, vì vậy chàng mỉm cười và nói rất khẽ: "Mắt Điều Hâu".

- Nhanh lên, - người này nói, - hãy cắt dây trói cho cậu ta.

David làm theo và trao cho Uncas một con dao.

- Ta đi thôi! - Chàng trai nói.

- Trước hết chúng ta phải giải quyết những tên da đỏ ở ngoài cửa đã, nếu không chúng sẽ hiểu ngay điều gì đã xảy ra khi nhìn thấy chúng ta.

- Vậy thì đánh thôi! - Uncas nói.

- Kế hoạch của tôi là thế này, - người đi săn nói tiếp, - Uncas sẽ phải khoác bộ da gấu vào và đóng kịch khéo như tôi. David Gam Nhạc sẽ mặc chiếc áo đi săn và đội chiếc mũ trùm đầu của tôi. Còn tôi sẽ khoác mớ quần áo lôi thôi lếch thếch này cũng như mang sách, kính và sáo của anh.

Miệng nói tay làm, và khi người đi săn đã đeo kính lên trên mũi, khoác áo lên người, trong đêm tối ông có thể dễ dàng biến thành David, người có cùng tầm vóc với ông..- Anh có dũng cảm không? - Ông hỏi chàng nhạc sĩ.

- Tôi đã luôn là một người hiền hòa, - David trả lời, hơi bối rối trước câu hỏi đột ngột ấy.

- Chẳng là anh sẽ gặp ít nhiều nguy hiểm khi bọn Huron phát hiện ra chuyện vượt ngục...

Anh hãy nằm vào chỗ Uncas và chờ đợi!

- Tôi sẽ đợi!

- Khi anh bị phát hiện, có thể bọn thổ dân sẽ tôn trọng anh vì chúng tưởng anh là một người điên!

Hãy làm cho bọn chúng tin như thế... Nếu chúng lột da đầu anh, chúng tôi sẽ trả thù cho anh.

- Không, - David nhả mặt nói. - Nếu tôi chết, hãy tha thứ cho những kẻ giết tôi, tôi yêu cầu các vị đấy.

Dứt lời, anh nắm chặt tay Mắt Điều Hâu và Uncas. Hai người ra khỏi lều. Những người da đỏ tưởng lầm là David và con gấu đi ra và để cho họ quạ Và lại họ còn đang tò mò để ý đến căn lều. Họ xúm lại bên cửa và đứng chờ vài phút, nhờ đó những người chạy trốn đến được vạt rừng thưa mà không bị gây phiền nhiễu. Lúc đó họ nghe thấy những tiếng rú khùng khiếp.

- Bọn chúng đã phát hiện ra mưu mẹo của chúng ta, - Mắt Điều Hâu nói.

Uncas cởi bỏ bộ da gấu. Cách đấy mấy bước, người đi săn lúi từ dưới đám bụi cây ra khẩu cạcbin nỏ

tiếng của ông và khẩu súng của Uncas, với đầy đủ đạn dược và thuốc súng.

- Giờ thì lũ quý da đỏ cứ việc đuổi theo chúng ta, - Ông nói, - bọn chúng sẽ biết mình nói chuyện với ai.

Bạn đọc có thể đoán được điều gì đã xảy ra.

Những người Huron ghé mắt vào một khe tường.

Ban đầu họ tưởng nhìn thấy người tù binh, thế rồi họ nhận thấy khổ người anh ta đã to lên đáng kể và tưởng rằng đó là do một phép màu nào đó. Nhưng khi David quay mặt lại, họ liền nhận ra người ca sĩ điên. Tức thì họ nhảy xổ vào lều và hò hét đòi trả thù. David không còn cây sáo, chỉ còn nước cất lên một trong những điệu hát yêu thích của mình. Những người da đỏ dù rất tức giận, nhưng cũng không hề làm hại anh. Họ bỏ đi đánh thức cả làng dậy.

Lập tức hội đồng được nhóm họp để ra những quyết định cần thiết. Các chiến binh nhanh chóng được phái vào rừng để bảo đảm chắc chắn rằng, những người Delaware lảng giềng đáng ngờ của họ không lảng vảng quanh trại hòng chơi xấu họ.

Thế rồi, nhận thấy sự vắng mặt của Cáo Tinh Ranh, họ quyết định đi tìm gã và đến xem cái hang có người ốm.

Mười vị thủ lĩnh già và vài chiến binh trẻ xộc vào trong hang và thấy thi thể người phụ nữ.

Đây là một điều lạ vì nhiều người da đỏ khẳng định rằng người ốm đã được người thầy thuốc da trắng mang vào rừng.

Họ càng nôn nao hơn khi thấy Cáo Tinh Ranh bị trói gô và bịt miệng trong một góc hang.

Mọi người tháo dây trói cho gã và gã Huron lắc người như một con sư tử ra khỏi hang. Gã nghiêng răng và xiết chặt dao như điên dại.

- Cần phải giết chết thằng nhãi Mohican! -Gã nói.

- Hấn chuồn rồi.

- Nó đã ám chúng ta, - Cáo Tinh Ranh nói tiếp. - Tất cả mọi nỗi bất hạnh của chúng ta đều từ nó mà ra.

- Người anh em của chúng ta đang nói về ai thế?

- Về một đồ chó mà chúng ta phải đập chết, tôi muốn nói Mất Điều Hâu hoặc Cacbin Dài.

Những người da đỏ bị kích động hò hét và vung vũ khí lên. Thế rồi họ trở vào lều Hội đồng nghe Cáo Tinh Ranh kể lại mọi chuyện. Đương nhiên là họ đã bị những kẻ thù láo xược chơi cho một vố. Nhiều chiến binh trẻ đến báo rằng những kẻ chạy trốn đã đến nương nhờ trại của người Dale-ware. Vài thủ lĩnh đề nghị dùng sức mạnh đoạt lại họ, nhưng Cáo Tinh Ranh bác lại. Theo gã, dùng mưu vẫn tốt hơn, và quân do thám được lệnh đi theo dõi trại của người Delaware.

Cáo Tinh Ranh vào trong lều nghỉ một lát.

Rạng sáng, khoảng hai chục chiến binh đến đánh thức gã dậy và gã ra đi cùng với họ.
Họ sẽ làm gì đây?.

James F. Cooper

Người Mohican Cuối Cùng

Chương 9

Ở chỗ người Delaware

Cũng ngày hôm ấy, khi mặt trời vừa mọc, trại của người Delaware đã có vẻ náo nhiệt và bận rộn như giữa ban ngày. Đám phụ nữ đi từ lều này sang lều khác, nói dăm câu ba điều với những người bạn gái của họ. Các chiến binh tụ tập lại thành nhóm, phần lớn giữ im lặng; thi thoảng họ có nói vài lời, thì đều có vẻ cân nhắc kỹ tầm quan trọng của nó. Giữa các lều đâu đâu cũng thấy tất cả các khí cụ mà những người đi săn phải dùng đến, nhưng không ai đi săn cả.

Đây đó một chiến binh đang kiểm tra vũ khí của mình với một vẻ chú ý đặc biệt, và thỉnh thoảng cả nhóm người lại hướng nhìn về một cái lều lớn nằm ở giữa làng, như thể nó chứa đựng một thứ mà tất cả những người trong nhóm đều quan tâm.

Bỗng nhiên, một người hiện ra ở phía bên kia cao nguyên nơi mọi người hạ trại.

Người đó không mang vũ khí và đeo thắt lưng hòa bình. Khi đến trước tầm nhìn của những người Delaware, người đó dừng lại, giơ một tay lên trời rồi đặt xuống trước ngực như một cử chỉ hữu nghị. Những người Delaware đáp lại lời chào của anh ta bằng những tiếng rì rầm chào đón và các điệu bộ hữu nghị để khuyến khích anh ta tiến lên. Khi đó người lạ mặt, với tất cả vẻ trang nghiêm, đi về phía giữa trại. Trong lúc anh ta đi, mọi người chỉ nghe thấy tiếng lanh canh khe khẽ của những đồ trang sức bằng bạc mà anh ta đeo ở cổ và cánh tay, và tiếng chuông rung lên ở mũi đôi giày da mọc cao của anh ta. Anh ta lịch sự chào những người đàn ông khi đi qua trước họ, và mặc dù theo tập tục của người da đỏ, anh ta có vẻ như không để ý đến đám phụ nữ, nhưng bằng một cách nào đó vẫn có thể đoán được anh ta có ý tranh thủ thiện cảm của họ. Khi đến gần nhóm các vị thủ lĩnh chủ chốt, anh ta dừng lại; mọi người đều nhận ra đó là thủ lĩnh của người Huron, Cáo Tinh Ranh.

Trong bữa ăn mà những người Delaware khoản đãi người Huron, ban đầu người ta chỉ nói về chiến tranh, thế rồi dần dần, từng tí từng tí một, Cáo Tinh Ranh lái câu chuyện sang một chủ đề mà gã đang rất bận tâm..- Nữ tù nhân da trắng mà tôi gửi nhờ những người anh em Delaware, - gã hỏi, - không làm phiền gì những người anh em chứ?

- Không hề.

- Nếu không, những người anh em có thể trả lại tôi.

- Không, - Tim Cứng Rắn nói, - Ở đây cô ta được đón tiếp niềm nở.

Cáo Tinh Ranh đặt nhiều hy vọng vào mưu đồ đầu tiên này để đoạt lại Cora, nhưng gã đã thất bại.

- Những người anh em Delaware không thấy có dấu hiệu khả nghi nào xung quanh trại mình sao?

- Không, các chiến binh của chúng tôi không hề nói gì cả.

Cáo Tinh Ranh thấy rõ không thể nhận được gì từ Tim Cứng Rắn cả, và gã quyết định làm cách khác.

- Tôi có mang tặng phẩm đến cho những người anh em của tôi, - gã tiếp tục và trải ra trước mặt họ các đồ trang sức và nhiều món đồ quý giá khác chiếm được khi cướp phá pháo đài William-Henry - Xin hãy nhận lấy, tất cả là để cho những người anh em.

Các tặng phẩm đó đã tác động mạnh đến những người Delaware và dần dần, họ nói năng cởi mở hơn.

Đúng là đã có những người khách khác tìm đến và họ đã được tiếp nhận, vì lòng mến khách là thiêng liêng.

Họ có một phụ nữ và vài người đàn ông.

- Vậy ra, - Cáo Tinh Ranh nói, - kẻ thù ghê gớm nhất của chúng ta, kẻ thù của những người da đỏ, có trong số đó.

- Cáo Tinh Ranh muốn nói về ai vậy?

- Về Cacbin Dài.

Những người Delaware rung mình khi nghe cái tên quen thuộc ấy và họ không giấu vẻ ngạc nhiên khi biết rằng, người đi săn đáng sợ đang ở trong tay họ.

- Cáo Tinh Ranh có chắc điều mình nói ra không?

- Người Huron không bao giờ nói dối! - Cáo Tinh Ranh trả lời lạnh lùng. - Những người anh em Delaware cứ việc khám xét các tù nhân của mình và sẽ thấy ngay ai là Mất Điều Hâu.

Các vị thủ lĩnh tức tốc trao đổi với nhau và chẳng mấy chốc tin tức đã truyền đi từ miệng này sang miệng khác. Cả trại sục sôi. Hơn một nghìn người, đàn ông, đàn bà và trẻ con kéo đến đông kín giữa làng.

Khi Tamenund, vị thủ lĩnh già cả nhất xuất hiện, những tiếng rì rầm xúc động và hoan hỉ truyền khắp đám đông. Người Delaware có mái tóc trắng phơ, ngực đeo đầy huy hiệu vàng và bạc này có một uy tín rất lớn. Được diu bởi hai người bạn cũng đáng kính như ông ta, vị thủ lĩnh ngồi xuống giữa dân tộc mình với vẻ trang trọng của một đấng quân vương.

Tất cả, trẻ cũng như già đều tỏ ra cung kính trước ông. Tamenund nói mấy câu. Các chiến binh liền đi vào một căn lều và dẫn những người ở trong ra để cho số phận của họ được định đoạt.

Đám người rẽ ra để cho họ đi qua rồi lại khép lại, hợp thành một vòng người rộng lớn xung quanh

nơi xử án.

Chúng ta biết những con người bất hạnh này:

Cora đi đầu diu Alice em mình. Theo sát họ là Duncan. Mắt Điều Hâu theo sau vài bước. Không có Hươu Mau Lẹ trong số họ.

Khi trật tự đã được lập lại, một trong những vị thủ lĩnh già hỏi:

- Ai trong các người là Cacbin Dài?

Không ai trả lời.

Duncan đã nhận thấy Cáo Tinh Ranh và đoán được rằng câu hỏi này không có gì là lạ.

Anh có thể làm gì để tránh cho Mắt Điều Hâu khỏi trở thành nạn nhân của một trong những sự trừng phạt nóng vội mà người da đỏ vẫn quen áp dụng? Anh quyết định bằng mọi gì phải cứu lấy bạn mình.

- Ai là Cacbin Dài? - Vị thủ lĩnh nhắc lại bằng một giọng vang vọng.

- Hãy đưa vũ khí cho chúng tôi, - Duncan kêu kỳ nói, - và các vị sẽ thấy.

- Các người không phải tìm thêm nữa, - người đi săn đột ngột nói. - Cacbin Dài là ta đây!

Những người đang tò mò ngắm nhìn tiểu đoàn trưởng liền quay về phía người vừa nói.

Ai trong hai người nói đúng?

- Đây là Cacbin Dài, - Cáo Tinh Ranh chỉ vào người đi săn nói.

- Không, tôi cơ! - Duncan nói, cố tìm mọi cách kéo dài thời gian.

Sau một cuộc thảo luận ngắn gọn, vị thủ lĩnh Delaware tuyên bố ý kiến của Hội đồng.

- Hãy đưa súng cho hai người tù và để cho họ trở tài, - Ông ta nói.. Và họ lệnh cho hai người ngắm bắn một chiếc bình đất nung treo trên một thân cây, cách hơn một trăm rưỡi bước.

Duncan vẫn làm theo kế hoạch của mình, không việc gì phải vội vàng. Anh ngắm cẩn thận, lưỡng lự, rồi lại ngắm và cuối cùng, bấm cò. Viên đạn trúng vào thân cây, cách chiếc bình vài đốt tay. Những tiếng reo của người da đỏ chứng tỏ rằng họ coi phát đạn là một bằng chứng của tài bắn hơn người.

Ngay cả Mắt Điều Hâu cũng lắc đầu ra chiều muốn nói: "Giỏi lắm! Giỏi lắm!", nhưng ông không nóng vội đua hơn. Ngược lại, ông có vẻ chìm đắm trong suy nghĩ và chỉ thoát ra khỏi khi một chiến binh hỏi ông:

- Mặt Trắng không thể bắn tốt hơn sao?

- Có chứ! - Mắt Điều Hâu bất ngờ thốt lên.

Ông nhắc khẩu cacbin lên và bắn liền, dường như không ngắm. Chiếc bình vỡ tan.

- Chỉ là chẳng may đó thôi, - Duncan nói. - Người ta không thể bắn trúng mục tiêu mà không ngắm.

- Chẳng may sao? - Mắt Điều Hâu hét lên, ông nhận thấy Duncan ra hiệu cho mình. - Thôi được, chúng ta sẽ bắt đầu lại. Tôi nhìn thấy một quả bầu treo dưới một cành thông, cách đây ít nhất ba trăm bộ. Hãy lấy nó làm đích!

Duncan quyết định trở hết tài năng. Anh bình tĩnh ngắm bắn. Mấy chàng trai da đỏ lao đi và thông báo viên đạn bắn trúng cây thông, chỉ cách quả bầu tí chút.

Những người Delaware quay sang người kia.

- Tôi hy vọng, - Mắt Điều Hâu nói, - chủ nhân của quả bầu sẽ không giận tôi vì nó sẽ không bao giờ còn đựng được nước nữa.

Và viên đạn bắn đi. Các chàng trai da đỏ không tìm thấy viên đạn đâu.

- Cứ tìm kỹ đi, - người đi săn hét bảo, - và nhìn quả bầu ấy.

Viên đạn đã xuyên qua nó!

- Với khẩu súng của mình, - Mắt Điều Hâu nói tiếp, - tôi có thể bắn đứt sợi dây treo quả bầu lên cây.

Giờ thì các vị tin rồi chứ, tôi chính là Cacbin Dài!

Ngay lúc ấy, theo hiệu của Cáo Tinh Ranh, những người da đỏ xông vào hai người tù và dùng dây trói tay họ lại. Gã Huron, khi thấy hai người đã bị trói chặt, nghĩ cách đoạt lấy người mà gã thích hơn. Thái độ thân nhiên và kiêu hãnh của Cora khiến gã lùi lại. Thế là gã tiến lại gần Alice đang được một chiến binh đỡ. Cora quỳ xuống và van xin ông già Tamenund. Nàng cố tìm cách làm cho ông mềm lòng. Nếu ông ta cũng là một người cha, thì hãy nghĩ đến nỗi đau buồn của Munro Và lại, một bộ tộc uy danh như thế thì lấy gì làm vinh quang khi nhẫn tâm làm cho hai người phụ nữ không có gì tự vệ phải đau đớn, và bắt giữ họ mặc dù họ không chịu? Tamenund lưỡng lự, nhưng từ miệng ông không phát ra một lời nói hòa bình nào. Ngược lại, ông có rất nhiều điều chê trách những người mặt trắng mà theo ông không phải bao giờ cũng cư xử đúng mực.

Không còn cách nào khác, Cora yêu cầu ông một sự gia ân cuối cùng.

- Các vị còn có một tù binh khác nữa, - nàng nói. - Anh ta đã không được mang ra trước các vị. Hãy để anh ta tới đây trước khi giao chúng tôi cho Cáo Tinh Ranh.

- Ai vậy? - Tamenund hỏi.

- Đó là một con rắn, một tên Mohican...

Chúng tôi đã để nó lại để tra tấn, - một chiến binh nói.

- Hãy đem anh ta ra! - Vị trưởng lão ra lệnh.

Các chiến binh trẻ chấp hành mệnh lệnh của ông. Trong đám đông im lặng đến nỗi người ta nghe được cả tiếng lá cây bị gió thổi xào xạc.

Các chiến binh tránh ra để nhường lối cho Uncas kiêu hãnh đi qua.

- Người tù nói tiếng gì? - Tamenund hỏi.

- Tiếng của cha ông ta, - Uncas nói, - tiếng của người Delaware.

- Một người Delaware có thể là đồng minh của người Anh sao?

- Còn các người, - Uncas cãi lại, mắt vẫn nhìn quanh khinh bỉ, - các người là những con chó rên ư ư? khi bọn Pháp ném cho những mẩu thức ăn thừa.

Hai mươi lưỡi dao lập tức ánh lên, và hai mươi chiến binh xông tới để trừng trị sự nhục mạ này mà có lẽ không phải là không hoàn toàn xứng đáng. Nhưng một trong những vị trưởng lão đã ra hiệu rằng Tamenund sắp nói.

- Delaware, - vị trưởng lão tiếp, - mi không xứng đáng với tên mình. Đã nhiều mùa đông rồi, dân tộc ta không một ngày nào được thấy mặt trời sáng sủa; người chiến binh đào tẩu bộ tộc mình trong cơn bất hạnh là kẻ hai lần phản bội.

Luật lệ của Manitou rất xác đáng. Các con ta, tên Delaware giả mạo này thuộc về các con; hãy xử hắn theo công lý.

Toàn thể bộ tộc hét lên đòi trả thù. Một thủ lĩnh cất cao giọng tuyên bố tên tù phải chịu khổ hình chết thiêu. Lập tức đám đông ủa đến bên tội nhân hò reo sung sướng. Heyward xông vào đánh nhau dữ dội với những kẻ bắt giữ mình.

Mắt Diều Hâu nghiêm nghị nhìn xung quanh mình với một vẻ hết sức khác thường và Cora lại sụp xuống dưới chân vị trưởng lão.

Duy chỉ có Uncas vẫn giữ vẻ bình tĩnh, thanh thản và chàng ngăm nhìn với ánh mắt ngoan cường những gì mà người ta đang hồi hả chuẩn bị để xử tội chính chàng. Khi những tên đao phủ tiến lại gần chàng, chàng không lúc nào từ bỏ thái độ cao ngạo và khinh khi của mình. Một trong những kẻ đó được thể hung hăng và thô lỗ hơn những người kia, xé toạc chiếc áo đi sẵn của chàng một cách dữ tợn. Rồi cất tiếng reo vui cuồng nhiệt, hắn đặt tay lên người nạn nhân để dẫn đến cọc hành hình.

Nhưng đúng lúc ấy, cặp mắt của gã Delaware như chỉ thiếu nước lòi ra khỏi tròng; mồm há hốc, gã đứng ngây ra sững sờ. Bằng một động tác chậm rãi và như một cái máy, gã đưa tay lên chỉ vào ngực của người tù binh. Những tên đao phủ cùng làm nhiệm vụ với gã xúm lại, và cũng ngạc nhiên như gã nhìn chòng chọc vào hình một con rùa nhỏ màu xanh tươi được săm trên ngực Uncas.

Hươu Mau Lẹ trong giây lát tận hưởng thắng lợi của mình; chàng khoát tay rẽ đám đông ra và bước tới, với dáng đi oai vệ của một vị chúa tể.

- Chúng tộc của ta là mẹ của tất cả các dân tộc da đỏ, - chàng nói.

- Người là ai? - Tamenund hỏi.

- Ta là Uncas, con trai của Rắn Lớn hay Chingachgook. Ta là hậu duệ của Unamus vĩ đại, thần rùa bầu trời!

- Ta đã gần đất xa trời rồi, - vị trưởng lão thốt lên, - và ta tự hỏi ai sẽ thay thế tạ Ngày hôm nay, Thượng đẳng Thần đã gửi cho ta một điềm báo... Uncas đang ở trước mặt ta, đẹp như những tổ tiên mà ta đã thấy trong chiến đấu. Ta có thể chết được rồi. Những người Delaware sẽ có một thủ lĩnh vĩ đại!

Uncas chiêm ngưỡng vị trưởng lão với vẻ triu mến ngưỡng phục của một đứa con yêu.

- Xin Tamenund hãy sống bình yên, - Hươu Mau Lẹ nói. - Dân tộc của người sẽ được những bàn tay

tử tế nắm giữ. Chingachgook và ta, con trai người, là những người duy nhất còn mang dòng máu của thần rùa!

Mọi người trong bộ tộc tỏ ra hoan hỉ trước những lời nói của Uncas. Chàng đưa mắt nhìn xung quanh như để đánh giá tác động mà chàng đã gây được, và nhận thấy Mất Điều Hâu vẫn đang bị trói. Chàng liền tiến lại bạn mình và cởi dây trói cho ông.

- Thưa cha, - chàng nói với Tamenund, - đây là một người chính trực, một người bạn của những người Delaware.

- Tên thật của ông ta là gì?

- Cacbin Dài.

- Con trai ta đã nhầm khi nhận ông ta là bạn, vì ông ta đã giết chết nhiều chiến binh trẻ trung của chúng ta.

- Người nào nói với cha như thế, - chàng thốt lên, - là một kẻ dối trá. Con đã trừ khử rất nhiều tên Iroquois, nhưng chưa hề hạ thủ những người Delaware mà con yêu quý và kính trọng.

Các chiến binh hoan hô chàng và đưa mắt nhìn nhau, như thể nhận ra rằng mình đã bị người ta lừa.

- Người Huron đâu rồi? - Tamenund hỏi.

Cáo Tinh Ranh chịu đau trước thắng lợi của Uncas, li lợm đến bên vị thủ lĩnh già.

- Uncas, - vị thủ lĩnh nói, - người Huron này có quyền gì với con và Cacbin Dài không?

- Hoàn toàn không.

- Còn với cô gái da trắng.

- Hấn đã đưa nàng đến đây.

- Vậy thì, cô ta thuộc về anh ta Luật lệ của chúng ta là như vậy.

- Đúng thế, - Uncas nói về chán nản.

Tamenund, người có quyết định tối thượng, cuối cùng cất tiếng nói dứt khoát:

- Người Huron, hãy đi đi!

- Với của cải của mình chứ? - Cáo Tinh Ranh hỏi.

- Cô gái, - vị trưởng lão lại hỏi, - cô có muốn đi theo vị thủ lĩnh da đỏ không?

- Không đời nào! - Cô nói mạnh mẽ.

- Người Huron, - vị trưởng lão lại nói, - anh sẽ bị bất hạnh và làm cho người phụ nữ này bất hạnh.

- Không hề gì!

- Khoan đã, khoan đã! - Duncan thốt lên. - Người Huron, xin hãy rủ lòng thương cô ấy. Những đồ chuộc của cô ấy sẽ làm cho anh giàu có hơn bất cứ một chiến binh nào trong bộ tộc anh.

- Magua ta là một người da đỏ, không cần đến các đồ châu báu của bọn mặt trắng.

- Vàng, bạc, thuốc súng, đạn chì... tất cả những gì mà một chiến binh cần sẽ được đưa tới lều anh.

Tất cả những thứ ấy, vị thủ lĩnh vĩ đại có thể chấp nhận mà không phải đổ máu. - Cáo Tinh Ranh rất

manh, - Magua vừa hét vừa hung hãn lắc cánh tay Cora Hân đã được trả thù.

Duncan còn định nói nữa, nhưng Mắt Điều Hâu đã ra hiệu cho anh thôi đi. Quay sang Ma-gua, ông nói:

- Người Huron, tôi không thích gì anh, tôi cũng không nghĩ rằng đã từng thích bất cứ một kẻ nào thuộc bọn anh. Thực lòng tôi tuyên bố rằng nếu cuộc chiến tranh này cần phải tiếp tục, thì sẽ còn nhiều chiến binh của các anh gặp lại tôi trong rừng. Vậy nên hãy nghĩ xem anh thích giữ lại nữ tù nhân của anh hay đem về trại mình một người như tôi đây.

- Vậy ra Cacbin Dài thuận lòng hy sinh đời mình cho người phụ nữ này? - Magua lưỡng lự hỏi.

- Không, không, tôi đâu đã nói thế, - người trinh sát nói. - Sẽ là không cân bằng nếu như đánh đổi một người chiến binh đã luống tuổi lấy một cô gái đẹp nhất các mặt trận. Có thể là tôi sẽ ưng thuận ngủ đông một thời gian nếu như anh chịu thả cô gái này.

Magua lắc đầu và sốt ruột ra hiệu cho những người Delaware tránh ra cho gã đi.

- Thôi được! - Người trinh sát nói thêm với vẻ lưỡng lự của một người vẫn còn chưa quyết, - tôi sẽ cho anh thêm cả khẩu "Giết Hoẵng" nữa.

Hãy tin vào một người đi săn dày dạn kinh nghiệm, khẩu súng này là độc nhất vô nhị trong khắp vùng.

Magua không thèm trả lời và vẫn tiếp tục giục đám đông tránh đường cho gã.

- Có thể, - người trinh sát nói với theo, ông không còn làm bộ lạnh nhạt được nữa khi kẻ kia càng tỏ vẻ thờ ơ, - nếu tôi chịu chỉ bảo cho các chiến binh trẻ của anh cách sử dụng khẩu súng này, thì hẳn là chúng ta gần như đã thỏa thuận được với nhau.

Lần này thì Magua buộc những người Dela-ware phải mở lời.

- Cái gì đã là trời định thì sớm hay muộn cũng sẽ đến, - Mắt Điều Hâu nói và quay về phía Uncas vẻ khiêm nhường. - Tên vô lại này biết lợi thế của hắn và hắn quyết bám giữ lấy.

Cầu Chúa phù hộ cho con, Uncas! Con đã tìm được các bạn mình giữa những người cùng dòng máu; ta hy vọng bọn họ sẽ trung thành với con, như một số người tuy không có dòng máu da đỏ trong huyết quản nhưng cũng đã trung thành với con. Về phần ta, một ngày nào đó rồi ta cũng phải chết. Những tên quý này cuối cùng cũng sẽ có được da đầu ta; sớm hơn hay muộn hơn một ngày thì cũng thế cả. Ta đã yêu các người, con và cha con, Uncas, mặc dù chúng ta không có cùng khí chất và da chúng ta không cùng màu.

Hãy nói với Chingachgook là ta không một lúc nào quên ông ngay giữa những lúc khó khăn quần bách nhất. Còn con, thỉnh thoảng hãy nhớ đến ta khi con đi đúng hướng. Con sẽ tìm thấy khẩu súng ở nơi chúng ta vẫn giấu; hãy nhận và giữ lấy nó vì lòng yêu ta. Và con hãy nghe ta cho kỹ đây: do bản tính tự nhiên không cấm con trả thù, con hãy vui vẻ thỏa thuê trả thù bọn Mingo; điều đó sẽ làm vợi đi nỗi tiếc thương ta và khiến con dễ chịu. Người Huron, tôi chấp nhận đề nghị của anh; hãy thả

cô gái ra. Tôi là tù binh của anh.

Những người Delaware bày tỏ sự ngưỡng phục một tâm lòng hào hiệp đến như vậy, nhưng Magua đã lắc đầu từ chối và nói bằng một giọng bình tĩnh, rành rọt:

- Cáo Tinh Ranh là một thủ lĩnh vĩ đại; cái gì đã quyết là đã quyết...

- Đi thôi, - gã bắt ngờ bảo Cora.

Thấy gã mang chị mình đi, Alice khuyu xuống bất tỉnh. Duncan đang giữ nòng, vội trao nòng vào tay một thiếu nữ da đỏ và bảo gã Huron:

- Nào, Magua, đi đi! Luật của người Dela-ware cấm họ không được giữ người lại. Nhưng ta thì không có gì phải ràng buộc. Đi đi, đồ quý độc ác! Tại sao người còn đứng đây làm gì?

- Người Huron, - Uncas nói, - công lý của người Delaware bắt nguồn từ Manitou Người hãy nhìn mặt trời; lúc này mặt trời đang ở ngang những cành cây du cao nhất kia. Người sẽ đi một thôi đường ngắn và được dễ ngủ. Khi nào mặt trời lên cao quá các ngọn cây, sẽ có người bám theo người đó.

- Nghe người cứ như quạ nói ấy! - Magua hét lên với một tiếng cười khiêu khích. - Nào, gã để thêm và nắm tay chỉ vào đám đông, họ từ từ rẽ ra để cho gã đi quạ Những cái váy của bọn Delaware đâu rồi? Những đồ chó má, thỏ đế, những quân trộm cắp... Ta phi nhổ các người...

James F. Cooper

Người Mohican Cuối Cùng

Chương 10

Mọi người nín lặng nghe những tiếng lảng mạ. Được bảo vệ bởi luật lệ mền khách bất khả xâm phạm của người da đỏ, Cáo Tinh Ranh có thể ra đi với cô gái bị hấn bắt. Nhưng khi hấn đi rồi, cánh phụ nữ và trẻ con được lệnh trở về lều. Vị thủ lĩnh già Tamenund được điu về lều của ông. Còn Uncas thì trèo lên một mô đất, nhìn mãi theo cho đến khi hút bóng Cora Sau đó chàng quay lại chỗ các chiến binh khi ấy đang tước vỏ một cây bulô và vẽ lên thân cây các sọc đỏ. Đó là dấu hiệu chiến tranh sắp xảy ra và nó được những người tham dự vui mừng đón nhận.

Cuối cùng chàng trai Mohican cũng bôi lên mặt những vạch đen và bắt đầu vừa hát vừa đi vòng quanh cây. Khi chàng hát xong lời ca của mình, các chiến binh đồng thanh hét lên những tiếng hét chiến tranh khủng khiếp. Thế rồi Uncas cắm phập rìu vào thân cây đã tước vỏ. Bằng cách đó chàng tuyên bố rằng chàng sẽ nắm quyền chỉ huy đoàn người được phái đi truy đuổi.

- Chúng ta đã tôn trọng luật lệ, - lát sau Uncas nói, - bây giờ chúng ta có thể lao theo truy đuổi tên Huron.

Lập tức những người phụ nữ và trẻ em ra khỏi lều, mang theo những đồ vật quý giá nhất mà họ đem giấu trong rừng.

Duncan lo thu xếp cho Alice được an toàn.

Mắt Điều Hâu không nghĩ đến gì khác ngoài khẩu cacbin của ông và của Uncas mà ông đã đem giấu trước khi tới trại của người Delaware.

Ông giải thích cho một cậu bé biết chúng ở đâu và nhờ cậu đi lấy hộ về.

Tất cả mọi công việc chuẩn bị được tiến hành. Vài người trinh sát xông vào các bãi cây kiếm tìm nhưng vô ích. Kẻ thù đã đi khỏi.

Hai mươi con người quả quyết được đặt dưới quyền chỉ huy của Cacbin Dài. Duncan lẽ ra đã có thể nhận hai mươi người khác, nhưng anh muốn được tham gia như một người tình nguyện bên cạnh người đi săn.

Theo hiệu lệnh của Uncas, họ bắt đầu lên đường. Chàng trai Mohican lo ngại nghĩ đến những nguy hiểm mà Cora phải chịu, và định sẽ tấn công ngay Họ họp bàn và trong lúc đang trao đổi, họ thấy một người đang vội vã tiến lại từ phía kẻ thù.

- Đó là một tên do thám, - Uncas khẽ nói.

- Không được để nó báo cho bọn Huron biết có chúng ta ở đây.

- Nó tới số rồi, - Mắt Điều Hâu nói và áp súng lên má, nhưng đến lúc xiết cò thì ông phá lên cười.

- Tôi đã nhầm David Gam Nhạc với một tên Iroquois! - Ông reo lên. - Đúng thế, đúng thế, đó là anh bạn nhạc sĩ của chúng ta! Hoan nghênh anh bạn! Tới đây! Tới đây! Chúng tôi ở đây!

Chẳng mấy chốc David đã ở giữa những người bạn và anh chàng không quá sợ hãi khi thấy mọi người đang trên đường đi đánh nhau.

- Anh mang tin gì đến cho chúng tôi thế? Duncan hỏi.

- Bọn thổ dân trốn trong rừng. Chắc chắn bọn chúng có ý đồ xấu vì chúng không thôi chuẩn bị vũ khí và vẽ lên thân mình.

- Thế Cáo Tinh Ranh làm gì?

- Hắn ở cùng với chúng và tức giận như điên.

- Còn Cora?

- Tiểu thư đã được đưa vào một cái hang.

- Chúng ta làm gì? - Duncan hỏi và nhìn Cacbin Dài.

- Tôi sẽ đi xuôi theo suối, - Mắt Điều Hâu nói, - cùng với mấy người. Trên đường, tôi sẽ đón

Chingachgook và Munro theo. Khi các bạn nghe thấy tôi hét xung trận, các bạn sẽ tấn công bọn

Huron trực diện, như thế bọn chúng sẽ bị kẹt giữa hai làn đạn. Sau khi chúng tháo chạy, bởi vì tôi tin chắc chúng ta sẽ chiến thắng, chúng ta sẽ giải thoát cho cô gái.

- Thế thì đừng chậm trễ nữa, - Duncan nói.

Mắt Điều Hâu ra đi cùng với những người của mình và ông nhận thấy David Gam Nhạc đi theo ông.

- Chúng tôi đâu có đi chơi hội, - Ông bảo anh chàng. - Theo tôi tốt hơn là anh hãy tránh xạ Những khẩu súng của chúng tôi sẽ lên tiếng và đó là cái gì khác hẳn bài ca mà anh thổi mới hay làm sao bằng cây sáo của mình.

- Tôi đã cùng chu du rất lâu với cô gái mà các ông tìm, - David nói một cách giản dị. - Cột ấy lúc nào cũng rất tốt với tôi, cho nên dù không phải là một quân nhân, tôi muốn được hiển mình, tôi muốn được chiến đấu vì cô.

- Nhưng, anh bạn ca sĩ khốn khổ của tôi, anh chẳng có vũ khí gì cả.

- Tôi có một cái ná! - David nói, - và tôi biết dùng nó dù không mong được giống như người đã chiến thắng Goliath.

- Một cái ná! - Mắt Điều Hâu nói hơi có vẻ khinh khi, - nó không thể làm được gì ghê gớm để chống lại mũi tên hòn đạn, tuy nhiên, nếu anh muốn, hãy im lặng đi theo tôi, không được kêu một tiếng trước khi tôi ra hiệu.

- Cám ơn, - David nói, và bắt đầu thông dong nhặt sỏi dọc theo con suối.

Nhóm người đi không một tiếng động, khuất sau các cây nhỡ, nhưng cây cối thưa dần và chẳng bao lâu sau những người Delaware đã bị phát hiện.

Trại của người Huron không xa, tuy nhiên họ không nhìn thấy một kẻ thù nào. Mắt Điều Hâu và những người đi theo ông tiến thêm vài bước nữa, thì chợt nghe thấy tiếng súng.

Một người Delaware ngã xuống, trúng đạn chết.

- Mình đã ngờ thế mà, - Cacbin Dài thốt lên. - Không đứng thành nhóm nữa, chúng ta hãy tản ra ẩn nấp!

Một loạt đạn phát ra riết róng.

- Bọn chúng đã nhận được tiếp viện, - Dun-can nói khi còn trơ ra với David. - Chúng ta có nguy cơ bị bao vây.

Lúc ấy thì họ nghe thấy một tiếng hét xung trận trong rừng và những tiếng súng xa.

- Uncas tấn công đấy! - Mắt Điều Hâu nói.

- Điều đó sẽ có lợi cho chúng ta vì toán quân đằng trước chúng ta sẽ phải chiến đấu trên hai mặt.

Lại những tiếng súng khác vang lên.

- Nhận ra Chingachgook rồi! - Mắt Điều Hâu reo lên. - Ông ấy đã hiểu chuyện gì xảy ra và đến cùng với Munro.

Những người Huron không còn biết xoay xở đường nào, bắt đầu vừa đánh vừa rút. Bọn chúng hoảng loạn tháo chạy tán loạn, để lại trận địa không ít xác chiến binh.

Chẳng mấy chốc, Chingachgook, Munro, Duncan và Mắt Điều Hâu đã gặp được nhau.

Nhưng trận đánh còn lâu mới kết thúc.

Uncas vẫn tiếp tục đánh nhau với đại bộ phận quân Huron, trong một thung lũng hẹp, tối tăm và có nhiều cây mọc.

Mắt Điều Hâu và đồng đội leo lên đỉnh một ngọn đồi và chăm chú lắng nghe tiếng súng.

- Tạm thời thì Uncas không cần đến chúng ta, - người Mohican nói. - Bọn Huron đang lại gần... Đạn chúng rít ngay trên đầu chúng ta. Hãy nấp kín và chờ xem diễn biến.

Vài tên Huron ra khỏi thung lũng, tập hợp lại trong một vạt rừng thưa và chuẩn bị trở lại rừng.

Duncan cảm thấy nôn nóng, anh nhìn sang ông già Munro lúc đó đang ngồi trên một tảng đá, quan sát cuộc chiến với một vẻ bình thản như thể ông đang dự một lễ hội.

- Đến lúc ra tay rồi, - người sĩ quan nói.

- Hãy đợi lệnh của người Mohican, - Mắt Điều Hâu nói. - Chỉ có ông ấy biết chúng ta cần làm gì.

Hiệu lệnh không phải đợi lâu. Những loạt đạn chát chúa vang lên và nhiều tên Huron ngã lăn quay.

Khi ấy họ nghe thấy tiếng kêu xung trận của Uncas đáp lại từ phía cuối rừng. Một loạt đạn hiểm nghèo mới lại gây ra những tổn thất lớn trong hàng ngũ người Huron khiến họ phải bỏ chạy. Uncas và cánh quân của chàng đuổi theo. Chàng đã nhận ra Cáo Tinh Ranh và cố đuổi kịp gã.

Chiến trận dịch gần về phía làng người Huron, ở đó những người da đỏ tập hợp lại.

Nhưng mọi cố gắng của họ đều vô ích. Họ kháng cự cho tới khi chết.

Khi Cáo Tinh Ranh nhận thấy đã hoàn toàn thất bại, gã hét lên một tiếng điên dại, nhảy qua các thi thể và bỏ chạy cùng với hai người của gã.

Uncas vội vàng bám theo gã, chẳng bao lâu sau Mắt Điều Hâu, Heyward và David cũng bám theo.

Cáo Tinh Ranh và hai người đi theo chạy tới một cửa hang và chui vào. Dọc các hang dài, bên trong các buồng ngầm ứ lại rất nhiều phụ nữ và trẻ con, họ sợ hãi hét lên và tẩu tán.

Uncas là người đầu tiên mạo hiểm chui vào trong mê cung các ngách hang và buồng ngầm.

Chợt chàng thấy bóng một chiếc váy trắng chạy phía trước mình.

- Cora đấy! - Heyward thốt lên vừa mừng vừa lo.

- Cora! Cora! - Uncas gọi và phóng nhanh gấp bội..- Cô gái đấy, - người trinh sát nói oang oang.

- Hãy dừng cảm lên, tiểu thư, có chúng tôi đây, chúng tôi đây!

Nhưng đất dưới chân lởm chởm, mấp mô và rất khó đi. Uncas quăng súng đi, Heyward cũng vậy và lập tức họ hiểu rằng họ đã khinh suất như thế nào: một trong những tên Huron trong lúc chạy vẫn kịp quay lại bắn một phát cacbin về phía họ. Uncas bị thương nhẹ.

Lúng túng vì khẩu súng và có thể mức độ quan tâm đến Cora không bằng hai người kia, người trinh sát để cho họ vượt lên trước, và giờ đây Uncas là người dẫn đầu. Đá cao, vực sâu, các chướng ngại đủ loại đều bị chàng vượt qua trong nháy mắt; giá phải trường hợp khác hẳn không bao giờ người ta dám vượt qua. Những người Huron bị Cora làm cho chạy chậm lại, mỗi lúc một mất dần khoảng cách.

- Tôi sẽ không đi nữa đâu, - Cora kêu lên và bất ngờ đứng lại bên mép một vách đá sừng sững nhô ra trên vực thẳm, cách không xa đỉnh núi. - Hãy giết ta đi nếu mi muốn, đồ Huron đáng ghét, nhưng ta sẽ không đi nữa đâu.

Hai tên Huron đỡ Cora hoa riu lên trên đầu nàng, nhưng Magua ngăn không cho chúng chém.

Sau khi đã vút vũ khí xuống vực, gã rút dao găm ra, giơ lên và nói với một ánh mắt dữ tợn:

- Nay cô, hãy chọn giữa lều của Cáo Tinh Ranh và con dao này!

Không thèm nhìn gã, Cora quỳ xuống; ngược mắt lên và hướng hai tay lên trời, nàng thốt lên tin tưởng:

- Lạy Chúa, con thuộc về Người, xin Người định đoạt con theo ý Người.

- Cô hãy chọn đi! - Magua nhắc lại bằng một giọng khàn khàn, mặc cho cô gái không thèm thí cho gã một cái nhìn.

Gã Huron run hết cả tay chân, giơ dao lên và suýt chút nữa thì đã hạ thủ; gã dường như hoảng sợ trước việc mình sắp làm và đâm ra lưỡng lự. Tự đấu tranh với sự mềm yếu của mình, gã lại vung tay lên thì một tiếng thét xé tai vang lên trên đầu họ; Uncas xuất hiện và từ trên đỉnh cao đáng sợ nhảy xuống mép vách đá. Magua lùi lại một bước; nhưng một tên trong bọn chúng đã nhân đây thọc mũi dao vào ngực Cora.

Đúng lúc Magua như một con hổ xông vào tên giết người đang định bỏ chạy thì Uncas từ trên vách cao nhảy xuống giữa bọn chúng. Magua trong lúc điên dại không để cho chàng kịp nhận ra đã vung dao đâm vào lưng chàng. Người bị thương còn đủ sức chồm dậy dùng chân quật ngã kẻ sát hại Cora. Nỗ lực này làm cho chàng kiệt sức. Khi ấy chàng quay sang Cáo Tinh Ranh và nhìn xoáy vào hắn bằng một ánh mắt rần rỏi và vững tin; ánh mắt đó cho hắn thấy chàng có thể làm gì nếu còn sức lực. Cáo Tinh Ranh nắm lấy tay chàng, và đâm liền ba nhát dao vào ngực chàng. Bấy giờ Uncas mới chịu ngã xuống và ánh mắt cuối cùng của chàng là một ánh nhìn khinh bỉ kẻ hèn nhát đã đâm kẻ thù từ sau lưng.

Heyward xông tới nhưng gã Huron không đợi anh. Gã chạy về phía vực mong tìm được lối thoát.

Trước khi liêu nhảy xuống, gã đứng lại bên mép vực, giơ nắm tay về phía kẻ thù và cất tiếng chửi rủa họ.

- Đồ chó! - gã rống lên, - các người sẽ không bắt được ta đâu!

Gã lấy đà nhảy sang một mỏm đá, nhưng bị hụt chân và ngã ra gã đã lăn xuống dưới chân núi nếu như hai tay không bám được vào các cành của một cây nhỏ.

Mắt Diều Hâu vẫn theo dõi mọi động tác của gã, áp má ngấm bắn gã thổ dân. Run lên vì tức giận, người đi săn chỉ nhắm đạn khi đã bình tĩnh lại đôi chút.

Gã Huron bị trúng đạn. Hai tay duỗi ra, gã tức tối nhìn kẻ thù một lần cuối cùng rồi rơi như một hòn đá xuống vực sâu.

Bấy giờ, trận đánh đã hoàn toàn kết thúc.

Trên bãi chiến trường hàng trăm con quạ bay tới, ghê rợn. Mặc dù chiến thắng, những người Delaware chìm trong tang tóc. Khắp làng lặng thinh không một tiếng động.

Các căn lều trống trải, nhưng một vòng tròn dày đặc những khuôn mặt đau thương bao quanh một góc làng, ở đó cả dân tộc quây quần, tất cả đều lặng thinh. Bất kể ngôi thứ, tuổi tác, đàn ông hay đàn bà, ai nấy đều có chung một mối xúc cảm. Mọi ánh mắt đổ dồn về giữa vòng tròn, nơi đặt những nạn nhân quan trọng nhất của thảm kịch vừa xảy ra hôm trước.

Sáu thiếu nữ Delaware, tóc xõa trước ngực, đứng riêng ra một bên bất động, trừ khi họ rắc tràn trề cỏ hương và hoa rừng lên một tấm nệm kết bằng cây thơm, trên đó, dưới một lớp khăn phủ gồm những tấm áo choàng của người da đỏ, nàng Cora nhiệt tâm và hào hiệp yên nghỉ. Người ta đã bọc thi thể nàng bằng những tấm vải của người da đỏ, và mặt nàng đã mãi mãi được che khỏi ánh mắt của những người đàn ông. Dưới chân nàng, người cha ngồi không sao an ủi được.

Đầu ông già Munro gục xuống, như thể cam chịu ý chí của Chúa Trời muốn bắt ông chịu một nỗi thương vong thật là khủng khiếp. Nhưng mặc dầu cam chịu, trên khuôn mặt nhăn nheo của ông vẫn không giấu nổi sự kinh hoàng.

David Gam Nhạc đứng bên ông, đầu để trần dưới ánh mặt trời. ánh mắt anh đượm buồn và nặng trĩu ưu tư, hết nhìn cuốn sách thánh ca lại chuyển sang người mà tim anh cháy bỏng mối thương cảm. Heyward cũng ở gần bên ông, đứng dựa một thân cây; anh cố nén những cơn đau dằng trảo và phải viện đến tất cả lòng can đảm để làm được điều đó.

Dù nhóm người này có buồn bã và sầu muộn thế nào, thì có lẽ cũng không gây xúc động như nhóm người đối diện với họ, ở phía kia vòng tròn.

Ngồi như thể chàng vẫn sống, trong một tư thế trang trọng và chinh tề, Uncas được phủ những đồ trang sức quý giá nhất mà người ta có thể tìm thấy trong bộ tộc. Những chiếc lông chim tuyệt đẹp phát phơ trên đầu chàng; những chiếc vòng cổ, vòng tay, huy hiệu trang sức khắp người chàng.

Chingachgook đứng trước mặt chàng, không vũ khí, không đai lưng, không một đồ trang sức nào khác ngoài con rùa xanh sẫm trên bộ ngực để trần. Kể từ lúc bộ tộc tập họp, mà cũng đã lâu lắm rồi, đôi mắt buồn rầu của ông chỉ đăm đăm nhìn khuôn mặt lạnh lẽo và bất động của con trai mình. Có thể tưởng nhầm ông với một bức tượng hoặc một người chết, nếu không có những dấu hiệu đau đớn mà không phải lúc nào ông cũng đè nén được.

Người trinh sát đứng ngay bên cạnh ông, tì lên khẩu súng; Tamenund được những vị trưởng lão trong bộ tộc đỡ bên, ngồi lên một chiếc ghế mà người ta mới dựng để ông có thể nhìn bao quát được tất cả những đứa con đang bị một nỗi buồn trầm thống.

Những người phụ nữ lại gần và nói với thiếu nữ da trắng.

- Em đừng sợ gì, - họ bảo nàng. - Thượng đẳng Thần đã gọi em về trời, nhưng Người cũng đã cho

em một người bạn đồng hành dũng cảm.

Em hãy về nơi vĩnh hằng cùng chàng, chàng sẽ đi săn cho em và sẽ còn bảo vệ em nữa.

Rồi họ hát ngợi ca người thiếu nữ da trắng kia lúc ấy đang khóc than chị mình trong một cái lều gần đấy.

Theo hiệu lệnh của các vị thủ lĩnh già, những người phụ nữ đứng quanh Cora nâng tấm nệm lên ngang đầu và chậm rãi đi về phía mà nàng sẽ được chôn.

Khi họ đã hạ thi thể xuống, một bài hát trang trọng được cất lên. Đó là David Gam Nhạc đang nói lời vĩnh biệt cuối cùng với người đã từng là bạn mình.

Sau khi đã chôn cất Cora và Uncas, những người bạn của chúng ta không ở lại lâu nơi nhắc họ nhớ tới những sự kiện khủng khiếp.

Họ nhận lại ngựa và chẳng mấy chốc, tất cả những người da trắng, trừ Mắt Điều Hâu đã mất hút dưới những vòm lá xanh cây rừng.

- Giờ đây tôi chỉ có một mình, - Chingach-gook nói. - Tôi là người cuối cùng của một chủng tộc sắp biến mất.

- Con bác cũng như con tôi, - Mắt Điều Hâu nói. - Chúng ta sẽ cùng nhau khóc cậu ấy và nhớ tới sự dũng cảm và vẻ đẹp của cậu ấy. Tôi sẽ ở lại với bác!

Chingachgook nắm chặt bàn tay mà Cacbin Dài chìa ra cho ông bên trên nắm đất vừa bị đào xới, và những giọt nước mắt của hai chiến binh dũng cảm nhỏ xuống nắm mồ chàng Mohican.

Heyward, người sĩ quan, đã có một sự nghiệp chói lọi. David Gam Nhạc tiếp tục cuộc sống yên hàn và không tăm tiếng.

Ông già Munro không sống được lâu do quá đau buồn.

Còn về Alice, nàng được tiểu đoàn trưởng đón đi. Nàng không bao giờ quên người chị xiết bao yêu quý, nhưng dần dần, về yên bình trở lại trên mặt nàng và nàng lại thấy thiết tha với cuộc sống...

Lời cuối: Cảm ơn bạn đã theo dõi hết cuốn truyện.

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: Nguyễn Kim Vỹ.

Nguồn: vietmessenger.com

Được bạn: mickey đưa lên

vào ngày: 28 tháng 4 năm 2004